

Harlequin

Miruna

...ar fi vrut ca această familie, cu un bărbat care o impresionase și o fetiță ce îi topise indiferența, să fie familia ei...

Kathy Jacobson

UMBRELE TRECUTULUI

Kathy Jacobson
UMBRELE TRECUTULUI

Da, își dorea să mai fie o dată în brațele lui Riley Corbett. Da, ar fi vrut ca această familie, cu un bărbat care o impresionase și o fetiță ce îi topise indiferența, să fie familia ei. Da, i-ar fi plăcut să creadă în miracole.

Și totuși, apariția lui Ariel părea un dar, un răspuns la o rugăciune. Nu se cădea să insulte darul, negându-l. Poate că, în acest dar, va găsi puterea să nu cedeze.

Ajunsese să creadă că fericirea poate apărea de două ori în viața unui om.

Kathy Jacobson

Este profesoară și scriitoare în același timp, câteodată semnând și sub numele de Kara Larkin. Ea trăiește în Utah, pe partea munților ce dau spre Salt Lake Valley. Are doi copii mari și un câine Airdale terrier. Îi place să călătorească în străinătate și să cunoască obiceiurile fiecărui popor.

ISBN 973-99193-2-4

Miruna

IUNIE 1999

Nr. 4.

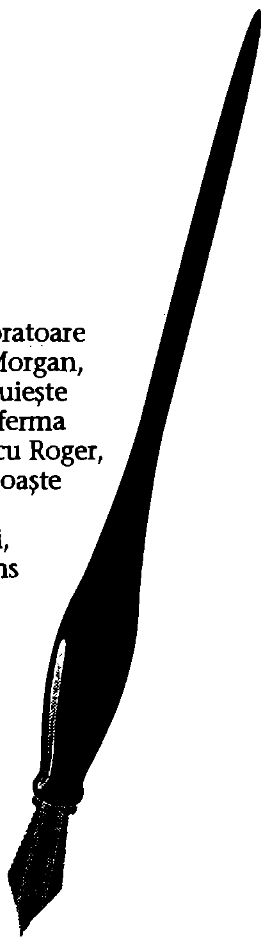
O hotărâre dificilă

de Trisha David

Byrony Lester, o talentată decoratoare de interioare, este atrasă de Jack Morgan, un bogat crescător de oi care locuieşte împreună cu fiica sa, Maddy, la ferma din Australia. Ea este logodită însă cu Roger, un avocat modest pe care îl cunoaşte încă din copilărie.

Jack este atras, la rândul lui, de Byrony, deşi se declară convins de oportunitatea căsătoriei cu Diana Collins, o vecină liniştită şi aşezată.

Le va schimba întâlnirea lor cursul vieţii?...

Miruna

UMBRELE TRECUTULUI

de Kathy Jaeobson

OOO RINGIER ROMANIA SRL

1

DUPĂ ORE, SAU POATE MINUTE de concentrare, cuvintele veneau tot mai încet. Apoi se opriră. Margo Haynes nu știa de când acestea îi picurau din minte spre degete și de acolo pe tastatura calculatorului. Nici nu conta. Încă o scenă a romanului prinsese contur.

În lumina auriu-strălucitoare a verii indiene trase încă un șezlong pe care să-și întindă picioarele. Briza după-amiezii sufla cu blândețe dinspre sud. Din uriașul plop ce umbrea curtea din spate plutea, din când în când, spre pământ câte o frunză îngălbenită. Două veverițe se hârjoneau neobosite prin crengile unui brad.

Pentru Margo, energia cu care scria era dovada că luase o hotărâre bună, la timpul potrivit.

Mulțumită, întoarse fața spre soarele din Wyoming, ridicând mâinile deasupra capului ca să elibereze tensiunea din umeri. Dacă în acea clipă i-ar fi cerut cineva să facă o descriere a raiului ar fi luat ca model ziua de azi. Cer senin, aer curat, străzi tăcute. Intimitate, anonimat, libertate.

Libertate.

După șapte ani lungi, chinuitori, avea o casă a ei, un nume nou într-un oraș unde n-o cunoștea nimeni, destul de muncă pentru ca mintea să-i fie ocupată, orele pline și o zi de octombrie incredibil de frumoasă ce o invita să lucreze afară, îmbrăcată în pantaloni scurți și tricou. Paradisul.

Cu sufletul liniștit, goli o jumătate de pahar de ceai cu

gheață și își mută computerul portabil de pe măsuță pe genunchi, potrivind luminozitatea ecranului.

Venise în Laramie doar de două zile, destul pentru a-și despacheta mobila de bucătărie, hainele și pentru a face câteva cumpărături. Dar mutatul o oprise din lucru aproape o lună, iar termenul pentru predarea manuscrisului se apropia cu rapiditate. Își roti de câteva ori umerii, apoi începu să scrie o scenă de tranziție între două paragrafe.

De undeva din spatele ei se auzi o voce blândă și molatică, asemenea brizei. Mintea lui Margo abia dacă înregistră sunetul.

— Hei, se auzi iarăși.

Margo se întoarse și văzu o față mică apărând deasupra gardului înalt de aproape doi metri, ce separa curtea de aleea din spate.

O fetiță. De vreo cinci ani. Și destul de aproape pentru a-i aduce aminte lui Margo de tot ce pierduse și încercase să uite în ultimii zece ani. N-o văzuse niciodată pe Holly la vârsta asta; altă perioadă pierdută din viața fiicei. Și nu mai fusese aproape de un copil de când îl dăduse pe al ei pentru adopție.

Simțindu-și brusc inima bătând mai repede, Margo ignoră asemănările, concentrându-se pe diferențe. Copilul ăsta avea ochii căprui, migdalați, iar părul bogat și roșu era prins într-o coadă la spate. Pielea îi era ușor pistruiată și năsucul în vânt.

Fetița își fixase vârfurile pantofilor în găurile hexagonale ale gardului cu zăbrele, iar cu mânuțele apucase strâns ornamentele din vârf. Margo văzu dintr-o privire poziția precară a copilei și alergă spre poartă. Zăvorul se blocase și abia dacă îndrăzni să se uite la el, pentru că se temea că, dacă își dezlipește privirea de la puștoaică, aceasta ar fi căzut.

Dar fetiței părea să nu-i pese.

— Pisoiul meu a intrat la tine în curte și nu mai poate să iasă.

— Ține-te bine, strigă Margo. Vin!

— A intrat chiar pe acolo. O mânuță dădu drumul strânsorii, arătă spre pământ și apoi apucă iarăși gardul. După expresia de pe chipul fetiței, Margo știu cu precizie momentul în care degețelele nu mai reușiră să o susțină. Forță poarta, o luă la fugă și prinse copila chiar înainte ca aceasta să cadă.

Vârful unuia dintre pantofiori rămase prins între scândurile gardului, răsucind piciorul fetiței. Cu inima bătându-i

nebunește, Margo scoase piciorușul din pantof. Într-o fracțiune de secundă prinse copila în cădere, salvând-o, probabil, de la a-și rupe un picior. Sau gâtul. O fracțiune de secundă între siguranță și durere. În sfârșit se aflase la locul potrivit, la timpul potrivit!

Pe neașteptate, trupul ușor al puștoaicei îi redeșteptă amintiri vechi și familiare ce îi îngreunară respirația.

Cu copilul în brațe se sprijini de gard ca să-și regăsească echilibrul. Două brațe subțirele îi înconjurară gâtul, iar Margo încercă să îmbrățișeze mai puternic copila, dar aceasta se îndepărtă cu un chicotit.

— Ce bine miroși!

Nici un semn de teamă din partea puștoaicei. Nici o urmă de îngrijorare. Ca să-și recapete sângele rece Margo inspiră adânc.

— Pot să vin să-mi iau pisoiul?

Un alt val de nostalgie umplu sufletul femeii, străpungând de data asta zidul de indiferență pe care îl ridicase în timp, cu trudă. Dori să atragă copila în viața ei, să afle totul despre ea. Poate așa ar umple spațiile goale despre Holly, spații pe care imaginația nu reușea să le umple. Dar nu s-ar deschide răni vechi, nevindecate?

Luptând cu propria neîncredere, Margo se concentră asupra motivului pentru care se mutase din Texas în Wyoming. Cu toate că, în sfârșit, era liberă în ochii legii, nu dorea să fie recunoscută sau să întâlnească persoane cu prejudecăți. În Laramie spera să-și clădească o existență normală, iar o persoană normală ar ajuta o fetiță să găsească un pisoi.

— Bineînțeles.

Copila apucă mâna lui Margo, tandră și încrezătoare, de parcă ar fi fost prietene de-o viață. Moale și caldă, mânuța învie și ea zeci de amintiri. O, Holly! Dar Margo înăbuși dorința crescândă. Trecutul era trecut, Holly nu mai era a ei de mai bine de zece ani. Margo Haynes cea nouă nu permitea pasiunii s-o conducă. Deschise poarta și duse puștoaica în grădină.

— Mă întreb unde o fi?

Cu un gest indiferent, fetița își ridică umerii până aproape de urechi.

— Undeva. Se așeză pe pământ cu picioarele încrucișate, zâmbind larg spre Margo. O să vină repede la mine.

Margo nu avusese niciodată pisică, dar știa multe despre așteptare. De obicei nu aducea decât mai multă suferință.

— S-ar putea să dureze ceva și atunci mămica ta va fi îngrijorată.

— Ba nu. E moartă.

Moartă. Plecată pentru totdeauna. Să pierzi un copil, să pierzi un părinte... care ar fi diferența? Poate că Margo își putea controla emoțiile, dar nu putea să le uite. Stătea lângă fetiță, rezistând cu greu dorinței de a o lua în brațe.

— Probabil că ți-e tare dor de ea.

— Uneori nu mi-o amintesc prea bine.

Margo retrăi momentele când nu-și putea reaminti trăsăturile copilului său și primul atac de panică declanșat de acest episod.

— Ți se face frică?

Fetița dădu din cap, iar Margo înțelese.

— Cum te alinta?

— Ariel cea Veselă, pentru că mă cheamă Ariel. Îmi cânta cam așa: „Vesela Ariel, vesela, vesela, vesela, vesela Ariel"!

— Ce drăguț. Cred că îi auzi și vocea atunci când îl fredonezi.

Ariel cântă iarăși, apoi apucă mâna lui Margo.

— Aproape că uitasem. Dar când îl cânt, mi-o amintesc.

— Da, pentru că va fi mereu în inima ta. Margo savură dulcea căldură a mâinii micuțe, gândindu-se la toate lucrurile mărunte care o reprezentau pe Holly în inima ei. Fotografii. O șuviță de păr. Un borcan cu pudră pentru copii pe care îl păstrase doar pentru cum mirosea.

— Cred că mai bine căutăm pisoiul, pentru că sunt sigură că *pe tine* te caută cineva, spuse Margo, atingând cu degetul năsucul cârn.

— Hm... Tăticu' e la serviciu. Am venit singură acasă de la școală.

Un copil de vârsta grădiniței singur acasă? Margo simți un fior de alarmă.

— Nu ai la cine să te duci?

— Vin întotdeauna acasă. Dar doamna Whittaker a trebuit să plece în Nebraska și nu mai locuiește cu noi.

Sentimentul de alarmă al lui Margo se transformă în revoltă.

— Atunci cine are grijă de tine?

— Nu știu, ridică iarăși umerii Ariel.

Tatăl ei era ori prost, ori incompetent. Știa oare că fiica lui hoinărește singură pe străzi, vorbind cu străinii? Furioasă și contrariată în același timp, Margo lupta să-și țină emoțiile sub control. Îl va găsi pe tatăl lui Ariel și, calmă, îi va spune ce părere are despre asta.

— Hai să căutăm pisoiul!

— Vine el imediat...

— Poate-l convingem să se arate. Mă duc să deschid o conservă de ton.

— Bine.

Margo intră în casă pe ușa din spate. Făcuse ordine în dulapurile bucătăriei în acea dimineață, deci știa de unde să ia deschizătorul de conserve. Răsturnă jumătate din conținutul cutiei cu pește pe o farfurie, rupând tonul în cât mai multe bucăți, pentru ca mirosul să fie foarte pătrunzător. Grăbindu-se înapoi la Ariel, tresări puternic la vederea bărbatului ce stătea lângă copil.

Când ușa cu plasă se închise în urma lui Margo, acesta se întoarse, iar imaginea lui se întipări rapid în mintea ei. Păr castaniu închis. Câțiva pistrui. Ochi ce o priveau țintă, înfruntând-o furioși.

Reprezenta el o amenințare pentru Ariel? Teama și mânia îi strânseră inima.

— Ce naiba...

Apoi observă uniforma și degetele sfărâmară marginile farfuriei de carton.

Un polițist. Cu grad mare. Dar mare și ca statură. Peste un metru optzeci, cu umeri destul de lați pentru a ocupa tot spațiul ușii. Pulsul lui Margo își dublă ritmul, iar un nod greu de înghițit i se puse în gât. Nu întâlnise nici un polițist care să nu fie cinic, dur, indiferent, condus doar de simțul datoriei. Întâlnise, însă, destui care pretindeau compasiune doar pentru a-i manipula pe cei din jur.

Cel de față o intimidase prin statură și comportament. Își trecu limba peste buza de sus și se urî pe sine pentru acest mic semn de slăbiciune. Încercă să se apere, arătându-și indignarea.

— Ar fi bine să ai un motiv serios ca să te afli în curtea mea.

— Am venit să-mi iau fiica.

Tatăl lui Ariel. Indignarea se transformă în revoltă față de lipsa lui de grijă.

Lăsă furia să izbucnească fără rețineri.

— Fiica ta? Și o lași să hoinărească singură pe străzi? Nu ești în toate mințile? E prea mică să-și poarte singură de grijă sau măcar să recunoască o situație primejdioasă. Dacă nu știi asta ca tată ar trebui s-o știi ca polițist. Dacă s-ar întâmpla...

El ridică mâna, privind-o fix.

— Tocmai de aceea sunt aici.

Teama o cuprinse la fel de repede ca mânia. Nu dorea să aibă probleme cu legea și încerca să evite orice motiv de suspiciune. Recâștigându-și controlul se strădui ca și vocea să-i fie calmă:

— A venit aici după pisoi.

— Asta spune și ea.

Margo trecu pe lângă el și îi dădu farfuria cu pește lui Ariel. Punând-o pe genunchi, fetița zâmbi larg la tatăl său.

— Ariel știe că nu are voie să plece singură de la școală.

Tonul bărbatului o înfioră pe Margo. Credea, oare, că răpise pisica pentru a ademeni copilul? Posibil. Știa mai bine ca oricine că aparențele puteau înșela. Îi căută privirea cu indiferență, hotărâtă să nu-i ceară scuze.

— Merge, tati. Uite, Jelly coboară singur din pom.

De îndată ce pisoiul se puse pe mâncat, bărbatul își luă fiica în brațe și o dată cu ea și pe Jelly.

— Ține-l bine de data asta.

— Bine.

În timp ce tatăl său ieșea din curte cu pași mari, Ariel privi peste umărul lui.

— Paaa, strigă, fluturându-și mânuța mică și adorabilă.

— Pa, murmură Margo.

— Pot să mai vin?

— Poa..., începu Margo.

— O să vorbim despre asta acasă, o întrerupse bărbatul.

Punându-și mânuțele pe fața lui, Ariel îl făcu s-o privească.

— E drăguță tati.

Bărbatul se opri să deschidă poarta.

— Știi regulile, Scooter. Stai la școală până vine cineva să te ia.

— Tati...

— Fără excepții.

Aruncându-i o ultimă privire pătrunzătoare lui Margo, tatăl lui Ariel o purtă pe puștoaică pe alee, apoi deschise poarta spre curtea din spate.

Pe Margo o lăsară picioarele abia după ce ei dispărură în casă. Se ghemui la pământ, exact pe locul unde stătuse cu senină ignoranță și se bucurase de compania lui Ariel. Dumnezeule! Un polițist. Mai precis, șeriful. Iar ea se repezise la el fără cea mai mică grijă pentru consecințe.

La naiba! Nu muncise, oare, ani de zile ca să-și înfrângă vechiul obicei de a lăsa pasiunea să o conducă? Nu transformase autocontrolul în știință?

Avea în față un alt început, într-un oraș necunoscut unde nimeni nu-i știa trecutul. Avea o identitate nouă care îi oferea libertatea de a fi un cetățean oarecare, cu relații obișnuite. Avea o carieră, scria după pofta inimii, inventând lumi, personaje, crize, dar mai ales sfârșituri fericite.

Cu toate că o ținea în brațe, grija lui Riley pentru Ariel nu dispăru. Cele trei săptămâni de când rămăsese fără menajeră nu trecuseră ușor, dar se descurcase. Pentru după-amieze și sfârșituri de săptămână avea o întreagă listă de adolescenți de unde să aleagă. În timpul zilei, când nu reușea să ajungă chiar el la școală, cineva îl înlocuia.

Astăzi întârziase puțin, dar nu era prima oară. Când se întâmpla așa, Ariel ruga o prietenă sau două să rămână cu ea. Negăsind-o în curtea școlii transmisese un semnal de alertă și, în câteva minute, majoritatea subordonaților disponibili o căutau. Și în tot acest timp, Ariel se aflase, de fapt, chiar în curtea casei lor. Se va glumi ceva vreme pe seama acestei întâmplări!

Cu fetița în brațe, ridică receptorul să o anunțe pe Liz că totul e în regulă.

— Tati, trebuie să-i dăm lui Jelly să mănânce. Pot să-i dau ton?

— Îi dai o recompensă pentru că a fugit?

— Zău, tati...

Fetița se răsuci, iar el o lăsă jos. Vorbi la telefon. Din vocea dispecerei înțelese că Ariel va deveni regina stației după ce iscase atâta tărăboi. Să mai încerci să schimbi comportamentul inacceptabil al unui copil! Resemnat, închise telefonul și se întoarse la Ariel.

La numai cinci ani, puștoaica avea o personalitate atât de puternică, încât îi era greu să fie dur cu ea. Și era tatăl ei. Toți ceilalți o tratau ca pe o prințesă.

— Deci, te bat la fund sau te trimit la culcare fără să mănânci sau te consemnez în casă pentru tot restul vieții?

Ea chicoti, iar el se înduioșă.

— Ariel, nu e deloc amuzant. Te-am căutat mai bine de un ceas și la fel au făcut o mulțime de alte persoane. Ne-am făcut griji pentru tine.

— Dar am venit direct acasă de la școală. Clara și James nu trebuie să aștepte să vină cineva să-i ia. Eu de ce trebuie să stau?

— Pentru că James și Clara merg împreună acasă la Clara, iar mămica ei e acolo și îi așteaptă.

— Nu e vina mea. Eu nu am mămică. Și când tu nu vii, e plictisitor la școală.

Riley își înăbuși un oftat. Nu putea s-o contrazică și nici nu știa cum să-i insufle un strop de precauție fără să o sperie.

— Știu, Scooter, dar...

— Nu te supăra, tati.

— Nu sunt supărat Ariel, dar eu...

— Atunci nu te încrunta. Fața ei căpătă o uitătură fioroasă pentru vreo două secunde, apoi izbucni în râs.

— Bine. Sunt supărat. Nu vreau să mai pleci vreodată singură de la școală.

Ariel continuă să râdă, amintindu-i de Kendra. Cândva, inconștiența soției lui că viața nu ascunde primejdii îl convinsese și pe el; ea credea sincer că este invulnerabilă și nu era niciodată prudentă. În urmă cu doi ani, bazându-se pe experiența de-o viață pe drumurile din Wyoming, înfruntase viscolul. Dar pierduse controlul mașinii și murise în accident. De atunci, frica de a nu o pierde și pe fiica sa îl făcea să fie permanent în alertă.

Ariel împinse un scaun spre bufet și se sui pe el ca să ajungă la deschizătorul electric de conserve. Siguranța de care dădea dovadă în bucătărie îi reaminti lui Riley cât de repede cresc copiii și îi întări temerile.

— Ai auzit ce am spus? Nu vreau să hoinărești de una singură.

— Bine.

Dar promisiunea veni cu atâta ușurință încât Riley simți că puștoaica nu înțelesese. Îl îngrozea gândul că ar trebui să o învețe să fie precaută, dar era necesar; pe străzi circulau prea multe persoane rău intenționate.

După ce deschise conserva, Ariel îl privi peste umăr.

— Doamna aceea era simpatică.

— Era? Cu un efort, Riley se eliberă de gânduri, revenind la realitate.

„Doamna aceea". Noua vecină. El ar fi spus că este reținută. Avea nevoie de o întâlnire calmă pentru a-și face o impresie reală despre ea.

— Da, da, continuă Ariel. Și e și drăguță.

— Zău? Mai degrabă frumoasă, exotică. Pielea măslinie, ochii închiși la culoare și părul negru indicau o moștenire hispanică sau mediteraneană, cel mai probabil hispanică, dacă era să judece după accent. Oasele subțiri și trăsăturile delicate creau impresia de fragilitate, impresie ce ar trezi în orice bărbat nevoia de a fi protector. Era evident frumoasă.

— Da. Și m-a ajutat să mi-o amintesc pe mămica.

— Scooter... Riley îi mângâie tandru obrazul. Ultimii doi ani fuseseră grei pentru amândoi.

— Am cântat „Vesela Ariel".

Nu mai auzise melodia din ziua în care soția lui murise și peste vocea subțirică a copilei se suprapuse glasul frumos al Kendrei, fredonând cântecelul pe care ea îl inventase în ziua în care hotărâseră ce nume va purta micuța. Pe neașteptate, o auzi râzând și aproape că îi simți atingerea.

Îndepărtă amintirile. Nu dorea să se întâlnească cu fantomele trecutului. După doi ani, se gândea la Kendra doar atunci când un gest sau un cuvânt de-al copilului i-o aducea brusc în minte. Nu avea nevoie să înceapă să asculte melodia cântată de Ariel.

Luându-și fiica în brațe se așeză pe scaun. Puștoaica îi încolăci gâtul cu brațele.

— Scooter, știu că ți-e dor de ea...

— Mi-e frică să nu uit cum arăta.

— Uitaseși? Un val de amintiri îl năpădiră. Le trecu în revistă, aproape curios, dar nu reuși să descopere o imagine clară cu chipul Kendrei. Frânturi de conversații, sentimentul de vremuri bune, o adiere a parfumului ei, părul ei, un zâmbet rapid. Dar nici o imagine fermă, limpede.

Uimit, o privi atent pe Ariel, încercând să găsească trăsăturile mamei ei. Dar nu erau acolo.

După ce doi ani încercase să nu-și amintească, era un șoc să realizeze că acel chip drag nu mai prindea contur în mintea lui.

— Doar câteodată, oftă Ariel, ridicând umerii. Atunci când sunt tristă și mi-e dor de ea.

Lui Riley îi trebui o secundă ca să poată relua conversația. Nu-și dăduse seama că s-ar fi putut ca fiicei lui să-i fie dor de ceea ce el încerca să uite.

— Și mie-mi lipsește.

— Doamna aceea știa că mi-e frică să n-o uit pe mami, așa că mi-a spus să cânt. Pe urmă, l-a scos pe Jelly din ascunzătoare. Îmi place de ea.

— Asta văd și eu, dar...

— Te rog, tati, lasă-mă să mă duc înapoi.

Rugămintea lui Ariel îl aduse iarăși la realitate. Copila dorea să facă o vizită noii vecine. Despre asta, el avea păreri ferme.

— Ce te-am învățat mereu despre vorbitul cu străinii?

— Cei care trăiesc în același cartier nu sunt străini.

— Nu știm nimic despre ea.

— Putem s-o întrebăm.

Copilul avea dreptate. Într-un fel. Până acum, în Laramie, vecinii nu erau străini. Dar ororile marilor orașe ajungeau și aici. Iar câteodată pericolul se ascundea în cele mai neașteptate locuri. Luă fața lui Ariel între palme.

— Promite-mi că n-o să te duci acolo singură.

— Atunci vino cu mine. Te rog. Pentru că s-ar putea să moară și ea, ca mămica, și atunci n-o să am cum să mi-o amintesc.

Riley o strânse pe Ariel la piept. Un copil n-ar trebui să aibă de-a face cu imprevizibilul vieții. N-ar trebui să se joace de-a amintirile încercând să nu uite chipul cuiva iubit. Și n-ar trebui să fie lipsită de bunătate, doar pentru că într-o noapte rece, mama ei murise într-un accident de automobil, lăsându-și soțul îngrijorat în fața necunoscutului.

— Să mă mai gândesc. Între timp, nu te duce acolo singură.

— Mulțumesc, tati. Ariel îi dărui un pupic zgomotos însoțit de un chicotit. Apoi făcu un pas înapoi privindu-l serioasă. Tati, eu o să mai am vreodată o mămică?

— Nu știu. Uneori, se gândise și el la asta, mai ales când nu știa cum să-i dea fiicei lui tot ce avea nevoie. Sau în momentele în care Ariel era prea neastâmpărată pentru ca o singură persoană să se poată descurca. Se gândise și astăzi, când n-o găsise la școală.

Dar o căsătorie nu însemna neapărat că Ariel va avea o mamă care s-o supravegheze permanent, sau că el va găsi o femeie care să educe nesăbuința fetiței. Mai mult de atât, Riley nu era sigur că ar mai fi vrut o soție. Înainte de moartea Kendrei, considerase riscurile vieții ca pe ceva normal, ca făcând parte din meseria lui. Acum, le folosea ca scară valorică pentru toate aspectele existenței.

— Când Wiskers s-a pierdut și mi-a fost tare dor de ea, am luat altă pisică.

Nu foarte sigur unde voia să ajungă Ariel, Riley o luă în brațe.

— Am fost norocoși să-l găsim pe Jelly.

— Nu putem să căutăm o altă mămică?

— Nu cred că e atât de simplu, Scooter.

— Ba este, tati. Ariel se desprinse chicotind din îmbrățișare. Mi l-am dorit pe Jelly și l-am avut. Acum o să-mi doresc o nouă mămică.

Ariel coborî de pe genunchii lui, luă conserva și fugi să o golească în farfuria lui Jelly. Grozav! Acum își dorea o nouă mămică de parcă lumea le oferea ca pe pisoi, prin intermediul rubricii de mică publicitate. Spală, gătește, calcă. Instruită chiar și pentru curățenie.

Era un copil minunat, iar el i-ar fi dat și luna de pe cer dacă ar fi putut. Se acomodase cu dispariția Kendrei mai bine decât se așteptase toată lumea. Se descurca bine la școală, cu toate că se afla printre cei mai mici elevi din clasă. Poate un pic prea năzdrăvană pentru ca el să se simtă în largul lui, dar asta o făcea populară printre copii. De ce să nu rămână lucrurile așa cum erau?

Îi aruncase o minge imposibil de prins, iar acum se ghemuise lângă Jelly, mângâindu-l ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Vârful ciorapului din piciorul stâng era prăfuit și cu urme de iarbă.

— Ariel, unde este pantoful tău?

— Nu știu.

— Când l-ai văzut ultima oară?

Ea se gândi un pic, dar nu existau prea mari speranțe să-și amintească, din moment ce nici măcar nu observase că nu-l mai are.

— Îl aveam când am venit acasă.

— Îl aveai și când ai ajuns aici?

— Poate...

— Îl aveai când ai vizitat-o pe doamna cea drăguță?

— Nu-mi aduc aminte, ridică Ariel umerii.

— Of! Cum poți să nu-ți dai seama că nu mai ai un pantof?

Umezindu-și buza de sus cu limba, puștoaica își examină iarăși piciorul.

— Trebuie să fie undeva.

Da. Oriunde între bucătărie și școală. Doar câțiva kilometri, pentru că Riley nu era sigur că Ariel ținuse drumul drept și nici că va fi în stare să-și amintească traseul. Nu avea rost să caute peste tot, dar putea verifica la noua vecină.

De fapt, lipsa pantofului era o scuză foarte bună pentru a îndeplini rugămintea lui Ariel și să-i facă o vizită noii vecine. Să-i afle numele. Să-și dea seama dacă se putea baza pe grija ei pentru fetiță. În definitiv, cu cât erau mai multe persoane care să o supravegheze, cu atât mai bine.

Margo nu reușea să și-o scoată din minte pe Ariel. Și nici pe tatăl ei. O lăsaseră cu gândurile învălmășite și nimic din ce încercase nu-i readusese liniștea.

Nici dușul, nici pregătitul cinei, nici despachetatul altor cutii. Într-un final, renunță.

Își puse încă o cană de cafea, alese o muzică melancolică pentru casetofon și se înfofoli într-o pătură lângă foc.

Nu știa sigur cine o impresionase mai tare. Fetița sau tatăl ei? Tatăl era șerif. Și ce dacă? Trecutul era trecut. Cu noua identitate avea cazierul curat, conștiința curată și un viitor fără restricții.

Din nefericire, cunoștea prea bine și sistemul și oamenii pentru a fi indiferentă. Pentru oameni era suficientă o undă de suspiciune care putea duce la judecată; o impresie devine rapid faptă, iar păcatele trecute nu sunt niciodată uitate. În ce privește sistemul, un singur pas greșit era destul pentru ca o persoană să alunece în încurcături, iar după aceea îți puteai lua adio de la o viață normală.

Își sorbi cafeaua și se întinse pe spate, închizând ochii. Nu. Societatea nu era perfectă, deși majoritatea oamenilor se străduiau. Ea nu se putea învinovăți decât pe sine.

Greșise lăsându-se purtată de emoții fără împotrivire. Durerea provocată de moartea bunicii o aruncase în brațele lui Nick. Ajunsese să facă orice i-ar fi cerut el și îl scuzase

pentru abuzurile la care o supusese. Dragostea pentru copil o orbise și nu mai văzuse cât de mult se deteriorase relația dintre ei.

Trăsese concluziile și încercase să-și impună autocontrolul. Se obișnuise să cântărească variantele, să se gândească bine înainte de a acționa. Învățase să privească înainte, încercând să-și imagineze unde vor duce diferitele alternative. Credea că se poate controla.

Ha!

Ce iluzie! Astăzi explodaseră atât de multe emoții într-un timp atât de scurt, încât nu reușise să le analizeze pe toate. Începând cu sentimentele pe care nu le mai trăise de când o pierduse pe Holly.

Nu mai făcea parte din viața fetiței ei de când aceasta avea opt luni. Nu o văzuse făcând primii pași, învățând să numere sau să spună cât este ceasul. Nu știa dacă Holly lua lecții de muzică, sau dacă juca fotbal, sau dacă știa să călărească. N-o auzise niciodată pe Holly cântând un cântec. Din dorința de a-i da fiicei ei o șansă își refuzase orice drept de a mai face parte din viața ei.

Putea cineva s-o condamne pentru că se bucurase scurtă vreme de compania lui Ariel?

Tatăl copilei ar fi avut acest drept. Și era clar că o și făcea.

Oftă. Mai bine așa. Nu se vedea în relații bune cu un polițist, indiferent că era sau nu vecin, indiferent cât de mult i-ar fi plăcut să o cunoască mai bine pe Ariel.

2

ÎNTR-UN CARTIER PLIN DE LOCUINȚE luminate din plin, a ei părea întunecată și singuratică. Un singur spot galben lumina o cameră de la parter. Dădea impresia că nu este nimeni acasă. Riley urcă pe alee și apăsă butonul soneriei.

Ariel îl pisase toată după-amiaza să meargă în vizită la doamna cea prietenoasă. Fusese una dintre acele zile în care nu găsise pe nimeni care să aibă grijă de ea și petrecuse toată după-amiaza la stația de poliție unde puștoaica o lăudase pe noua vecină tuturor celor care doriseră să o asculte. Insistențele că „ea" spusese asta și „ea" făcuse cealaltă determinaseră tot personalul să se alăture cruciadei copilului. Riley era teribil de fericit că Ariel nu-și găsea un pantof și că poate folosi asta ca scuză pentru o vizită.

Laudele continue ale puștoaicei îl determinaseră să-și amintească de zeci de ori întâlnirea. Ar fi trebuit să-i mulțumească pentru grija față de Ariel, în loc să reacționeze ca un sălbatic care își apără teritoriul. Se pare că o speriase destul de tare din moment ce ea capitulase atât de rapid. Dar nerăbdarea de a o muștrului pe Ariel era prea mare ca să mai fie capabil să se gândească la orice altceva.

Ar fi vrut să creadă că reușise să se facă înțeles de către fiica sa.

Neauzind soneria, Riley apăsă iarăși butonul. Tot nimic. Prin perdeaua ce acoperea ferestruica nu se vedea nici o mișcare. Ciocăni, dar nimeni nu veni la ușă. Proprietara

putea fi oriunde. La cumpărături. La o plimbare. La un film. Apăsă soneria încă o dată apoi se întoarse să plece.

Se afla la jumătatea aleii când lumina o inundă. Riley se întoarse uimit. Din spatele uşii cu plasă chipul ei era pe jumătate în întuneric.

— Da?

Vocea părea mult mai atrăgătoare decât şi-o amintea el; mai sexy, mai aspră. Alte împrejurări, dar aceeaşi femeie. Şi parcă nu la fel. În lumina zilei părea provocatoare, austeră, controlată. În seara rece şi tăcută părea vulnerabilă.

— Sunt tatăl lui Ariel.

— A!

Nu-l invită înăuntru, nici nu deschise uşa.

Nefiind o persoană care să se lase intimidată de atitudine, mai cu seamă de una la care contribuise, Riley făcu drumul înapoi.

— Deranjez?

— Ce doreşti?

Încercă să privească lucrurile din punctul ei de vedere. Se aflau în Laramie, un orăşel prietenos unde majoritatea locuitorilor credeau, asemenea Kendrei, că nimic rău nu li se putea întâmpla; mulţi dintre ei nu-şi încuiau încă uşa noaptea. Ea nu avea la fel de multă încredere. Riley se întrebă dacă nu cumva comportamentul lui grosolan, de la prima întâlnire, era de vină.

Sau poate că precauţia ei instinctivă se datora unui oraş mare şi rău. Era exact genul de reţinere pentru care şi-ar fi dat jumătate din salariu dacă ar fi reuşit să i-o insufle lui Ariel.

Însă adresată lui îi displăcu. Era ca o barieră între el şi noua vecină, cu toate că trăiau atât de aproape. Se bucurase toată viaţa de încrederea vecinilor. Acum, neaşteptata comparaţie dintre ce dorea pentru Ariel şi ce dorea pentru el însuşi îl irită.

Simţi rezerva pe care această femeie o impunea în jurul ei ca pe o provocare.

Cu un zâmbet larg, pentru a relaxa atmosfera spuse:

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar Ariel şi-a pierdut un pantof după-amiază şi încerc să-l găsesc.

Într-o secundă, reţinerea ei se transformă în grijă.

— O, Doamne. Probabil că este încă între scândurile de la gard. Vă rog intraţi. Azi-dimineaţă, când am despachetat

lucrurile din bucătărie, am văzut o lanternă pe undeva și cu un pic de noroc o să-mi aduc aminte unde am pus-o. După aceea mergem direct în grădină.

Lanterna se afla într-un sertar și la strălucirea ei slabă îl conduse în grădină. Trecură de portiță, ieșiră în alee și lumină zăbrelele gardului. Când observă pantoful lui Ariel, stomacul lui Riley se strânse.

Era înțepenit la doi metri de pământ. Dacă Ariel ar fi căzut, în timp ce piciorul era prins atât de sus, cu siguranță și l-ar fi rupt asemenea unui băț uscat.

Furios și speriat în egală măsură, Riley scoase pantoful din gard. Însă era polițist de multă vreme și trebuia să se controleze.

— Am prins-o înainte să cadă.

Nici vorbele femeii, nici tonul ei calm nu-l convinseră. Pentru ca pantoful să rămână uitat în gard trebuia ca ea s-o fi prins pe Ariel în timp ce cădea. Îi salvase fiica de un picior rupt, sau mai rău.

Datorită ei, Ariel era în siguranță acasă, citind povești cu bona favorită, pregătindu-se de culcare. Gândul la ce s-ar fi putut întâmpla îl înfioră. Dorea să doboare barierele dintre ei, deschizând calea spre o prietenie normală, ca între vecini.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc.

— E bine că am fost de ajutor, ridică ea din umeri.

Riley zâmbi, cu toate că ea nu-l putea vedea în întuneric.

— Crezi că pot intra câteva minute? Ariel m-a rugat întreaga după-amiază să o las să vină în vizită, dar poate că ar fi mai bine ca înainte de asta să te simți în largul tău în ce mă privește.

Ea ezită și din cauza întunericului Riley nu-și dădea seama dacă îl aprobă sau caută o scuză. Tocmai când renunțase să mai spere, vocea ei se auzi în noaptea liniștită.

— Bine. Câteva minute.

Zâmbind în sinea lui o urmă înapoi, în casă.

Îl conduse direct în sufragerie. Când trecuse prima oară prin casă fusese prea preocupat de pantofiorul fetiței pentru a observa ce îl înconjoară. Ceea ce vedea acum îl readuse la realitate. Camera țipa de singurătate.

Cutii de carton așteptau cuminți lângă perete să le vină rândul la despachetat. Lângă peretele opus, opt sau zece grămezi înalte de cărți formau o bordură neregulată. Pe

podeaua din lemn nu erau covoare; perdelele arătau ca și când s-ar fi aflat la geamuri de cel puțin cincizeci de ani, iar pătratele decolorate de pe pereții goi indicau locurile unde alți proprietari avuseseră tablourile. Cele două fotolii desperecheate, aflate de-o parte și de alta a șemineului în care ardea focul, erau singurele semne că în casă locuia cineva.

Intensitatea izolării ei îi strânse inima. Când murise Kendra, el se simțise la fel cum arăta această cameră.

— Să-ți aduc ceva de băut? Cafea? Suc? Vin alb?

Însă Riley dorea mai mult ca niciodată să o cunoască mai bine.

— Nu trebuie să te deranjezi.

— Am apă de la robinet, suc de portocale în frigider, iar cafeaua este decofeinizată, dar proaspătă. Vinul trebuie deschis. Nu zâmbise, dar îi expusese variantele cu o amabilitate care îl determină să creadă că nu regretă că îl invitase în casă.

Cafeaua părea o opțiune prea oficială. Apa prea banală. Vinul prea intimă.

— Suc e foarte bine.

Femeia purta blugi, un pulover lung, în nuanță pală, mulat pe mijloc și șolduri, pantofi fără toc. Îi părea fără apărare, la fel de reținută ca după-amiază.

Margo servi sucul în pahare înalte cu picior, ornamentate cu auriu. Cristal, din câte își dădea el seama; contradicția cu mobilierul sărăcăcios îl determină să o privească stăruitor.

— Ia loc, te rog.

Un pic stingherit, Riley se așeză oferindu-i un zâmbet larg, cu speranța că o va convinge de recunoștința pe care o simțea. Margo se ghemui în fotoliu, cu un genunchi sub ea iar celălalt la piept, într-o poziție despre care el nu știa dacă să creadă că este de relaxare sau de apărare. Nu știa cum să interpreteze nici privirea ei: curioasă sau precaută.

— Poate că ar fi timpul să facem cunoștință. Eu sunt Riley Corbett.

— Margo Haynes. Sorbi din suc, apoi coborî paharul cu un zâmbet ușor.

Flăcările îi luminau chipul și părul. Era o apariție delicată, frumoasă și părea mai tânără decât după-amiază. Probabil că din cauza luminii puternice a soarelui Margo îi păruse o persoană care știa să înfrunte orice.

Riley își concentră atenția spre conversație.

— Aş dori să-ţi explic episodul de după-amiază.
— Nu e necesar.
— Ba cred că da. Menajera mea a plecat acum câteva săptămâni şi nu am reuşit să găsesc pe cineva care să o înlocuiască. Din cauza asta încerc să ajung la şcoală când iese Ariel, dar ea face doar ce doreşte. Nu e prima oară când trebuie s-o caut.

Ca să-şi stăpânească neliniştea crescândă din voce, nelinişte ce îi usca gura, sorbi prelung din pahar. Realiză că Margo privea dincolo de el, la ceva ce era mai degrabă în mintea ei decât în cameră.

Totul dură doar o secundă.

— Nu pot decât să bănuiesc ce de griji ţi-ai făcut.
— Mda. Dar lui nu i se păruse doar o bănuială. Ceva din tonul sau expresia ei îi spunea că trăise o astfel de îngrijorare. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă i s-ar întâmpla ceva.
— Ca orice părinte. Privirile lor se întâlniră deasupra paharelor. Ceva din ochii ei se răspândi în cameră, încălzind pielea lui Riley.
— Ariel a fost încântată de vizita pe care ţi-a făcut-o.
— Şi mie mi-a făcut plăcere.
— I-ai dăruit ceva ce eu nu realizasem că are nevoie.

Înainte de a răspunde, trăsăturile lui Margo încremeniră într-un moment de ezitare:

— Poate că a fost un schimb cinstit.
— Mama ei a murit acum doi ani. N-a fost uşor pentru nici unul dintre noi doi.
— Cred.

În acea singură şoaptă, Riley recunoscu nostalgia.

Dar ea vorbi înainte ca el să ştie ce trebuie să spună.

— Voiam să-ţi fac un întreg proces de intenţie pentru că o lăsaseşi singură.
— Începutul îţi reuşise, îşi aminti el. Ce te-a potolit?
— Un instinct de conservare foarte puternic, răspunse cu un început de zâmbet. Ca să-l acopere, Margo ridică paharul şi privirile se întâlniră iarăşi peste marginile cristalului.
— Îmi pare rău, izbucni Riley în râs, aşezându-se confortabil picior peste picior.
— De fapt, îngrijorarea ta m-a liniştit pe mine. Mă irita gândul că hoinăreşte fără ca nimănui să-i pese.

Cu toate că Riley nu reuşea să-şi dea seama prea bine de ce, Margo Haynes era cu adevărat preocupată de fiica lui. O

atât de intensă senzaţie de căldură, de interes nu simţise niciodată, nici chiar din partea acelor prieteni care îl ajutaseră să umple golul rămas după moartea Kendrei. Sau mai recent, după ce doamna Whittaker plecase.

— Ce vă aduce în Laramie? Slujba?

Ea clătină capul, cu privirea aţintită în foc.

— Biblioteca Universităţii. Zâmbea la fel, dar vibraţia dintre ei devenise discordantă şi tăioasă.

— Bibliotecară?

— Scriitoare.

— Au nevoie scriitorii de o bibliotecă bună?

— Ne ajută să cunoaştem cu adevărat evenimentele.

— Şi de unde vii?

— Texas. Privea ţintă flăcările, cu gândul departe în spaţiu şi timp. Am venit aici din Texas.

— Tocmai la timp ca să te bucuri de iarna din Wyoming.

— Mă plictisisem de atâta căldură.

Ochii lui Margo licăriră în lumina focului, iar el nu era sigur dacă scânteia fusese o părere a lui sau o amintire a ei. Era derutat. Înţelegerea personalităţilor făcea parte din meseria de poliţist şi chiar se pricepea la asta. Dar cu ea nu reuşea. Riley poseda un al şaselea simţ, cu rezultate în aproape toate cazurile. De obicei, era capabil să spună dacă cineva minte, se eschivează de la răspunsuri, se preface, se teme sau doreşte să coopereze. Nimic din toate astea nu i se potrivea lui Margo.

Margo sorbi din pahar.

— Eşti de aici?

— Din nordul statului. Părinţii mei locuiesc în Powell.

Ea se ridică, îndreptându-se spre şemineu. Lumina flăcărilor îi dansa pe o jumătate a feţii, lăsând cealaltă jumătate în penumbră.

— Am auzit că e frumos acolo.

Aproape la fel de frumos ca ceea ce privea el acum.

Înăbuşi emoţia din spatele acestui gând. Margo Haynes era o străină. În urmă cu douăzeci de minute nici nu ştia cum o cheamă. Cu zece ore în urmă nici nu ştia că există. Trebuia să se concentreze la motivul pentru care se afla aici. Pentru Ariel. Asta nu avea nimic de-a face cu Margo, cu singurătatea ei, cu vulnerabilitatea ei sau cu blestemata de strălucire pe care o radia în jur. Dar, la naiba, era desăvârşită.

— Merg cu Ariel acolo ori de câte ori am ocazia. Ţi-ar plăcea la începutul verii, când totul este înflorit!

— Probabil.

Margo își termină sucul liniștită. Emoția ce vibrase în el nu fusese resimțită la fel de puternic și de ea.

— Părinții tăi trăiesc?

— Da. Sunt proprietarii unui magazin care merge la fel de bine ca la început. Ai tăi?

— I-am pierdut cu multă vreme în urmă. Presupun că o iubesc la nebunie pe Ariel.

— Cam așa.

— E un copil norocos.

— Are un talent deosebit să câștige inimile celor din jur. Toată lumea din departamentul unde lucrez se află la degetul ei mic. Părinții mei cred că ar putea merge și pe apă.

— Le dau dreptate. E un copil delicios.

Riley veni lângă ea.

— M-a bătut la cap toată după-amiaza să o las să vină în vizită.

Chipul femeii se lumină de încântare, ca al unui copil ce primește o jucărie, iar ochii îi străluciră mai tare.

— Ar fi minunat! Dacă nu te deranjează.

Inima îi pulsa mai rapid, mai dens, mai dulce. Vibră în nervii lui Riley până ce mâinile porniră să-i tremure. Din dorința de a o atinge.

Brusc, realiză că nu mai poate rămâne acolo. Nici măcar un minut în plus. Nici măcar o secundă. Sau dacă nu, o va lua în brațe și o va săruta la nesfârșit... sau cel puțin până ce ar dispărea tensiunea dintre ei. Chiar dacă Margo nu simțise nimic.

— Ar trebui să plec. Am găsit pantoful. De asta am venit.

— Da.

Rezistând dorinței care îl atrăgea ca un magnet, Riley reveni în mijlocul camerei.

Calmă, asemenea unei căprioare pe o pajiște, ea îl urmări cu privirea.

— Îți mulțumesc că ai venit, domnule Corbett.

— Riley, insistă el, deși recunoscuse fiorii primejdiei în emoția ce pulsa între ei.

Margo rămase la fereastră privindu-l cum iese din curte pentru a doua oară în acea zi. Dumnezeule, ce grea încercare!

Devenise imună la sentimente violente și asta îi plăcea.

Până astăzi, toate erau adevărate. Până când Ariel și Riley Corbett intraseră impetuos în viața ei.

Cât rămăsese el în sufragerie? Mai puțin de patruzeci și cinci de minute. Patruzeci și cinci de minute de tortură, cu emoțiile gata să explodeze. Îngrijorare. Invidie. Emoție. Milă. Anticipare. Dorință.

Doamne, mai ales dorință.

Izbucnise între ei precum electricitatea dintr-un cablu neizolat. Arzătoare și mortală. Ar fi fost imposibil să o ignore.

De mai bine de zece ani, de când îl cunoscuse pe Nick, nu mai avea prieteni. Aproape de la prima întâlnire o despărțise de micul cerc de prietene. Fusese atât de îndrăgostită de el încât nu observase. Pe atunci credea că dragostea poate vindeca orice rană și umple orice gol. Și iubea prea mult pentru a înțelege că lucrurile nu erau deloc așa.

Cândva nu ar fi reușit să trăiască fără iubirea lui Nick. Acum avea nevoie disperată de prieteni!

Dar cum ar putea face asta? Pentru prima oară de când o dăduse pe Holly, trăise bucuria alături de Ariel. Pustiul din sufletul ei revenea încet la viață. Era doar un început timid pe care nu se simțea în stare să-l distrugă.

Indiferent cât de mult o îngrozea emoția dintre ea și Riley Corbett, își va deschide inima în fața copilei.

Nereușind să adoarmă, Riley îmbrăcă treningul și ieși să alerge. La ora trei dimineața străzile erau pustii, iar liniștea îi calma gândurile. Se asigură că Ariel doarme și, privind-o, inima își grăbise iarăși ritmul. O iubea dincolo de orice închipuire și ar fi înfruntat întreaga lume, doar ca să o știe în siguranță.

Și ieri întâlnise pe cineva dornic să i se alăture. Era sigur de asta, deși n-ar fi fost capabil să explice motivul.

Avea în minte doar momentele petrecute în sufrageria ei. Fiecare cuvânt, fiecare gest, fiecare privire. Și un amănunt îi devenea tot mai clar: nu aflase aproape nimic despre noua vecină.

Era scriitoare, venea din Texas și era orfană. Doar atât. El întrebase, dar nu primise nici un răspuns. În schimb, el povestise despre viața lui. Conversația nu lâncezise. Dar Margo reușise să evite orice detaliu despre ea.

De ce?

În mai puțin de o oră, în două întâlniri separate, și el și

Ariel trăiseră alături de ea experiențe emoționale, profunde. Copila primise atâta consolare și bunăvoință cum nu avusese parte vreodată de la moartea mamei ei și, în acest fel, Margo deschisese în sufletul lui porțile prieteniei și dorinței.

Însă Riley spera mai mult de la ea. Mult mai mult.

În cei doi ani trecuți de când Kendra dispăruse din viața lor, Ariel devenise centrul Universului pentru Riley Corbett și cu ajutorul doamnei Whittaker, se descurcaseră bine. Deci totul se schimbase în urmă cu doar trei săptămâni când își pierduse menajera? Sau abia în această după-amiază când Ariel o întâlnise prima oară pe Margo Haynes?

•

De la fereastra din spate, Margo privea casa familiei Corbett. Vopsită în galben, cu decorațiuni și obloane albe și acoperiș verde închis. Se lipi de pervaz. Riley părea la fel de prietenos și de sincer ca orice băiat din vecini. Dar era polițist. Ce ar crede despre ea dacă ar ști adevărul? Era obligată să i-l spună? N-ar trebui să fie. Își plătise datoria față de societate cu trei ani de închisoare și alți șapte de eliberare condiționată. Liberă în sfârșit, își scuturase pulberea trecutului de pe umeri, alesese un nume nou, închisese ochii și pusese degetul pe hartă. Alesese orașul cel mai apropiat de o universitate. Așa ajunsese în Laramie. La câteva mii de kilometri de coasta golfului Texas.

Nimeni, nici măcar șeriful din noul ei oraș nu trebuia să-i știe trecutul. Faptul că erau vecini nu o obliga să dezvăluie umbrele care îi întunecaseră ultimii ani. Ce rost avea să-și construiască o nouă existență dacă mărturisea adevărul de la prima adiere de teamă?

După jaf, își asumase consecințele alegerilor pe care le făcuse, fără ca vreodată să se sustragă repercusiunilor legale și logice ale faptelor. Nu știuse că Nick intenționa să dea o spargere la magazinul cu articole casnice. Nu știuse că îl omorâse pe vânzător. Dar atunci când el dăduse buzna afară, urlând la ea să pornească mașina și amenințând-o cu pistolul pe Holly, apăsă pedala accelerației la maximum. Și din acel moment, până când părăsise Texasul, viața lui Margo fusese iadul pe pământ.

La început, își imaginase că odată plătită datoria față de societate, totul va fi șters cu buretele și viața va merge înainte. Dar după ce ieșise din închisoare descoperise că indiferent de chinul îndurat, unele lucruri nu sunt niciodată uitate.

În perioada eliberării condiționate fusese evitată, hărțuită, expusă oprobiului public și dată ca exemplu negativ adolescentelor. Trecutul o urmărea oriunde, indiferent cât de corectă era.

Acum dorea să înceapă o viață nouă și această dorință era mai presus decât cariera sau fericirea imediată. Nu avea de gând să riște. Nici chiar pentru bărbatul care îi reamintise că este o ființă cu dorințe și sentimente, pe care le refuzase unsprezece ani.

Se întoarse în bucătărie, umplu un pahar cu apă și bău cu poftă. Trecuseră zece ani de la nenorocirea vieții ei și plătise scump greșeala. Își dovedise sieși că învinsese, devenind o scriitoare apreciată și neîncălcând legea nici măcar cu un pas. Își câștigase pe deplin independența și libertatea când ultimul ei roman devenise un best-seller.

După eliberare, petrecuse următorii șapte ani muncind să se transforme. Ca ultim pas, își schimbase prenumele din Maggie în Margo și luase numele de fată al mamei ei. Nu avea de gând să riște atâta efort doar pentru că un șir de întâmplări neprevăzute continuau să-i amintească realitatea: Margo Haynes era o mistificare.

Cu atât mai mult cu cât neprevăzutul izvora dintr-o emoție atât de periculoasă ca dorința.

3

— BUNĂ ÎNCERCARE, RILEY, râse Cassie McMurrin. Dar n-am de gând să devin educatoare, nici măcar pentru tine.

Nemulţumit, Riley îndesă un cauciuc uzat în coş. În mai puţin de un ceas Ariel ieşea de la şcoală, iar el nu avea încă unde s-o lase. Şi dacă n-o să ajungă la timp la şcoală, puştoaica ar putea hotărî să plece iarăşi de una singură. Nu mai avea încredere în ea că îl aşteaptă şi de două zile ajungea exact la sunetul soneriei.

La fel de bine ar fi putut demisiona, devenind casnic, pentru că nu mai reuşea să facă faţă îndatoririlor zilnice. Zâmbi răutăcios în receptor ca să nu dea frâu liber iritării.

— Încercarea moarte n-are.

— Dar dacă vii s-o iei pe la şase, nu e nici o problemă să stea cu mine până atunci.

— Eşti un înger. O aduc imediat după ore.

— Sam o să fie încântat să aibă cu cine să se joace.

— Grozav. Mulţumesc. Rămân dator.

Familia McMurrin avea un ranch la câţiva kilometri de oraş, unde Cassie preda echitaţie şi antrena cai. Numele ei se afla primul pe lista de posibile baby-sitter a lui Riley din două motive. Mai întâi, Cassie fusese colegă de şcoală cu Kendra şi n-ar fi refuzat un prieten vechi. Apoi, cu toate că ar fi preferat să o ştie pe Ariel undeva în oraş, după trei săptămâni de încercări zadarnice pentru a găsi o soluţie permanentă, îşi lărgise aria de căutare.

Camille Whittaker locuise la ei de la moartea Kendrei și el fusese sigur că va rămâne pentru totdeauna. Dar se mutase pe neașteptate în Nebraska, ca să-și îngrijească mama foarte bătrână, lăsându-l pe Riley total dezorientat. Doar din vina lui. Ar fi trebuit să fi avut un plan de rezervă. Însă totul mergea atât de bine!

Încerca încă să găsească o femeie internă. Orele libere pe care le avea erau sporadice și imprevizibile, iar centrele de îngrijire aveau program doar de la nouă la cinci. Începuse căutările în ziarul facultății și primise numeroase oferte, dar studenții aveau timp liber la fel de nesigur și nu găsise încă pe cineva dornic să renunțe la viața socială pentru a îngriji copilul altcuiva.

Un ciocănit insistent în ușa biroului îl aduse la realitate.

Wade Ferguson intră cu pași mari, fără a mai aștepta invitația, aruncându-i ziarul pe birou.

— Se pare că ne aflăm pe ultima sută de metri în cursa pentru terenul de golf.

— La naiba! Riley își îndreptă scaunul spre birou pentru a vedea ce provocase indignarea lui Wade. Privirea îi pică pe articolul al cărui titlu era încercuit cu o linie subțire, neagră.

În urmă cu zece luni, un grup de părinți formaseră o organizație pe care o numiseră Activități Distractive Legale. Ajunseseră la concluzia că e foarte probabil ca adolescenții să nu mai intre în buclucuri dacă ar avea un loc unde să-și petreacă timpul, așa că înaintaseră o propunere comisiei primăriei locale pentru construirea unui complex în Sage Creek, pe un teren neexploatat de autorități de ani de zile. Proiectaseră spații pentru terenuri de baseball, tenis și fotbal, un club de dans, o piscină, o sală pentru jocuri pe calculator, ba chiar și un amfiteatru pentru concerte și spectacole în aer liber. Îl numiseră Centrul ADL. Primarul, șeriful și poliția aprobaseră imediat ideea.

În același timp, unul dintre membrii comisiei municipale introdusese o propunere pentru construirea unui teren de golf în Sage Creek. Cal Davenport o prezentase ca pe o idee la care lucra de mult, cu toate că la urechile lui Riley nu ajunsese nici un zvon despre așa ceva. La puțin timp după aceea, un grup de jucători de golf porniră o campanie susținută în favoarea celui de-al doilea proiect. Acum existau două opțiuni pentru Sage Creek: Centrul ADL și terenul de golf.

Cu toate că Davenport descrisese terenul de golf ca pe o

propunere legitimă încerca să-și impună punctul de vedere folosind temerile oamenilor. Susținea că a-i invita pe adolescenți în Sage Creek ar fi însemnat transformarea locului în zonă de înfruntare pentru bandele de stradă. Amintise de droguri, sex și violență deși contracandidații își oferiseră propriile resurse pentru construcție, iar după aceea, timpul și talentul pentru a supraveghea activitățile sportive, petrecerile și celelalte evenimente.

Prejudecățile intolerante ale lui Davenport înfierbântau sângele lui Riley. Un procent ridicat din resursele departamentelor de poliție din ținut și din oraș era cheltuit pe problemele create de delicvența juvenilă. Consumul de alcool sau droguri, vandalismul, violența, huliganismul, șofatul fără carnet, toate îl determinaseră deseori să se întrebe în ce măsură erau cauzate de plictiseală.

Termină de citit articolul despre întâlnirea pe care cele două grupuri o avuseseră cu o seară înainte, împături ziarul și i-l înapoie lui Wade.

— Chiar încep să-l urăsc pe bunul consilier.

Apăsă butonul interfonului, așteptând nerăbdător eliberarea liniei.

— Liz, te rog să o suni pe Ellie la stația radio și să-i spui că doresc să fac o declarație în favoarea centrului pentru tineret, dar să pară ca o știre.

— Imediat, râse Liz. E clar că ai văzut ziarul.

După ce interfonul se întrerupse, Wade trase un scaun mai aproape și se așeză.

— Nu sunt prea sigur că e o idee bună să susții pe față proiectul ăsta.

— Și tu ești de acord cu mine.

— Dar eu nu candidez din nou!

— Ce legătură are cu asta?

— Poate are, poate nu are.

Tonul grav al lui Wade îl determină pe Riley să-l asculte. Intraseră în poliție în același an, Wade fusese cel care îi dăduse ideea să candideze pentru postul de șerif și sfaturile lui fuseseră întotdeauna înțelepte.

— Bine, dar de ce?

— Davenport folosește terenul de golf ca pe un atu pentru alegeri, iar entuziasmul de care dă dovadă îi sporește numărul de prieteni.

— Și ce legătură are asta cu campania mea?

— În cazul în care va avea impresia că ești adversarul propunerii lui, tu vei fi cel cu care se va lupta.

— Foarte bine. Greșește, iar dacă oamenii vor înțelege ce vreau să spun, vor ști și ei că greșește. Chiar dacă Primăria ar aloca de trei ori mai mulți bani pentru lupta împotriva delicvenței juvenile, nu ar reuși să ajungă la rezultatele la care ar ajunge Centrul ADL. Îi avem de partea noastră pe toți cei cărora le pasă de copii. Iar asta înseamnă o mulțime de voturi.

— Da, dar nu te vor susține decât în cazul în care vei rămâne favoritul în cursa electorală. Dacă Davenport te pune la podea, nu va da înapoi în a te lovi cât timp ești jos.

Riley se gândi câteva momente la spusele lui Wade. Avea șase săptămâni la dispoziție să se ocupe de orice ar fi încercat Davenport să pună la cale, iar între timp trebuia să găsească o soluție pentru Ariel.

Riley ajunse la școală cu zece minute înainte de sfârșitul orelor. Așteptă răbdător în mașină, cu geamul lăsat. Se așeză comod în scaun, închise ochii și respiră adânc.

Sunetul clopoțelului răzbătu puternic peste terenul de joacă pustiu. În câteva secunde, copiii năvăliră afară. Curând, apăru și Ariel. Riley îi deschise portiera.

— Bună, Scooter.

— Tati, n-ai să crezi. Cățelușa lui Clara are pui și îmi dă și mie unul.

— Nu. Fără cățel.

Ariel se ridică în genunchi și îi încolăci gâtul cu brațele.

— Te rog, tati.

— Și Jelly?

— Jelly vrea un prieten.

— Câinii nu iubesc pisicile.

Puștoaica își lipi fața de a lui și parfumul ei de copil îl înduioșă la fel de tare ca și rugămintea din voce.

— Clara are și pisică și cățel și cățelul are pui.

— Tocmai asta este problema, Scooter. Cățelușii au nevoie de îngrijire, iar de la plecarea doamnei Whittaker eu nu am găsit pe cineva care să aibă grijă de tine. Poate când vom găsi o altă menajeră vom mai vorbi despre cățel.

— Pe cuvânt?

— Poate.

— Bine. Apoi, ca și când ar fi fost luată o hotărâre, Ariel se așeză și își puse centura de siguranță.

— Am spus, poate.

— Știu. Dar zâmbetul ei ștrengăresc, luminos și încrezător îi spuse lui Riley că era deja stabilit. Pun pariu că și lui Margo i-ar plăcea un cățel. Nu se poate să luăm unul și pentru ea?

Ariel voia să-i dea un cățel! Și de ce nu? Mai bine decât să locuiască într-o casă pustie de una singură.

Porni motorul și se angajă în trafic.

— Când s-au născut cățelușii?

— Ieri. Clara m-a chemat să-i văd. Se poate, tati?

— Nu chiar astăzi. Din moment ce erau atât de mici, nu era nici o grabă.

— Mergem la tine la serviciu?

— Nu ți-ar plăcea să mergi să te joci cu Sam McMurrin?

— Ba da! O să și călărim?

— Doar dacă mămica lui Sam are timp să stea cu voi. Altfel să nu te apropii de țarc.

— Bine.

— Ariel, vorbesc foarte serios.

— Iar eu am spus „bine".

— Da, te-am auzit. Dar o cunoștea prea bine. De acel spirit de aventură al ei se temea cel mai tare. Unele escapade ale copilei păreau floare la ureche pe lângă plecatul de la școală. Indiferent cât de mult îi displăcea, trebuia să insiste cu supravegherea, chiar și în cazul unei prietene atât de vechi și de pricepute cum era Cassie.

— Pot să merg la Margo în seara asta? întrebă Ariel. Vreau să-i spun de cățel.

Margo. Într-o secundă, imaginile reveniră, dorința scânteie. Riley le îndepărtă.

Ariel dorea să fie prietenă cu Margo. El nu avea nici un motiv să se împotrivească. Dar va reuși, dacă de fiecare dată când auzea numele ei simțea cum sângele îi fierbe în vene?

Se afla la o răscruce de drumuri și știa pe care trebuie să meargă. Cel al prieteniei. Asta însemna fără fantezii romantice; fără a-și imagina că ar putea fi interesată de el. Și fără avansuri din partea lui.

— Tati, pot?

— Să poți ce, Scooter? întrebă în timp ce scotea batista ca să-și șteargă fruntea umezită.

— Să o vizitez pe Margo în seara asta.

— Nu cred că e o idee prea bună.

— Tati...

— Distrează-te cu Sam, iubita mea. Margo nu pleacă nicăieri.

După două zile de la vizita lui Riley Corbett, el rămăsese o prezență constantă în casă și în mintea ei. Iar ea nu știa ce să facă. În schimb cartea mergea destul de bine. De fapt, progresa atât de rapid încât nu se oprise nici măcar atunci când teribila furtună se năpustise asupra orașului, cufundând casa în întuneric.

Furtuna aduse ploaie, lapoviță, ninsoare și un vânt ce zgâlțâia streșinile și ferestrele. Copacii se înclinau amenințător, iar crengile uriașului plop din curte biciuiau casa. Margo preluă atmosfera sumbră în paginile romanului, concentrându-se pe o scenă întunecată și plină de tensiune.

Când se întrerupse curentul electric prima grijă o reprezentă computerul.

Mulțumind cerului pentru bateria leptop-ului, Margo salvă ce scrisese, închise aparatul și aprinse primul foc de la vizita lui Riley.

Îi simțea prezența ca și când de-abia ar fi plecat. Își aminti felul în care o privise, emoția care pulsase între ei, vocea lui profundă rezonând în camera sărăcăcios mobilată.

Îl văzuse doar de două ori. La prima întâlnire zece minute, la a doua mai puțin de o oră. Dar de atunci trăia cu el zi și noapte.

Nu trebuia să fii savant ca să-ți dai seama că era un dezastru.

Când bunica ei murise, se agățase de Nick ca să poată suporta durerea și să reziste. Iubirea era mult mai simplu de trăit decât disperarea. Și petrecuse ultimii unsprezece ani plătind această greșeală.

N-o va repeta.

Știa prea bine că e vulnerabilă din punct de vedere emoțional. Dar spre deosebire de adolescenta de șaisprezece ani, acum avea puterea de a nu ceda sentimentelor.

O rafală neașteptată de vânt se abătu asupra casei zguduind-o din încheieturi. Curentul ridică perdelele și zgâlțâi o fereastră de la etaj. Își dori să fi avut cafea pregătită.

Casa îi plăcuse din primul moment, dar nu se gândise să-i cerceteze rezistența la furtună. De la prima vizită se îndrăgostise de veranda spațioasă, de curtea largă, de copacii

înalți, dar mai ales de bucătăria cu fereastră spre răsărit unde își lua micul dejun în compania soarelui. Punând încă un buștean pe foc, hotărî că pentru toate astea va trece cu vederea șubrezimea ferestrelor și gemetele streșinilor.

Cu tot șuieratul vântului, auzi pocnetul asemănător unui tunet. A doua rafală sfărâmă creanga unui copac de pe stradă. Margo se grăbi spre fereastră, dar ninsoarea acoperise geamul și nici o dâră de lumină nu trecea de furtună.

Ațâță focul, apoi se ghemui în fotoliu înfofolită în șal. Trăise cu spaima uraganelor toată viața. Ori de câte ori se întrerupea electricitatea, bunica aprindea lămpile de ulei și așeza un filtru demodat pe soba cu lemne. Apoi o lua în brațe pe micuța Maggie și îi spunea povești în limba spaniolă. Câteodată, erau despre copilăria bunicii, în Mexic. Alteori, despre spiritele vântului care se luptau cu spiritele apei.

În seara asta Margo nu avea cui spune poveștile pe care le știa, dar amintirile copilăriei îi țineau companie în mijlocul furtunii.

Rafalele de vânt cutremurară ferestrele mai puternic decât până atunci. Dintr-o dată un alt bubuit rupse tăcerea.

De la etaj se auzi o explozie neașteptată de sticlă și lemn sfărmate.

Undeva în partea din spate a casei.

Pentru o secundă, spaima îi opri răsuflarea și gesturile. Ploaia de sticlă părea că nu se mai oprește, cu ecouri prelungite pe pereții pustii, răpăind asemenea grindinei pe podeaua de lemn.

Când își recăpătă respirația, Margo orbecăi prin bucătărie în căutarea lanternei. Fugi pe scări și găsi dormitorul plin de zăpadă și sticlă.

O creangă a bătrânului plop spulberase fereastra și smulsese o jumătate de toc din perete.

Începu să tremure în frigul camerei și se sprijini de ușă ca să nu cadă.

Casa ei. Frumoasa ei căsuță spulberată ca o colibă de paie în mijlocul furtunii. Prin perdelele sfâșiate, vântul împrăștia valuri de zăpadă pe pat, pe noptieră și dulapuri.

Fotografia lui Holly.

Margo smulse poza înrămată de pe noptieră și o strânse la piept. Îi rămăseseră atât de puține lucruri de la fetița ei, încât nu ar fi suportat să piardă nici o fărâmă

din ele. Cu lacrimile şiroind pe faţă şi inima strânsă se strecură spre uşă.

Nu putea face nimic. Cel puţin nu în seara asta. Chiar dacă ar fi avut tăria sufletească să înfrunte un dezastru de asemenea proporţii, nu era convinsă că va găsi ajutor până ce furtuna nu va înceta. Încercând să-şi păstreze cumpătul plimbă fasciculul lanternei prin cameră ca să poată evalua pagubele.

Ultimele ramuri ale uriaşei crăci, pe care furtuna o adusese în dormitor, zăceau în faţa măsuţei de toaletă asemenea unei bariere îngheţate. Pe pat, dar şi în cele mai îndepărtate colţuri ale camerei licăreau fulgi de zăpadă amestecaţi cu cioburi.

După atâţia ani lungi, plini de durere, avea în sfârşit o casă a ei. Obţinuse fiecare bucăţică de lemn şi mortar prin propriile eforturi. În acelaşi fel va reuşi să angajeze oameni care să facă reparaţiile şi curăţenia. Ani de zile se aflase la mila altora, dar acum, faptul că îi stătea în putere să refacă locuinţa nu uşura suferinţa pricinuită de acest dezastru.

În noaptea asta nimic n-ar fi ajutat.

Plimbă încă o dată fasciculul lanternei prin cameră. Era evident că va fi nevoită să-şi ia o cameră la motel. În seara asta, casa pe care o crezuse paradisul n-o va putea adăposti.

Nedorind să lupte cu frigul nici măcar pentru a-şi schimba hainele, închise uşa. Se opri în baie pentru mica trusă de voiaj, iar în casetă puse şi poza lui Holly. Coborî scările în grabă, căutând cu privirea geanta şi haina. Voia să iasă prin spate aşa că verifică dacă în faţă totul este închis.

Chiar în acel moment cineva ciocăni la uşă. Tresări, ducând o mână la piept. Probabil că furtuna o speriase mai mult decât ar fi crezut sau poate o vizită la acea oră o luase prin surprindere. Inspiră adânc de câteva ori pentru a se calma, apoi trase perdeaua şi îndreptă lumina lanternei spre fereastră.

Riley Corbett. Cu gulerul ridicat împotriva vântului şi zăpadă în păr. Margo respiră uşurată. Îi deschise cu precauţie.

El îşi scutură zăpada de pe bocanci înainte de a intra.

— Eşti bine?

— Da.

— Sigur? Nimeni n-a fost pregătit cum trebuie pentru furtuna asta. Copacii se rup ca beţele de chibrituri, majori-

tatea caselor nu au căldură, iar vântul a troienit deja zăpada în fața unor uși. Pentru că ești nou venită...

— Zău, sunt bine.

Dar lui i se păru greu de crezut. O cercetă cu privirea prin întuneric remarcând haina, geanta, dar și teama din ochii ei.

— Probabil că sunt o mulțime de oameni care au nevoie de ajutorul tău, spuse Margo ridicând bărbia.

— Nu e cea mai potrivită noapte ca să ieși.

Ea își strânse reverele privind spre ușă.

— O să mă descurc.

— Drumurile sunt ca sticla așa că, numai dacă nu e neapărat necesar să ieși...

— Eu...

O rafală neașteptată se năpusti asupra casei, cutremurând ferestrele. Sus, o ușă se izbi de perete, iar vântul năvăli pe scări în jos. Margo tresări puternic zâmbind forțat.

— Casa mea e puțin răvășită.

— Da, sigur. Riley înșfăcă lanterna din mâna ei și urcă treptele două câte două înainte ca ea să-l poată opri.

Margo îl urmă îndeaproape. Ura furtuna, ura fereastra spartă, ba chiar și pe Riley Corbett care sosise exact la timp pentru a-i descoperi secretul.

La mijlocul holului vântul se juca cu ușa de la dormitorul ei, închizând-o și deschizând-o continuu. Riley intră în cameră, verificând cu ajutorul lanternei stricăciunile.

Înjurând pe înfundate, închise ușa trântind-o, iar ecoul răsună de-a lungul holului întunecat și rece. Se întoarse spre Margo.

— E clar că nu poți rămâne aici.

— Știu. Tocmai plecam la motel.

— Drumurile s-au închis acum câteva ore. N-o să mai găsești nici o cameră liberă în oraș.

— O să caut până găsesc. Tonul ei îi trăda neîncrederea.

— Îți pierzi timpul.

Strângând geanta în mâini, îl privi fix.

— Ca și când aș avea de ales.

— Poți rămâne peste noapte la mine.

La el? Cu el? Peste noapte?

— Nu, mulțumesc. Eu...

Riley flutură mâna nerăbdător ca pentru a-i opri protestele.

— Uite ce e, liniile de tensiune au căzut, drumurile sunt ca sticla și nimic nu se mai mișcă pe autostrăzi. N-o să găsești nici o cameră.

Margo se simți prinsă în capcană. Bănuia că el are dreptate, dar i se părea mai sigur să rămână în casa ei decât să meargă acasă la el. Își prinse buza între dinți, încercând să-și recapete calmul. Inima îi bătea prea repede și își simțea obrajii ca focul.

În mijlocul holului înghețat corpul ei radia căldură, de parcă alergase la maraton. Privi spre Riley, dar cum lumina lanternei era îndreptată spre podea, nu distingea decât o siluetă întunecată. Însă simțea căldura și grija lui.

Și reacțiile pe care le avea când el se afla în preajmă o speriau. Se răsuci și coborî scările.

Aproape că ajunsese la ușă când mâna lui o prinse de umăr, întorcând-o cu fața spre el. Pentru o secundă se gândi să-l înfrunte, dar ce rost ar fi avut? Nu avea nici forța fizică necesară și, probabil, nici destulă voință pentru a învinge. Umerii i se lăsară în semn de resemnare.

Riley slăbi strânsoarea.

— Probabil că toate astea te-au dat peste cap. Să te muți într-o casă nouă și la mai puțin de două săptămâni să devină de nelocuit. Hai, mergem acasă la mine.

— Nu e o idee bună.

— Convinge-mă că altă variantă e mai acceptabilă.

Agitată, se plimba cu pași mari spre scară și înapoi. *Trebuia* să existe o alternativă. Când ajunse iarăși lângă Riley, el o prinse de mână.

— Nu-ți ofer decât un loc la căldură, unde să dormi. Nu aștept nimic în schimb.

Margo își dori să-i poată vedea chipul. Își dori să nu fi venit. Să nu fi urcat la etaj. Să găsească o scuză acceptabilă ca să-l refuze. Nu reușea să se imagineze petrecând restul serii înconjurată de umbrele furtunii în aceeași încăpere cu el și Ariel, un decor prea familiar pentru a fi confortabil. Ar fi mult mai în siguranță în fața focului din sufrageria ei, înfofolită în toate păturile disponibile.

— Nu vreau să deranj...

— Mi-ai face un serviciu. Din cauza furtunii voi fi plecat aproape toată noaptea și persoana care stă cu Ariel de aproape cinci ore cred că a amețit deja. Iar puștoaica va fi încântată.

— Eu... Ariel. Asta schimba datele problemei. Riley nu va fi acasă și ea va petrece seara doar cu Ariel. În regulă, spuse.

Nu reușea să-i vadă chipul, dar era sigură că zâmbește. De ce reacționa el ca și când ar fi câștigat o victorie importantă?

— Mai iei și altceva cu tine?

— Doar geanta.

— Cizme?

— Nu am.

— De cât timp ești în Wyoming?

— Evident că nu de prea mult timp, veni răspunsul însoțit de o privire sarcastică pe care el n-o vedea.

— O pereche de cizme n-ar fi o achiziție prea proastă.

— Mulțumesc pentru sfat.

Margo încuie ușa și îl urmă pe șerif. Ajunși la mașină, un Ford Bronco, el deschise portiera și o ajută să urce.

În noaptea neagră, zăpada se reflecta în lumina farurilor creând un halou în jurul automobilului.

Niciodată până atunci, Margo nu mai trăise un asemenea viscol.

Și nici nu cunoscuse pe nimeni asemenea lui Riley. Tot ce făcea, tot ce spunea, până și politețea de care dădea dovadă indicau o puternică tărie de caracter. În sensul bun. Ca și când ar fi avut binele de partea lui și ar fi știut asta. Dar ea nu-și mai putea permite să fie vulnerabilă în fața unui bărbat, niciodată.

Încercă să se relaxeze, gândindu-se la altceva.

— Deci ai venit la mine acasă din cauza lui Ariel?

— Am venit să văd cum te descurci cu furtuna. Faptul că mergi la mine e un bonus, răspunse Riley cu privirea ațintită la drum, dar cu un zâmbet în colțul gurii.

— Ai trecut și pe la alți vecini?

— Nu.

O parte din ea ar fi dorit să continue subiectul, să-l audă recunoscând că devenise o persoană specială pentru el, însă rațiunea îndepărtă rapid tentația.

Ajunși la prima curbă, Riley răsuci încet volanul, dar vântul zgâlțâi mașina. Inima lui Margo se strânse.

— N-am văzut niciodată o furtună atât de puternică.

— M-am gândit și eu la posibilitatea asta.

Copacii de pe marginea drumului căpătaseră forme grotești, gemând sub viscol, rupți și îngropați de zăpadă. Doar la câteva ferestre licăreau, uneori, flăcările unor lumâ-

nări. Riley conducea precaut și în sufletul lui Margo un sentiment de recunoștință luă locul spaimei.

Casa lui era la fel de întunecată ca și celelalte de pe stradă, dar în spatele draperiilor strălucea o lumină slabă. Când mașina ajunse pe aleea de lângă intrare iar el opri motorul, Margo desfăcu rapid centura de siguranță. Dar înainte ca ea să poată deschide portiera mâna lui o opri. Întorcându-se spre el, îi văzu brațul pe spatele scaunului și chipul la doar câțiva centimetri de al ei.

— După ce mi-am pierdut soția am crezut că singurătatea mă va ucide. Dar o aveam pe Ariel și asta m-a salvat. Uneori, singurul lucru pe care îl pot face e să fiu prietenul cuiva care are nevoie de un prieten.

Margo era dezorientată. De la moartea bunicii avusese parte de rare momente de bunătate. Nu știa ce să spună sau dacă el aștepta ca ea să spună ceva.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Ieși din mașină și ajunse pe partea ei când zăpada îi umplea pantofii. Înainte ca Margo să poată protesta, Riley o luă în brațe purtând-o până la intrare.

O făcea să se simtă neajutorată. Protejată. Amețită. Se străduia să nu-i placă și să nu tragă concluzii greșite. Pentru un bărbat ca el, nămeții și faptul că ea nu avea cizme erau destule motive pentru a fi amabil. Dar când o lăsă pe pământ, trebui să se sprijine de brațul lui. Din cauza întunericului nu-i vedea ochii sau fața, dar ceva se petrecuse în momentul când o ținuse în brațe. O străbătuse din creștet până la tălpi și îi grăbise bătăile inimii.

Trase aer rece în piept să se răcorească și să poată respira.

Riley intră și Ariel se repezi să-l întâmpine.

— A încetat furtuna? Ai venit de la serviciu? Josie a vorbit o grămadă la telefon și e atât de plictisitor fără televizor!

— Bănuiam eu că Josie abia așteaptă să ajungă acasă, râse el, luându-și fiica în brațe și sărutând-o pe obraz.

— Ce bine!

În șemineu ardea focul, învăluind sufrageria într-o lumină aurie. O adolescentă tunsă foarte scurt ieși din bucătărie.

— În sfârșit!

— Dacă aș fi comandat eu furtuna, am fi avut una cu ploaie caldă. Mulțumesc că ai rămas până acum.

— E frig. Crezi că va ninge în continuare? Poate vor închide școlile mâine.

— Cred că da, aprobă Riley. Dacă ești gata, te duc acasă.
Cu blugii lungi, măturând podeaua, Josie traversă camera și puse în geanta de umăr câteva cărți.
— Am făcut ciocolată caldă pe aragazul de voiaj. Ariel mai are la bucătărie.
— Se vede. Riley șterse mustața de ciocolată de la gura lui Ariel apoi lăsă fetița jos. Ce-ar fi să termini de băut, iar eu o duc pe Josie acasă.
— Dar *nu vreau* să pleci iar.
— Îmi pare rău, Scooter, dar probabil că va fi nevoie să lucrez la noapte. O mulțime de oameni vor avea probleme și cineva trebuie să-i ajute. Pe urmă...
— Eu voi fi aici, trecu Margo în fața lui Riley.
Într-o secundă, îmbufnarea lui Ariel se transformă într-un zâmbet larg.
— Uraaa! Vrei ciocolată? Îți pun eu.
Apucă mâna lui Margo și o trase spre bucătărie. Riley o opri.
— Dacă ai nevoie de ceva îi ceri lui Ariel.
— O să fiu bine.
— Ai spus asta și mai devreme, când fereastra de la dormitorul tău era făcută praf, râse el încetișor.
Margo se forță să zâmbească la rândul ei. Era atât de simplu să-l placă, să se lase învăluită de căldura acestei mici familii.
— Așa cum ai spus, mulți oameni vor avea probleme în noaptea asta. Nu cred că noi vom fi printre ei.
— Nenorocirile lovesc fără avertismente!
Cu toate că inima lui Margo tresări, în vorbele lui simți grija și preocuparea. În seara asta înțelesese cât de îndreptățite erau temerile lui în privința sorții. Dar generozitatea de care Riley dădea dovadă îi atenuase frica. Reuși să zâmbească.
— O să ne străduim să fim bine.
— În regulă. Flutură mâna spre Ariel, o salută pe Margo și deschise ușa pentru Josie. Abia după ce el ieși, Margo simți amețeala. *Nu se va lăsa vrăjită de el.* Deloc. Era deja destul de greu să facă față sentimentelor pe care fiica lui le isca în sufletul ei și un copil nu avea aceeași putere de seducție asupra unei femei ca un bărbat.
Ariel o trase iarăși de mână.
— Nu vrei ciocolată?

— Bineînțeles că vreau. Râzând, Margo se lăsă dusă în bucătărie. Cel puțin pentru câteva ore se va elibera de tensiunea pe care o trăia în prezența lui Riley Corbett.

4

CEASUL DE LA BORDUL MAȘINII arăta ora trei și jumătate când Riley ajunse acasă. Cu toate că furtuna se dezlănțuise până la miezul nopții, se petrecuseră surprinzător de puține incidente. Echipele de intervenție curățau autostrada, iar biroul lui devenea din ce în ce mai tăcut. Nu primise telefoane de la fermele din împrejurimi care să anunțe persoane întârziate pe drum. Cu o jumătate de oră în urmă se hotărâse să predea ștafeta schimbului de noapte și să plece acasă.

În cartierul unde locuia, curentul electric fusese pus în funcțiune de câteva ore și, când intră pe tăcute în casă, îl întâmpină o aromă de cacao cu lapte. Aruncă o privire scurtă în camera lui Ariel și rămase nemișcat, captivat de ceea ce vedea.

Margo dormea întinsă pe o parte, cu Ariel în brațe. Valurile de păr întunecat se revărsau printre șuvițele moțului roșu al copilei. Mâna lui Margo ținea strâns una dintre mânuțele fetiței. Cum Ariel nu ar fi dormit cu lumina stinsă era evident că Margo se așezase lângă ea ca să-i alunge teama.

Inima lui Riley bătu mai repede. Ariel merita să fie protejată de o femeie care să o iubească. Merita pe cineva care s-o ferească de furtună și să-i fie aproape la nevoie. Era anormal să stea azi aici, mâine acolo, neștiind niciodată cine va avea grijă de ea a doua zi, nevoită să se acomodeze mereu cu alte reguli, impuse de cei care o supravegheau.

Păcat de nepotrivirea dintre ceea ce ar fi fost bine pentru ea și ce se petrecea de fapt. El era un părinte singur, cu o meserie al cărei program era imprevizibil. Nu mai avea pe nimeni care să se ocupe de menaj. Asta era realitatea și nimic nu o schimba doar pentru că Ariel dormea în brațele unei femei incredibil de atrăgătoare. Le privea dormind dar nu-și găsea liniștea. Se îndepărtă de ușă convins că nu avea rost să dorească ceva ce nu avea cum să obțină.

Margo ridică obloanele de la fereastra bucătăriei și încremeni în fața urmărilor furtunii. După ce Riley o adusese acasă la el, zăpada formase nămeți uriași. În curtea ei, jumătate din bătrânul plop se afla încă în picioare, la fel de mândru. Cealaltă jumătate părea un pod zimțat până la casă. Iar casa avea o spărtură uriașă, ca o rană.

Peste tot, zăpada strălucea sub razele soarelui de dimineață, înaltă până la genunchi în unele locuri, înaltă cât un om în altele. De unde se afla, priveliștea îi dădea fiori: neaua acoperise mobilierul și ramurile rupte ale plopului. Sub greutatea zăpezii, frunzele arămii se scuturaseră. Era prinsă într-o capcană albă.

Recunoscuse aceleași emoții de necontrolat ale adolescenței. De ce nu încerca să se salveze fugind?

Pentru că ceva mai puternic decât gratiile oricărei închisori și nămeții oricărei furtuni o oprea. O fetiță frumoasă și drăgălașă.

Noaptea trecută se strecurase lângă Ariel doar ca să-i alunge teama, plănuind ca apoi să-și petreacă timpul în camera menajerei. Dar adormise lângă copil. Un somn profund cum nu mai avusese din copilărie.

Ariel dăruia încredere și iubire, la fel de ușor cum dăruia zâmbete și îmbrățișări. Merita în schimb atenție și onestitate. Pactul tacit dintre ele o ținea prizonieră în bucătăria familiei Corbett ca și când cineva ar fi închis ușa luând apoi cheia.

Holly avea doar opt luni când Margo o încredințase asistentului social care o dusese noilor părinți. La doar opt luni Holly n-ar fi reușit să înțeleagă motivele mamei ei, iar Margo sperase ca fetița să fie prea mică pentru a realiza pierderea.

Însă Ariel ar ști, iar Margo nu se simțea capabilă să trădeze un copil, dispărând fără explicații.

Era din nou prinsă de emoții pe care se lupta zadarnic să le stăpânească.

Da, își dorea să mai fie o dată în brațele lui Riley Corbett. Da, își dorea o familie. Da, ar fi vrut să fie această familie, cu un bărbat care o impresionase și o fetiță ce îi topise indiferența. Da, i-ar fi plăcut să creadă în miracole.

Dar lăsând emoțiile de-o parte, ea își pierduse de mult dreptul la o viață de familie normală și nu îi putea cere unui bărbat ca Riley, care jurase să apere legea, să uite un trecut ca al ei.

Și totuși apariția lui Ariel părea un dar, un răspuns la o rugăciune. Nu se cădea să insulte darul, negându-l. Poate că în acest dar va găsi puterea să nu cedeze.

Razele soarelui strălucitor ce intrau pe fereastra dormitorului și mirosul de cafea proaspătă îl treziră pe Riley. Era sigur că va avea nevoie de cel puțin un kilogram de licoare, pentru a anihila efectul pe care Margo îl avea asupra lui.

Nu știa când adormise, dar sentimentele provocate de prezența ei se dovediseră mai puternice decât rafalele urgiei.

Margo îi umpluse visele și, cu toate că era încă devreme, îi acaparase gândurile.

Când intră în bucătărie, se opri s-o privească. Era cu spatele la el, pregătind ceva. Cafetiera era plină și aroma pâinii prăjite plutea în încăpere.

În urmă cu doi ani, Kendra era cea care pregătea micul dejun. Mai înaltă, tunsă scurt, blondă, cu mișcări mai repezi și mai sigure decât ale femeii cu păr negru. Margo se afla în bucătăria ce fusese cândva a soției lui, iar prezența ei înviase amintirile, dar le și îndepărtase la fel de repede. Astăzi, acum, Riley o prefera pe ea în locul unei fantome din trecut.

Margo tresări auzind pașii lui pe gresie și se întoarse.

— N-am vrut să te sperii, zâmbi el.

— Nu-i nimic.

— Nu trebuia să pregătești micul dejun.

— Am vrut s-o fac.

Dar nu părea deloc bucuroasă că fusese descoperită. Riley se întrebă dacă nu cumva intenționase să termine de pregătit, pentru ca apoi să dispară, înainte ca el să se trezească.

În timp ce prăjea pâinea, Margo amestecă iarăși ouăle

şi într-o secundă Riley înțelese că ea își făcea de lucru ca să-l evite.

Nu înțelegea motivul stingherelii ei. Nu trecuseră peste acest moment în prima seară la ea acasă? Sau seara trecută?

Era evident că se înșelase. Nu știa ce să facă.

— Pare delicios.

Ea îl privi scurt.

— M-am mirat că ai reușit să ajungi înapoi noaptea trecută.

— Am avut mai puține probleme decât m-am așteptat. Astăzi aproape totul va fi închis, iar oamenii vor deszăpezi străzile. Școlile, birourile și băncile nu vor funcționa.

— Bona ta va fi încântată.

— Ca alte mii de copii. Pot să te ajut cu ceva?

— Pune cafeaua.

Mulțumit că are un motiv să se miște, luă două căni din bufet. Ca să ajungă la filtru trebuia să treacă pe lângă ea și folosi fiecare strop de voință să nu o atingă. Era atât de mică și delicată. Părea normal să-i mângâie părul sau să-i înconjoare umerii cu brațul în timp ce turna cafeaua. Se strădui să reziste tentației.

Alese două locuri la masa din bucătărie. Ea aduse farfuriile cu omletă apoi se așeză pe un scaun în fața lui.

— M-am gândit că ți-ar plăcea o mâncare din sud.

— Bineînțeles. Dar plăcerea izvora din prezența ei.

Mușcă o bucată de omletă și gura îi luă foc. Înșfăcă ceașca, dar cafeaua fierbinte nu era de nici un ajutor. Atunci ea îi întinse o felie de pâine prăjită, iar el o înghiți pe nemestecate.

O auzi râzând și orice altă senzație dispăru. Printre lacrimi zări un zâmbet. Primul pe care Margo i-l dăruia fără rețineri. Devenise mai frumoasă, scăldată într-o lumină interioară pe care până atunci o ascunsese.

— Îmi pare rău. Am găsit o cană cu ardei iute și am presupus că îți plac. Rânjind, mușcă la rândul ei din omletă. Ochii nici măcar nu i se umeziră.

— Mă întreb cum intenționa Camille să-i folosească. Dar de fapt nu-i păsa. Indiferent de planurile fostei menajere ardeii își găsiseră o utilitate grozavă. Datorită lor, Margo zâmbise. Puse mâna peste a ei.

Ochii mari, întunecați și imposibil de descifrat îl priviră. Apoi ea își eliberă mâna îndreptându-și atenția spre farfurie.

Stingherit, Riley schimbă subiectul.

— Va fi nevoie să astupăm gaura din perete cât mai repede. Am un prieten care e constructor. O să-l sun să văd ce se poate face.

— Nu este nevoie. Ai făcut deja prea mult.

— Dacă nu ai cunoştinţe, după o furtună ca cea de ieri, vei fi la sfârşitul listei de priorităţi. Lăsând restul ucigătoarei omlete în farfurie, ridică receptorul telefonului de perete.

— Zău, Riley...

— Insist. Era sigur că îl ura pentru asta. Noaptea trecută îi acceptase ajutorul doar pentru că nu avea altă soluţie. Acum dorea să dispară în mica ei lume. Dar pentru prima oară îi spusese pe nume şi dacă amabilitatea nu reuşise să spargă gheaţa poate că iritarea avea mai mult succes.

El aranjă detaliile, apoi o lăsă pe ea să fixeze ora. În timp ce convorbirea era pe sfârşite, Ariel intră în bucătărie frecându-şi ochii. Riley o luă în braţe. Peste capul ei o privea pe Margo. Un bărbat, o femeie, un copil. Ca o familie, dar fără ceva care să-i lege. Poate Ariel avea dreptate şi aveau nevoie de o nouă mămică, pentru ca tabloul de familie să prindă viaţă.

Puştoaica se desprinse din braţele lui Riley, înconjură masa şi o luă pe Margo pe după gât. Fu răsplătită cu o îmbrăţişare.

— Bună dimineaţa, dulceaţă! Cum ai dormit ?

— Când m-am trezit nu mai erai în pat. N-ai stat toată noaptea cu mine?

— Ba da, râse Margo.

— Vreau să se oprească iarăşi curentul.

— Zău? Păi atunci n-o să mai fie televizor, şcoală, jocul pe calculator...

— Dar ai rămâne aici mereu.

— Nu cred. Privindu-l jenată pe Riley, Margo îi aranjă bretonul roşu. Ţi-e foame?

Riley privea scena dintre ele, dorindu-şi ca Margo să se poarte şi cu el la fel de firesc. Trecuse multă vreme de când nu mai încercase să aibă o relaţie cu o femeie. Se întreba dacă ar mai şti cum trebuie să se poarte.

— Pot să gust şi eu? arătă Ariel spre farfuria din faţa lui.

— Nu.

Margo izbucni în râs, iar pentru urechile lui Riley asta era muzica Paradisului.

— N-a fost *chiar* așa de rea.
— Probabil că stomacul nostru e altfel decât al celor din Texas. A fost otrăvitoare.
— E un gust care se deprinde în copilărie.
— Doar cu aprobarea părinților.
— Tatălui tău nu i-a plăcut, așa că nu se poate. Pentru tine o s-o pregătesc altfel, iar tu poți să mă ajuți.
— Uraaa!
Margo duse scaunul lângă bufet, zâmbind la Ariel când aceasta se cățără pe el.
Riley simți un strop de invidie. Margo îi dăruia copilei acea dragoste de care doar o femeie e capabilă. Și năștea în sufletul lui emoții pe care nu le mai simțise de doi ani. Pentru aceste motive, și nu numai, o dorea în viața lui, în viața lor. Știa că va fi greu, dar era o persoană răbdătoare. Mai devreme sau mai târziu barierele vor dispărea.
— Tati, se minună Ariel, nu miroase grozav? Și de-la miros mi se face o foame...
— Și mie, Scooter.
Margo împărți omleta pe două farfurii pe care i le puse în mână lui Riley.
— Uite. Mâncați.
El pocni din călcâie luând poziție de drepți.
— Da, doamnă.
Margo zâmbi. Nu se putea abține. Știa că trebuie să păstreze distanța, dar cu o glumă sau cu un surâs el alunga norii de pe cerul ei. Se șterse pe mâini.
— Trebuie să plec. Mulțumesc de găzduire.
— Nu, scânci Ariel. *Nu vreau* să pleci.
În loc să meargă spre masă cu farfuriile, Riley o privi fix.
— Nu ai de ce să te grăbești.
Ba da, avea. Era absolut necesar.
— Sunt pe ultima sută de metri cu termenul cărții și trebuie să rezolv cu mizeria din casă.
— Mi-ai spus că scrii, dar nu mi-ai spus ce. Articole pentru reviste?
— Beletristică. Ți se răcește omleta.
— Ai dreptate. Hai la masă, Scooter. Hai să-i arătăm lui Margo ce mult ne place micul dejun pe care ea l-a pregătit.
— O să mănânc, dar tot nu vreau să plece.
Margo rezistă rugăminții deși i-ar fi plăcut să ia copila în brațe și să se învârtă cu ea doar de dragul jocului. Dar Riley

era şi el acolo. Nu avea voie să se lase condusă iarăşi de pasiune. Aruncă o privire peste umăr.

— Nu pleca, repetă Ariel rugămintea.

— Trebuie, draga mea. Dar nu-şi putu reţine un zâmbet. Am treabă.

— Iar noi trebuie să curăţăm zăpada de pe drum.

Margo se îndreptă spre uşa bucătăriei.

— Eu plec acum...

El ridică mâna, oprind-o.

— Aşteaptă să termin şi te duc eu cu maşina.

— Nu e necesar. Furtuna s-a oprit şi...

— Şi tot nu ai cizme. Te duc eu.

— Vreau şi eu să vin, spuse Ariel. Am terminat de mâncat. Vezi?

— Da, dar...

— Atunci am stabilit, hotărî Riley. Scooter, îmbracă-te bine!

Înainte ca automobilul lui Riley să ajungă la colţ, Margo se felicită în gând că acceptase. Drumul era ca sticla.

Când el opri maşina în faţa casei, ea se repezi spre uşă, ca să evite un alt gest de amabilitate. O să-şi facă mai târziu probleme pentru pantofii uzi.

Intenţiona ca odată ajunsă în prag, să le facă un semn cu mâna, dar cei doi se aflau chiar în spatele ei. Deschise şi Riley o împinse uşurel în hol.

— Hai, să vedem cum arată dormitorul.

— Nu cred că e prea grav.

— Scooter, stai aici cuminte. Sus sunt o mulţime de cioburi.

— Riley, nu e nevoie...

Dar el dispăruse deja pe scări. Resemnată, îl urmă spre dormitor. Cu toate că văzuse dezastrul de la fereastra bucătăriei familiei Corbett, stomacul i se strânse. În fiecare colţ luceau bucăţi de sticlă. Rama ferestrei fusese smulsă din perete. Patul şi fotoliul erau pline de zăpadă care începuse să se topească.

— Când a spus constructorul că vine?

— Cândva după-amiază. Avea atâtea solicitări, că nu ştia exact ora.

— Îi mai dau un telefon să urgenteze, hotărî Riley.

— Nu, te rog. Mai bine...

El o prinse de umeri.

— Chiar dai importanță unor nimicuri.

— Pentru mine nu sunt nimicuri. Margo își simțea inima ieșind din piept.

— Astea? El făcu un gest spre cameră. Sunt doar obiecte. Obiectele nu au importanță.

— Nu-mi amintesc să fi dat importanță obiectelor.

— Atunci care e problema?

Încercă să dea înapoi, să iasă din strânsoarea mâinilor lui, dar el o trase un pas mai aproape. Ochii se întâlniră și Margo înțelese că are necazuri. Necazuri mari!

Mâinile lui Riley alunecară spre fața ei, apropiind-o de a lui.

Încercă să scape, dar nu reuși. Atingerea adusese un sentiment de siguranță, iar buzele lui îndepărtară toate grijile. Pacea îi cuprindea sufletul, domolind emoțiile și ducând-o spre locuri unde nu mai fusese niciodată.

El o cuprinse în brațe și o eliberă de toate grijile ei.

În eternitatea sărutului, Margo uită de teamă și de neîncredere.

Apoi Riley slăbi strânsoarea. Speriată că va pierde ce tocmai câștigase, îi căută privirea. El zâmbi.

— Ei bine, acum știm.

— Știm ce? Un milion de senzații noi se înfiripau în sufletul ei, dar era prea devreme ca să le recunoască sau chiar să știe dacă ele vor supraviețui îndoielii.

— Că între noi e o vrajă!

— Da. Pentru că asta și era. Dar ea, care inventa fantezii pentru a supraviețui, știa mai bine ca oricine cât de greu e să păstrezi o vrajă. S-ar putea să am nevoie de un pic de timp, ca să-mi recapăt echilibrul.

— Nu mă supăr dacă te sprijini de mine.

Ar fi dorit s-o poată face. Dar pe măsură ce minunea sărutului pălea, furtuna își făcea loc. Emoțiile ei nu fuseseră niciodată demne de încredere. Cum să spere într-un final fericit? Se lipi de perete.

— Cred că am nevoie de timp ca să-mi dau seama ce se petrece.

Susținându-i privirea, Riley o mângâie pe obraz.

— Dacă eu nu vreau să rup vraja, nu poți să faci la fel? Margo, și pentru mine e ceva neașteptat. Adică, simțeam că mă atragi. Și felul în care te porți cu Ariel e minunat. Dar asta m-a năucit. Merită să nu îndepărtăm încă minunea.

La parter, pașii lui Ariel răsunau pe podeaua dură a camerelor aproape goale. Brusc, grija lui Margo față de sine se evaporă. Din cauza sentimentelor lui până și prietenia cu Ariel părea mai puțin posibilă. Iminența dezastrului căpăta noi dimensiuni.

Ea era o fostă deținută. El era șerif. Lăsând la o parte considerațiile personale, Riley nu-și putea permite să o accepte în viața lui. Iar ea nu se putea lăsa condusă spre un viitor care promitea doar durere și renunțare. Niciodată.

5

PENTRU CÂTEVA SECUNDE, MARGO se aflase în brațele lui fără rezerve. Îi transmisese un ocean de emoții.

Acum ea ridica iarăși bariera și tristețea din ochii ei nu se datora găurii din perete.

Se stăpâni cu greu să nu o îmbrățișeze din nou. Lucrurile se petrecuseră cu rapiditate.

— Sper să merite efortul, repetă Riley.

Margo traversă dormitorul, dar se opri la ușă. Când se întoarse spre el, expresia de pe chipul ei îi aminti de o pumă pe care o vânase cândva. Sălbăticiunea prinsese gustul viteilor proaspăt născuți, iar fermierii se hotărâseră să o ucidă. Riley urmărise fiara până când aceasta ajunse la un perete de stâncă. El țintise, iar privirea cuprinsă de panică și teamă din ochii pumei era la fel cu cea din ochii lui Margo.

Nu dorea să strice și mai tare lucrurile. Ridică mâna în semn de capitulare, dar ea vorbi prima.

— N-o să meargă, Riley. Îmi pare rău că te-am lăsat să crezi altceva.

— Poate că uităm ce am spus. Ai destule probleme și fără să-ți creez eu altele.

— Mai mult ca sigur că eu îți voi face ție!

— Nu înțeleg.

— Nu contează. Făcu încă un pas, dar era prinsă între el și dezastrul din dormitor. La naiba!

În cele două vorbe, Riley recunoscu lacrimile reprimate. Ar fi vrut ca ea să poată plânge în prezența lui, dar spatele îi rămase neclintit. Vântul și zăpada încercaseră să distrugă singura cameră din casă în care ea investise emoțional și durerea nu putea fi ascunsă. El își jură în gând că din acel moment problemele ei vor fi și ale lui.

— Nu e cazul să încerci să rezolvi totul singură. Hai să coborâm și o să-l sun iarăși pe constructor să se grăbească. Pe urmă vom hotărî mai departe.

— Poate astăzi găsesc o cameră la motel.

— Poate.

În capătul scărilor ea se întoarse, ignorându-l. Prefăcându-se că nu vede, Riley o luă de braț și o duse în bucătărie. Ca să evite alte obiecții, formă imediat numărul constructorului.

Reuși, în cele din urmă, să obțină promisiunea ca până seara gaura din peretele dormitorului să fie astupată. Apoi aranjă cu o echipă de muncitori ca a doua zi copacul să fie mutat din grădină. În tot acest timp, Margo nu se întoarse spre el, privind fix pe fereastră.

Dar va dura câteva săptămâni până ce casa va reveni la normal. Poate chiar o lună. O lună de locuit la motel, de luat masa la cafenea, de trăit cu valiza pregătită. Mai bine așa, cât mai departe de el.

Când Riley termină convorbirile, Margo se întoarse spre el. Emoțiile și expresia feții erau sub control.

— Mulțumesc.

— Cel puțin atât să fac și eu!

— Nu știu de ce te simți obligat să faci atâtea pentru mine. *Eu* sunt cea datoare.

— De unde știi? N-am făcut scorul.

— Ba da.

— Atunci hai să-l verificăm. Ridică mâinile cu pumnii strânși. Mi-ai salvat copilul, unu pentru tine. Desfăcu un deget de la mâna dreaptă. Te-am dus la mine să dormi, unu pentru mine. Desfăcu un deget de la mâna stângă. Ai rămas cu Ariel când eram la lucru, doi pentru tine. Desfăcu încă un deget. Am rugat un prieten să te ajute cu peretele. În comparație cu al doilea punct al tău e apă de ploaie. Se pare că îți sunt încă dator.

— E ridicol.

— Da, răspunse el chicotind.

Râzând mai sincer de data asta, Margo ridică mâinile.
— Bine, bine. Cum vrei tu. Dar acum cred că trebuie să împachetez și să îmi caut o cameră la motel.
— De fapt, mă întrebam dacă pot să-ți mai cer o favoare.
Înainte ca ea să-i ceară despre ce este vorba, Ariel intră gânditoare în bucătărie. O privi pe Margo.
— De ce unele camere din casa ta nu au mobilă?
Margo râse din toată inima.
— Pentru că de-abia m-am mutat și n-am avut timp să cumpăr. Poate zilele astea mergi cu mine să mă ajuți să aleg.
— Uraaa! Ochii lui Ariel se luminară. Era din nou veselă. Fugi pe ușă. N-am mai cumpărat mobilă până acum.
— N-am mai văzut-o reacționând în felul ăsta, spuse Riley uimit. Cu nimeni.
— Nu te cred. E atât de spontană.
— Ceea ce ne aduce înapoi la ce doream să te rog.
— Orice, spuse ea fără ezitare.
— Orice? nu rezistă Riley.
Margo izbucni în râs, iar chipul i se lumină.
— Ei, nu chiar orice.
— Pot îndrăzni să te rog să te muți la mine pentru o vreme? Știu că cer mult, dar nu reușesc să găsesc pe cineva care să stea cu Ariel.
Lumina din ochii ei se transformă. Nu se stinse, dar își schimbă sensul.
— Vrei să stau cu Ariel?
— Da.
— Tot timpul?
— Am spus că cer probabil prea mult.
— Și crezi că asta înseamnă că îți fac *ție* o favoare?
— Adevărat.
— O, Doamne! Ca și când uimirea ar fi copleșit-o, se prăbuși într-un scaun cu ochii plini de lacrimi.
Lacrimile ei devastară sufletul lui Riley. Dorea s-o cuprindă în brațe și să o liniștească. Dar nu reușea să se miște. Nu știa cum să treacă de bariera dintre ei, iar dacă ar fi făcut-o emoțiile l-ar fi purtat, probabil, mult prea departe.
Margo se strădui să se controleze și își șterse lacrimile cu dosul mâinii. Înghițind un nod uriaș, își îndreptă umerii apoi îl privi trist.
— Nu pot. Îmi pare rău. Mulțumesc pentru întrebare.
— *Mulțumesc pentru întrebare?* Nu te-am întrebat de sănă-

tate. Își îndesă mâinile în buzunare ca să nu o atingă. Ar fi sărutat-o la nesfârșit. Nu întreb pentru mine. Ariel are nevoie de cineva care s-o supravegheze, iar pe tine te place mai mult decât pe oricine altcineva. Credeam că sentimentul e reciproc.

— Dar este! Un alt fior zgudui umerii lui Margo, iar ochii ei cereau înțelegere. O plac atât de mult! Dar, crede-mă că nu va merge!

Riley încerca să înțeleagă motivele.

— Nu prea știu ce are de făcut un scriitor dar bănuiesc că un copil ar deranja.

— Nu e vorba de asta. Se ridică de pe scaun la fel de repede cum se așezase. Începu să măsoare bucătăria cu pași mari.

La prima lui vizită nu reușise să o înțeleagă. Astăzi începea să descifreze semnalele codificate pe care ea le transmitea.

Comportamentul pe care Margo îl avea cu Ariel îl îndreptățea să creadă că inima ei era deschisă copilului. Asta însemna că problema era cu el. Deci foarte probabil că secretele erau legate de un bărbat. Cineva o rănise.

O furie bruscă îl cuprinse.

— Îți dau cuvântul meu că mai tot timpul vei sta doar cu Ariel. Eu sunt mereu plecat sau dorm. Poți avea toată intimitatea pe care o dorești.

Margo se opri de cealaltă parte a mesei, strângând în mâini spătarul scaunului.

— Intimitatea ta va lua sfârșit în clipa în care mă voi muta în casa ta. Oamenii vor începe să vorbească. Vor fi bârfe. S-ar putea să suferi și tu și Ariel.

Riley zâmbi. Preocuparea pentru el și Ariel era cea mai bună acoperire pentru vulnerabilitatea ei.

— Toată lumea din oraș știe că sunt în căutarea unei menajere interne. Și mulți vor crede că am găsit-o, pentru că nu le voi mai cere favoruri.

— Nu e atât de simplu.

— Ba da. Riley presupunea că totul s-ar fi rezolvat dacă ea ar fi acceptat că între ei se petrece ceva minunat, ceva pe care o nouă viață se putea construi. Cu cât va fi mai repede aproape de ea ca să i-o dovedească, cu atât mai simplu va fi. Iar Ariel era cea mai bună cale spre inima ei.

Ținându-i mâinile, zâmbi.

— Uite, știu că îți cer o favoare imensă, mai ales că ai o carte de terminat. Dar Ariel e tot mai greu de supravegheat. De fiecare dată când se aventurează și lucrurile se termină cu bine e convinsă că poate mai mult. Iar unele persoane pe care le aduc să stea cu ea au chiar ele nevoie de supraveghere. Port grija ei tot timpul, iar din cauza meseriei nu sunt sigur că pot fi la timpul potrivit când intră în bucluCuri. Te rog mai gândește-te! Chiar are nevoie de cineva ca tine. De cineva care s-o placă.

Margo își eliberă încet mâinile.

— Nu joci cinstit.

— E un joc?

— Să te ia naiba!

— Hei, așa vorbești cu un biet om care îți cere o favoare?

Privirea ei alunecă spre fereastră. Secundele treceau ca niște secole. Dacă planul ăsta nu reușea, îi va fi greu să pună rapid la punct un altul.

— Ai învins, oftă Margo. Dar n-o fac pentru tine. Nu e o favoare. Voi fi menajera ta și mă vei plăti ca atare, cu cecuri pline de semnături. Să nu dăm ocazia nimănui să creadă că stau la tine din alte motive.

Succesul grăbi pulsul lui Riley. Reușise. Margo era de acord să se mute la el. De aici încolo depindea doar de tactul lui ca vraja să o cuprindă și pe ea.

Din nefericire, Margo nu avea aceeași încredere în înțelegerea pe care o făcuseră. Se îndreptă spre fereastră privind aleea.

— Și să sperăm că Sfânta Fecioară ne va ajuta să nu regretăm.

Vorbise atât de încet încât el abia auzi cuvintele. Dar ele îi tăiară elanul și se întrebă cât de bine ghicise secretele întunecate din trecutul ei.

Margo descoperi că începe să devină mulțumită de sine. În timpul celor două săptămâni de când locuia în casa familiei Corbett, îngrijea de Ariel, lucra la roman, se pregătea pentru prima iarnă în Wyoming. Și îndepărta încet barierele în ceea ce-l privea pe Riley.

Dragostea pentru Ariel devenise o verigă de legătură. Se entuziasmau de fiecare lucru nou pe care copila îl învăța la școală sau la joacă. Îi temperau impulsivitatea fără a-i mutila personalitatea. Noaptea, după ce ea era în

pat, își povesteau năzbâtiile ei de peste zi. Și fiecare conversație, fiecare oră petrecută cu el în fața focului răsucea inima lui Margo.

În timp ce o parte a sufletului ei savura fiecare clipă prețioasă, o altă parte o sfătuia să fie precaută.

În tăcutul și generosul Laramie era departe de trecut. În casa primitoare a familiei Corbett era mai productivă decât ar fi crezut.

Lucra în orele când Ariel se afla la școală sau noaptea când Riley era la slujbă. Povestea se derula cu atâta ușurință încât uneori i se părea că, de fapt, copiază romanul altcuiva. Dar era povestea ei și părea mai reală și mai bogată decât orice scrisese până atunci.

Petrecea ore întregi cu Ariel. Mergeau deseori în oraș sau pe dealurile din jur. Făcuseră și câteva vizite la magazinul de mobilă, iar puștoaica o ajutase să aleagă câte ceva. Cu permisiunea lui Riley, Margo o înscrisese pe Ariel la un curs de karate, iar copila începuse rapid să se lupte cu toate lucrurile din casă.

În fiecare zi, inima ei se deschidea tot mai mult în fața lui Riley. Era încântată de felul în care el se purta cu Ariel, respecta rapiditatea și corectitudinea cu care răspundea apelurilor și urgențelor de serviciu. Se învățase cu mișcările lui, cu tonul vocii, cu mesajele nerostite ale feții, cu mâncărurile lui preferate.

O singură umbră îi întuneca mulțumirea. Corpul îi intra în maximă alertă, ori de câte ori Riley se apropia de ea.

Din această cauză, ezită să dea un răspuns atunci când el o invită să îl însoțească la o întrunire publică, unde urma să se discute o propunere pentru un teren al Primăriei. Ar fi însemnat să meargă amândoi în aceeași mașină, să stea alături în timpul ședinței, străduindu-se să nu arate ce simte pentru el.

Învinsese teama și datorită faptului că se mutase în altă parte a țării pentru a-și construi o viață nouă, asemenea milioanelor de americani obișnuiți, o viață cu prieteni, distracții și preocupări comune.

O angajă pe Josie Peterson să stea cu Ariel în acea seară și se miră de cât de normal i se părea să facă astfel de aranjamente. Pregăti cina mai devreme, apoi se schimbă cu o fustă și o jachetă.

În timp ce termina cu machiajul, o auzi pe Josie venind.

Când ieși din dormitor, Riley ridică ochii din cartea de povești a lui Ariel. Privirile se întâlniră și vocea lui scăzu. Brusc, efortul ei de a arăta bine păru determinat de o întâlnire, iar cel care i-o dăduse o găsea atractivă.

Riley se ridică, iar Margo dori să fugă în camera ei de unde să nu mai iasă o săptămână.

— Ești gata?

— Să-mi iau haina.

— Lasă-mă pe mine. Se îndreptă spre dulap și reveni cu noul ei palton de lână.

O ajută să se îmbrace.

Margo ezită. Nu era o întâlnire. Mergeau la o ședință publică, nu la un film. Nevoia de a fugi deveni mai intensă. Se strădui să reziste.

În zilele întunecate ale trecutului fusese forțată de prea multe ori să facă lucruri împotriva voinței ei, dar acum era liberă să aleagă. *Alesese* să fie aici cu Riley. *Dorea* să meargă cu el la întrunire. *Se bucurase* realizând că o găsea atractivă și că dorea ca el să o ajute să-și îmbrace haina.

Atunci, din ce motiv inima îi bubuia în piept când se afla în apropierea lui? De ce îi anticipa atingerea?

Luptând să-și mențină echilibrul, Margo făcu un pas înainte și zâmbi. Nesigură de calmul aparent dobândit, își luă la revedere de la Ariel.

— Noapte bună, dulceață. S-o asculți pe Josie, bine?

— Da, da. Vii la mine în cameră când vă întoarceți?

— Nu știu cât de târziu va fi. Riley? Îl privi întrebătoare și regretă imediat. El se uita la ele zâmbind încântat. Margo se desfăcu din brațele copilei.

— Probabil că vei dormi la ora aia, Scooter, iar mâine mergi la școală. Nu vreau să o necăjim pe Josie.

— Am promis deja că o să fiu cuminte. Nu-i nevoie să mă dădăciți amândoi.

— Nu fă pe deșteapta cu tatăl tău. Dă-mi un pupic.

Ariel sărută obrazul lui Riley, apoi se puse pe chicotit.

— O să-i arăt lui Josie ce am învățat la karate.

— Bună idee. Dar încearcă în bucătărie, unde e mai mult loc.

În timp ce Ariel își punea planul în aplicare, trăgând-o pe Josie spre bucătărie, Riley arătă spre hainele lui Margo.

— Arăți bine cu asta.

— Încep să cred că poate ar fi mai bine să rămân acasă.

— De ce?

Margo trase aer adânc în piept. Își dori să fi tăcut. Dar era ceva ce trebuia spus acum, înainte de a apărea în fața locuitorilor orașului ca o pereche.

— Din cauza felului în care mă privești. Dacă o să continui, cel puțin jumătate dintre cei de la întrunire vor trage o singură concluzie.

— Și?

— Și?! Crede-mă, nu ai nevoie de astfel de bârfe. Reputația ta trebuie să rămână nepătată, de dragul slujbei pe care o ai, de dragul fetiței tale.

— Reputația mea nu va avea de suferit din cauză că mergi cu mine.

— Dar dacă cineva află că... Vorbele îi muriră pe buze și începu să tremure. Se simțea îngrozitor. „Dacă cineva descoperă că menajera ta este o fostă condamnată, cariera ta se va transforma în istorie".

Prea agitată ca să stea locului se întoarse spre ușă, dar el o luă în brațe. Haina lui răspândea aromă de after shave, soare și praf de pușcă. O purtă spre aleea din fața casei, închizând încet ușa în urma lor.

— Să descopere ce?

— Nimic.

— Dacă ești un extraterestru aflat în misiune științifică ar fi cazul să-mi spui. Umorul din vocea lui îi mângâie sufletul. Dar o glumă nu schimba situația.

— Nu e vorba...

— Ești agent al unui guvern străin?

— Nu, eu...

— Te căsătorești cu bărbați pe numele cărora faci uriașe polițe de asigurare și pe urmă îi omori?

— Nu e de râs.

— Nu? Mie-mi pare nostim. Îi ridică bărbia, privind-o în ochi. Margo, ești o femeie frumoasă care locuiește în casa unui bărbat singur. Dacă nu m-aș simți atras de tine, abia atunci reputația mea ar avea de suferit.

Ea se strădui să-l creadă, însă trecutul o apăsa necruțător. Dar plătise față de societate cu vârf și îndesat. O greșeală a adolescenței îi răpise copilul și mai bine de zece ani de viață. De ce nu reușea să uite și să meargă înainte? Era obligată să fie mai deschisă cu Riley? Îi pretindea vreun cod moral să-și riște viața cea nouă?

Nu știa.
Dar știa că nu poate lua o hotărâre atât de importantă când el o ținea în brațe și îi mângâia obrazul.
Se desprinse de lângă el, inspirând adânc.
— Atunci nu mai e nimic de spus, nu?
— Poate nu acum.
— Să mergem, să nu întârziem!

După două săptămâni în care se stăpânise perfect, Riley crezuse că a reușit. Dar îi trebuia un efort uriaș de voință ca să-și țină mâinile pe volan. Ca și când ar fi avut o putere proprie, degetele doreau s-o atingă pe Margo.
Și nu doar degetele.
Pentru că un duș rece ieșea din discuție, se strădui să se concentreze la ceea ce urma să se discute la întrunire.
Dar cu Margo Haynes alături, imaginea lui Cal Davenport nu reușea să prindă contur.
De două săptămâni se așezau la aceeași masă, treceau unul pe lângă celălalt pe coridor, discutau despre Ariel. De două săptămâni se prefăcea indiferent.
În seara asta, când ea renunțase la pantaloni și adăugase o undă de strălucire trăsăturilor ei frumoase cu ajutorul fardurilor, pretinsa indiferență se evaporase. O dorea.
Dacă ar fi recunoscut deschis, Margo s-ar fi retras în carapacea ei, amintindu-i că are secrete de nemărturisit.
Înainte de a se muta la ei, grija pe care o avea pentru reputația lui păruse o ciudățenie. În seara asta, el încercase s-o pună pe seama vreunui abuz pe care ea îl suferise. Nu era normal să fie învinovățită pentru că fusese o victimă. Dar poate că morala era diferită în locul de unde venea ea. Poate că în colțul ei de Texas, femeia era vinovată, indiferent de motiv. Era evident că Margo se aștepta ca oamenii să caute focul dacă le mirosea a fum.
În ce îl privea pe el, ar fi dorit să iște cât mai mult fum, lăsându-i pe oameni să-și pună imaginația la treabă.
Dar bârfele ar fi rănit sufletul ei bun și, așa cum îi mărturisise deja, dacă indirect el și Ariel ar fi suferit, durerea ei ar fi fost înzecită.
Așa că va continua să aștepte.

6

ÎN TIMP CE INTRAU în şcoala unde se ţinea întrevederea, Margo se urî pe sine pentru că îi dorea atingerea.

În cameră, grupul de persoane din faţă părea a reprezenta doar o parte a locuitorilor ţinutului.

— Minunat, remarcă Riley.

— Chiar aşa?

— Da. Probabil că sunt vreo sută. Întâlniri de felul ăsta dacă strâng o duzină de oameni. Cred că prietenul meu Cal Davenport mă urăşte pentru asta.

— De ce? Margo dorea să afle totul. Petrecuse mai toată viaţa exclusă de la evenimentele societăţii iar acum, prin intermediul lui Riley Corbett, avea posibilitatea să se afle în mijlocul lor. Sentimentul o copleşi.

Riley îi făcu semn să-l urmeze.

— Pentru că asta înseamnă că multor oameni le pasă de ce se petrece. Şi cu cât numărul lor creşte, cu atât vor fi mai multe discuţii în contradictoriu şi acolo unde există numeroase astfel de discuţii, interesele personale sunt mai greu de impus. Iar Cal are un interes personal în terenul de golf.

— Un interes personal financiar?

Riley îi explicase lui Margo importanţa centrului ADL pentru comunitate şi pentru părinţii adolescenţilor.

— Ai pus punctul pe i. Cal este proprietarul unei bucăţi de pământ în acea parte de oraş şi speră ca terenului de golf

să-i crească valoarea. E normal ca ideea cu Centrul să nu-i surâdă.

Varianta terenului de golf o îngrozi pe Margo. Nu că ar fi avut ceva împotriva sportului, dar nu era bine ca o comunitate să-și neglijeze copiii, în favoarea unor persoane care aveau tot ce le trebuia.

— Sper ca pentru mulți Centrul să devină propunerea ideală. Își vor dori să locuiască aproape de un loc unde copiii lor să se afle în siguranță și unde adulții au șansa de a participa activ la ce se petrece.

— Dar nu va fi deloc interesant pentru Cal. Adolescenții îl sperie. Ar trebui să-l auzi la întâlnirile consiliului în care se dezbăteau problemele bandelor de stradă.

— Îmi pot imagina. Margo își amintea foarte bine. Deseori, astfel de discursuri moralizatoare îi fuseseră adresate direct.

— Ei bine, pregătește-te! Înainte de sfârșitul întrunirii vei avea ocazia să-l asculți pe bunul cetățean Davenport expunându-și personal părerea.

Riley o conduse spre un grup aflat în apropiere de podium. Pe când se apropiau, un bărbat care făcea evident parte din departamentul poliției se desprinse de mulțime, întrerupând în același timp o femeie aflată în mijlocul unei conversații. Femeia încercă să protesteze, apoi o văzu pe Margo și îi zâmbi larg.

— Riley, ai adus-o! Minunat!

Prinsă brusc în mijlocul atenției, Margo se retrase un pas. Aproape imediat, rațiunea interveni și încercă să pară relaxată.

Venise în Wyoming și își crease o nouă identitate pentru a face parte din comunitate. *Asta* însemna comunitatea: oameni care se întâlneau pentru a-și discuta problemele. Ca să le fie alături, era necesar să uite ce îndurase în cei șapte ani de eliberare condiționată. Margo Haynes nu avea trecut, nu încălcase regulile și nici nu trebuia să se teamă de vecini.

Riley o trase în mijlocul cercului nou format.

— Margo, el este ajutorul meu Wade Ferguson și soția lui, Cindy.

— De când Wade mi-a pus că ai grijă de Ariel abia așteptam să te cunosc. Cindy era entuziasmată. Cum te descurci? Eu am patru băieți, dar Ariel face cât toți la un loc.

Margo izbucni în râs, plăcut impresionată de căldura lui Cindy.

— Are spirit de aventură, dar e o scumpă. Mă simt norocoasă lângă ea.

— Dar nici pe jumătate la fel de norocoşi cât suntem noi că Margo e aici, remarcă Riley. Apoi i se adresă direct lui Wade. Care e atmosfera?

— Majoritatea au ales de partea cui sunt, dar există şi destui care doresc să afle mai multe amănunte despre Centrul ADL înainte de a lua o hotărâre. Netta Miner a adus proiectul unui arhitect şi un discurs de trei degete.

— Dumnezeule! Şi crede că asta îi va influenţa pe oameni?

— O ştii pe Netta.

— Mda...

Prinzând momentul, Cindy o luă de braţ pe Margo şi o trase câţiva paşi mai încolo.

— Te deranjează dacă încercăm să ne cunoaştem mai bine înainte să înceapă discuţiile? Eu fac parte din consiliul ADL şi nu cred că întrunirea de azi va ajunge la un rezultat, dar e necesară. De fapt, când se va vota, cei prezenţi acum vor fi importanţi. Fără a aştepta un răspuns, Cindy arătă spre câteva scaune din al doilea rând. Ne putem aşeza acolo.

— Bineînţeles. Margo ştia că primirea pe care soţia lui Wade i-o făcea, se datora în bună parte lui Riley. Dacă ar fi venit singură ar fi stat undeva în spate. Dar acum se afla în mijlocul acţiunii. Cu ajutorul acestui început bun, fără prea mult efort, va avea şansa să-şi găsească un loc în această comunitate. Legătura cu familia Corbett îi oferea un avantaj pe care altfel nu l-ar fi avut. Zâmbi spre Cindy.

— Faci parte din consiliu pentru că băieţii tăi sunt adolescenţi?

— Cel mare are unsprezece ani, iar amenajarea Centrului va lua ceva timp. Şi mai întâi, oamenii trebuie convinşi să voteze propunerea. Necazul e că în ultimele câteva luni ne-am pierdut în discuţii. Flutură mâna ca pentru a îndepărta acest subiect. Riley spunea că ai cumpărat casa din spatele casei lor şi că furtuna i-a făcut ceva stricăciuni.

— Adevărul e că mi-am pierdut... dormitorul, recunoscu Margo cu inima strânsă. Riley se aşeză pe scaunul de lângă ea.

— Ce groaznic. Dar dacă tu și Riley vă puteți ajuta reciproc, până se fac reparațiile, tot e ceva. Deci, cu ce te ocupi?

— Sunt scriitoare.

— Zău? Beletristică sau reportaje?

Margo ezită. Începuse să scrie în închisoare și de aceea folosise întotdeauna un pseudonim. Acum, noua identitate o proteja. Nu avea motive să-și amintească de trecut.

— Beletristică.

— Pe cuvânt? Eu citesc tot timpul romane. Ai cărți publicate?

— Numele meu de autor e Margarita Cordoba.

Ochii lui Cindy se măriră. Într-un sfârșit, cu o mână la piept, izbucni în râs.

— Nu pot să cred. Tu ești Margarita Cordoba? Ești scriitoarea mea preferată. Îmi plac la nebunie romanele tale. Le-am citit pe toate cinci de cel puțin două ori.

Margo avusese parte de reacții asemănătoare când fusese în turnee. Dar aici era Laramie și nu se așteptase ca prima posibilă prietenă să se dovedească și o admiratoare. Dorea să fie considerată o simplă vecină, nu o celebritate.

Se sprijini de spătarul scaunului, iar Riley se întoarse spre ele.

— Nu mi-ai spus că ești faimoasă.

— Doar faimoasă? exclamă Cindy. Cărțile ei sunt best seller-uri. Ultima s-a aflat pe lista ziarului *New York Times*.

— De ce nu mi-ai spus?! insistă Riley.

— Pentru că scrisul reprezintă ceea ce fac eu, nu cine sunt eu.

— Poate mi-ar plăcea să citesc unul dintre romanele tale.

— Doar dacă îți plac fanteziile.

— Poate că...

— Ai fi încântat, sublinie Cindy. Sunt minunate.

Un ciocănit ascuțit întrerupse rumoarea din sală. Spre ușurarea lui Margo, Riley și Cindy se supuseră semnalului, îndreptându-și atenția spre femeia de pe podium.

Margo nu dorea ca cineva să se simtă obligat să-i citească romanele doar pentru că o cunoștea, chiar dacă mulți le considerau bune.

Femeia de pe podium testă microfonul, verificând atenția celor din sală.

— Știți cu toții motivul pentru care ne aflăm aici: dis-

cutarea avantajelor celor două propuneri pentru terenul numit Sage Creek.

Citi o scurtă trecere în revistă, apoi prezentă cele două persoane care urmau să susţină proiectele. Câte una pentru fiecare. Vorbitorii îşi susţinură cauzele câte o jumătate de oră, apoi subiectul trecu dezbaterilor publice.

Cal Davenport pledă primul în favoarea terenului de golf. În câteva secunde reuşi să-i înfierbânte sângele lui Margo.

Descrisese adolescenţii cu patimă, ca pe nişte fiare de nestăpânit care se grupau în bande doar pentru a distruge, iar Centrul ADL ca pe o propusă junglă ce va genera mai multe hoarde de delicvenţi juvenili, cu ajutorul misterios al unor părinţi. Din punctul de vedere al lui Margo, doar datorită limbajului folosit şi ar fi trebuit dat afară din sală.

Încheie cu accente patetice care stârniră câteva hohote de râs şi o ridicară pe Margo în picioare. Abia sesizând uimirea de pe chipul lui Riley, se îndreptă spre podium. Davenport se îndepărtă, pentru a-i face loc cu o expresie de superioritate. Margo căută cuvinte potrivite pentru a anihila efectul pledoariei lui Cal.

Ajunsă în faţa mulţimii de necunoscuţi, pripeala gestului o cutremură.

Nu-şi câştigase încă locul în acest oraş. Nu avea interese comune cu cei din sală. Blestemă în gând emoţiile care o împingeau dincolo de limitele bunului simţ şi înfruntă consecinţele.

Eşecul ei ar fi fost eşecul Centrului şi ar fi apăsat pe umerii unor inocenţi. Generaţia actuală de copii ai oraşului, ca şi cele următoare, ar fi avut de pierdut dacă nu reuşea să-i dea o replică pe măsură lui Davenport.

Îşi drese glasul.

— Numele meu este Margo Haynes. Am venit de curând în Laramie, dar doresc să devină oraşul meu.

Doresc să resping argumentele domnului Davenport, plecând de la adevărul că, atunci când o comunitate se străduieşte să aibă grijă de generaţiile tinere, ea nu va avea decât de câştigat de pe urma talentului şi creativităţii acestor copii, atunci când ei vor ajunge la maturitate.

Domnul Davenport îi descrie pe toţi adolescenţii ca pe nişte delicvenţi, ticăloşi, inamici ai unei societăţi civilizate. Eu vă propun să-i privim ca pe nişte exploratori

dornici să experimenteze, să se maturizeze și să ajute, numai dacă le direcționăm căutările, punându-le la dispoziție modalități cât mai bune de exprimare a creativității și dacă îi convingem să-și folosească excesul de energie în mod productiv. Dacă le oferim un mediu care să-i protejeze și care să le permită să coopereze, vom avea parte de rezultate uimitoare.

Domnul Davenport a evitat cu grijă să folosească termenul de „interes personal". Dar interesul personal este singura scală valorică pentru a măsura calitatea unui proiect ca acest Centru. Cine beneficiază când copiii sunt fericiți și productivi? Comunitatea. Pe cine reprezintă comunitatea? Pe noi toți. Este Centrul ADL pentru adolescenți? Bineînțeles. Este benefic pentru fiecare dintre noi? Eu aș spune că da.

Audiența se ridică în picioare. Nu câteva persoane ci, ca la un semnal, întreaga suflare din sală explodă în aplauze.

Cuvintele lui Margo izvorau din amintirea unei adolescențe singuratice, dominată de sentimentul abandonării. Tremurând, și sperând că făcuse bine, reveni la locul ei.

Riley o ajută să se așeze, apoi se îndreptă spre podium. Preluă microfonul, dar Davenport nu se dădu bătut și sări de pe scaun, ca să-i dea replica șerifului înainte ca acesta să fi terminat ce avea de spus.

— Întreaga discuție a deviat de la subiect. Tu sugerezi că toată comunitatea ar trebui să fie responsabilă pentru copii. Dar familiile lor ce rol joacă? Și cum poți tu ca ofițer în slujba legii, continuă Davenport, să stai acolo și să ne spui că este în beneficiul nostru ca banii de taxe să fie folosiți pentru un loc unde să se adune huliganii?

Riley zâmbi ironic.

— Huligani? Credeam că discutăm despre copiii vecinilor mei. Andrew March, ți-ai numi băieții huligani?

— În nici un caz.

— Faye Teitlebaum, dar gemenele tale?

Femeia se ridică.

— Fetele mele și ale tuturor celor din sală sunt copii buni. Dar nu le place să stea în casă vinerea și sâmbăta seara. Prefer să le știu într-un loc unde să fiu sigură că nu vor intra în buclucuri și unde pot să le văd.

Oamenii izbucniră iarăși în aplauze. Davenport nu-l mai

atacă pe Riley, dar Margo îl privi pe consilier până la sfârșitul întrunirii și observă că acesta fierbea.

Când seara se încheie oficial, grupuri mici continuară discuția.

Într-un sfârșit, Riley prinse privirea lui Margo și îi făcu semn cu capul spre ieșire. Reușiră cu greu să se desprindă de mulțime.

Davenport își concedie interlocutorii și le tăie calea pe hol. O privi pe Margo câteva secunde, iar ea se strădui să nu cedeze în fața resentimentelor evidente de pe chipul lui. Ca și când ar fi simțit neliniștea ei, Riley îi luă brațul și o trase aproape de el. Conștientă că devenise ținta dușmăniei consilierului, Margo se bucură de protecția oferită.

Davenport se adresă șerifului.

— N-ai câștigat, Corbett. Oamenii ținutului preferă lucrurile simple, respectabile. O privi iarăși pe Margo. Ar putea chiar să se întrebe unde ți-ai găsit o susținătoare atât de drăguță care să facă munca murdară în locul tău. Și din ce motive? Iar dacă ei vor începe să-și pună aceste întrebări, eu voi căuta răspunsuri.

— Gata Cal, spuse Riley. Toată lumea știe că singura modalitate de a opri un șarpe cu clopoței este să-l omori. Iar eu sunt adversarul violenței.

Bărbia lui Davenport se ridică, iar ochii i se întunecară.

— Mă faci șarpe?

— Bineînțeles că nu. Observam doar o naturală asemănare.

— Ei bine, atunci amintește-ți că șarpele cu clopoței mușcă dacă te apropii prea mult.

Ostilitatea din tonul consilierului rezonă pe holul pustiu, iar Margo se înfioră.

— E o amenințare?

— Poți s-o consideri cum dorești.

— Nu vreau decât să văd realizat visul părinților și al copiilor din ținut.

Davenport rânji cu răutate.

— Dar cum ar fi să pierzi? Înainte de sfârșitul alegerilor vei regreta că m-ai înfruntat.

Calm, cu o expresie de amuzată îngăduință, Riley îi întoarse spatele.

— Cred că următoarele câteva săptămâni vor fi mai amuzante decât mă așteptam.

— Râzi cât mai ai vreme, șuieră Davenport.
Era periculos, iar lui Riley părea să nu-i pese.
Încet, Margo ridică privirea spre șerif. Impactul pe care vorbele consilierului îl avuseseră asupra ei era probabil vizibil, căci Riley o strânse la piept.
— Nu e nici pe departe atât de puternic pe cât se crede, murmură el.
— Pe mine m-a păcălit.
— La asta se pricepe!
— Nu-mi place individul.
— Nici mie.
— Se vede, râse ea.
— Zău? Mă întreb dacă și el o fi remarcat.
— Sunt sigură că da.
Riley își slăbi strânsoarea ca să o poată privi.
— Chiar te-a impresionat, nu-i așa?
— Să spunem că am avut ocazia de câteva ori să am de-a face cu oameni ca el și de atunci mă feresc din calea lor.
— E probabil o tactică abilă. Nu ți-ar plăcea să facem câțiva pași, ca să respirăm un pic de aer curat, după ce am împărțit același spațiu cu bunul consilier?
Ea se trase înapoi, trecând de la apropiere la izolare. Îl privi fix.
— Te porți de parcă Davenport n-ar reprezenta o amenințare.
— Nici nu reprezintă.
Uimită de încrederea cu care Riley vorbea, Margo nu-și reținu un zâmbet.
— Nu cred că m-aș întoarce cu spatele la el. Persoanele de genul ăsta atacă din principiu.
Riley ridică umerii și deschise ușa.
— O nevăstuică ar putea ataca un lup, în principiu. Asta nu înseamnă și că îl poate doborî. Amuzându-se în gând la imaginea lui Riley în chip de lup și Davenport în chip de nevăstuică, Margo păși în aerul plăcut al toamnei. Își ridică gulerul și se întoarse cu fața spre direcția vântului, inhalând mirosul de frunze moarte.
Stelele licăreau pe cerul nopții. Întreg orașul părea a merge devreme la culcare, lăsând noaptea puținilor care nu munceau în timpul zilei. Bucurându-se de pacea din jur, Margo ajunse la concluzia că Riley avea dreptate, iar consilierul nu putea fi atât de periculos pe cât părea.

Merseră în tăcere ceva vreme, apoi el o luă de mână.

— Deci, ai de gând să-mi spui ce te deranjează?

— Nimic, scutură Margo capul, pentru că în acele momente necazurile i se păreau la milioane de kilometri depărtare.

— Bine. Ești îngrijorată că reputația mea ar avea de suferit dacă oamenii ne-ar vedea împreună. Și cu toate că cea care a sărit în foc ai fost tu, îți faci probleme că Davenport ar putea reprezenta o amenințare serioasă pentru mine. Îți par un fel de incapabil?

Margo izbucni în râs.

Din momentul în care începuse relația cu Nick și până la sfârșitul perioadei de eliberare condiționată, supraviețuirea ei depinsese de recunoașterea potențialelor pericole. Margo privea lumea printr-un filtru de precauție și neîncredere. Rareori nu avusese nevoie de el. Pe neașteptate, avea posibilitatea să vadă toate aceste situații cu umor.

Își continuară plimbarea pe străzi străjuite de copaci. De la furtună, toamna puse iar stăpânire, iar frunzele uscate foșneau sub tălpi.

Discutară despre întrunire și slujba lui Riley, despre Centrul ADL. Ea îi vorbi despre romanul la care lucra și despre cât era de încântată de posibilitatea pe care cuvintele i-o ofereau de a pune imaginația la treabă. El îi mărturisi cât de greu îi era uneori să crească singur o fiică.

Îl văzu zâmbind.

— Ești cam tăcută.

— E târziu. Probabil că îmi este somn.

— Da, probabil.

Dar tonul lui îi spunea că el înțelesese că nu e doar atât. Și cu toate că rațiunea o sfătuia să aibă încredere în el, instinctele ei de conservare o rețineau.

— Vrei de la mine mai mult decât pot da, spuse într-un final.

— Nu-mi amintesc să fi cerut ceva.

— Știi foarte bine despre ce vorbesc.

— Știu doar că mi-a plăcut să te am în preajmă în seara asta și să te văd trecând la acțiune. Știu că îmi place să mă plimb alături de tine și să te țin de mână. Știu că sunt fericit că ai apărut în viața mea și că îi dăruiești atât de mult lui Ariel. Nu cer nimic mai mult.

— Eu cred că da.

Îi aruncă o privire rapidă.

— Sunt fericit că te-am întâlnit, Margo. Îmi place să fii lângă mine. Poate că tot ce doresc e ca asta să nu se schimbe.

— Nu te atașa prea mult de mine, Riley. Sunt singură de prea mult timp.

— O, Margo! Îi puse o mână pe umăr apoi o mângâie pe păr. Singurătatea nu e bună. Crede-mă.

Înainte ca ea să poată protesta, el îi luă fața în mâini și o privi. În lumina difuză, ochii lui păreau întunecați și misterioși, dar gestul lui exprima căldură.

Dar și o promisiune. Iar când gura lui o acoperi pe a ei, sufletul i se umplu de fericire. Primul sărut fusese scurt și confuz. De data asta, ea se lăsă purtată de emoțiile care o copleșeau. Ani de zile își reținuse pasiunea pretinzând că nu există, iar acum o lăsa liberă să răspundă cu egală măsură bărbatului ce reușise să-i câștige încrederea.

Riley îi sărută buzele, obrajii, pleoapele, gâtul. Lumea din jur dispăruse în vârtejul ce-i cuprinsese pe amândoi.

Brusc, șuieratul unui tren îi aduse la realitate. El continuă să o țină în brațe, iar ea înțelese că se îndrăgostea. De Riley Corbett. De șerif. Fără speranță. Căci între ei exista o prăpastie uriașă: trecutul lui Maggie Archuletta.

7

RILEY NU ÎNCHISE OCHII toată noaptea. Deşi un rezultat satisfăcător era încă departe, fiecare nerv din trupul lui era încordat. Margo îi răspunsese la sărut!

După două săptămâni în care ascunsese cu grijă cât de mult o dorea, primise un semn că atracţia este reciprocă.

Fusese doar un singur sărut, prea scurt dar incredibil de intens şi, pentru câteva secunde, trupul ei vibrase alături de al lui. Îi răspunsese fără rezerve, umplându-i inima de lumină.

Nu realizase cât de singur se simţea de la moartea Kendrei. Dar cu un singur sărut, Margo îi dăruise zorii unei noi speranţe.

Ce trebuia să facă pentru a o convinge că o admiră sincer şi că emoţiile pe care le declanşează în sufletul lui nu sunt doar dorinţă fizică? Dar o discuţie deschisă ar determina-o să dispară rapid din casa lui, învăluită în secretele pe care nu dorea să le destăinuie nimănui.

Să adopte bătrânele metode de cucerire a unei femei? Ar putea să o curteze, să-i aducă flori, să o scoată seara la cină în oraş, să o sune de la muncă doar pentru a vedea ce mai face.

Dorea ca Margo să fie persoana cu care să discute despre meseria şi sentimentele lui. Dorea să afle mai multe despre ea. Dorea să o cunoască mai bine pe femeia care avea atâta grijă de fiica lui şi cu care stătea la aceeaşi masă. Dorea ca ea

să deschidă cufărul cu secrete chiar în mijlocul sufrageriei și să le scoată pe rând, ajutându-l să înțeleagă motivele pentru care devenise o persoană atât de importantă în viața lui.

Dar șansele de a afla ceva de la ea erau minime.

Pe de altă parte, cele cinci romane pe care Margo le scrisese erau disponibile în librărie. Poate că acolo ar descoperi calea spre cea care se ascundea în spatele unei tăceri triste.

Prea agitată ca să poată sta locului, Margo măsura bucătăria cu pași mari. Considerase întotdeauna că romanele ei erau expresia emoțiilor umane. Fusese mereu capabilă să înțeleagă motivațiile și speranțele personajelor pe care le inventa. Astăzi, nu reușea să iasă din blestemata asta de bucătărie.

De câte ori se ducea la chiuvetă pentru un pahar cu apă, îi simțea privirea urmărind-o insistent. Camera vibra cu energia lui de parcă ar fi fost acolo, așezat la masă sau curățând legume.

Dumnezeule, îl iubea!

De când realizase acest adevăr, capul îi plesnea de gânduri. Iubea serile petrecute cu el în bucătărie. Iubea după-amiezele când el nu era la muncă și discutau în sufragerie. Iubea grija pe care el o avea pentru tineri. Și îl iubea pentru cât de mult ținea la fiica lui.

Dacă în doar două săptămâni ajunsese aici, unde va fi peste câteva luni sau peste un an?

Era necesar să se mute înapoi acasă.

Urgent.

Aruncă o privire pe fereastră, pentru a-și da seama unde ajunseseră lucrările de reparație, dar totul părea la fel de zile la rând. Zidul nou nu avea încă tencuială. Vedea că muncitorii lucrează în interior, dar constructorul nu precizase data la care vor termina.

Nu știa dacă iubirea pentru Riley sau termenul scadent de predare a cărții o neliniștea mai tare. Dorea să se poată bucura de dragoste și să o dăruiască necondiționat, dar ce valoare avea iubirea fără onestitate?

Era Margo Hynes. Legal. Un judecător îi aprobase schimbarea identității. Margo muncea din greu, plătea taxe, respecta legea, mergea la biserică și se implica în viața comunității. Își plătise datoria față de societate și spera din tot sufletul ca în ochii lui Dumnezeu să fi fost iertată de greșeli.

Deci, de ce nu putea ea fi doar Margo? De ce nu reuşea să se liniştească şi să lase lucrurile să meargă pe cursul lor normal?

Pentru că fusese Maggie Archuletta aproape douăzeci şi opt de ani! Amintirile încă îi bântuiau visele, emoţiile se lăsau cu greu controlate, iar rănile îi creaseră un anumit punct de vedere despre lume. Margo şi Maggie erau siameze, iar organul de legătură era inima.

Zece ani se străduise să domolească pasiunile care îi conduseseră viaţa, iar când reuşise, devenise Margo Haynes. Avea nevoie să creadă că trecutul rămăsese pentru totdeauna în urmă. Pe de altă parte, cum să-şi dea inima unui bărbat care nu o cunoştea? Trecutul o va bântui tot restul vieţii?

Se imagină mărturisind întregul adevăr, iar în mintea ei, ochii lui îşi schimbau expresia din iubitoare acceptare, în condamnare. Riley era poliţist şi, chiar dacă ar fi fost capabil să treacă peste greşelile ei, era nevoit să păstreze încrederea celor care îl aleseseră şerif. Situaţia era şi mai rea pentru că el avea un adversar înverşunat, care nu s-ar fi dat în lături să profite de cea mai mică ocazie de a provoca un scandal. Şi chiar i se promisese că va avea parte de unul.

Doar la acest gând, inima lui Margo se strângea. Riley îi dăruise încredere, prietenie şi tandreţe, iar ea ar fi dorit din tot sufletul să poată accepta tot ce el avea de oferit.

Dar ştia bine că nu era posibil.

Lupta dintre aceste emoţii o imobiliza. În ritmul ăsta, va termina cartea în următorii zece ani.

Pe neaşteptate uşa de la intrare se deschise cu zgomot, iar ea tresări.

Fără să fie foarte conştientă că plânsese, îndepărtă lacrimile cu dosul mâinii şi zâmbi. Nimic din tot ce o frământa nu avea legătură cu fiica lui. După zece ani de suferinţă în singurătate, Ariel îi apăruse ca un dar. În timpul scurt petrecut împreună zi de zi, legătura dintre ele devenea tot mai puternică.

— Margo, cântă Ariel. Am venit.

— Ţi-e foame?

— Rău. Dar ştii ce? Hai să mergem la un picnic. Se poate? E cald afară. Nici nu mi-am pus jacheta când am plecat de la şcoală.

— Un picnic ar fi grozav. În grădină sau vrei să mergem în altă parte?

— Vreau să mergem într-o aventură.
— Atunci o aventură va fi. Orice schimbare era binevenită după o dimineață atât de neplăcută.
Împachetară destule sandvișuri ca să-i lase și lui Riley în caz că ar fi venit acasă la prânz. Curăță câțiva morcovi și niște mere. În mai puțin de o jumătate de oră erau gata de plecare. Margo îi scrise un bilet, ca să nu fie îngrijorat dacă nu le găsea, apoi ieșiră pe ușa din spate spre mașină.
La câțiva metri mai departe, Riley tocmai cobora din Bronco. Nu avea jachetă sau pălărie și își suflecase mânecile cămășii până la coate.
— Tati! se repezi Ariel să-l întâmpine. Mergem la picnic.
— Mergem? zâmbi el ridicând-o în brațe.
Stăpânindu-se cu greu să o urmeze pe copilă, Margo rămase lângă mașina ei.
— Ariel e de părere că-e o zi tocmai bună pentru plimbare și sunt de acord cu ea.
— Și eu. De fapt, ar fi o crimă pe o vreme ca asta să mănânci în casă. Unde vreți să ajungeți?
— Mergem în aventură, îl informă Ariel.
Când Riley o privi întrebător, Margo izbucni în râs.
— Adică nu avem un plan.
— Poți să ne duci tu, tati.
Inima lui Margo se strânse. O zi cu Riley ar fi însemnat o zi perfectă. Dar și prea multe emoții. De teamă că ochii ei vor mărturisi mai mult decât ar fi trebuit, zâmbi spre Ariel:
— Probabil că tăticul tău nu are timp, iubito. Trebuie să muncească.
— Dar cel mai grozav este că, fiind șerif, am un radio în mașină. Asta înseamnă posibilități nelimitate. Aveți destulă mâncare și pentru mine?
Ariel se desprinse din brațele lui.
— Avem în casă. Margo a pregătit și pentru tine. Sunt în frigider. Se repezi spre ușă cântând „Tati vine cu noi! Tati vine cu noi!"
— Bine, spuse Margo refuzând să-l privească în ochi. O să fie distractiv.
— Ești sigură că nu deranjez o petrecere între fete?
— Foarte sigură.
— Poate ajungem până la Sage Creek. Mă gândeam că ți-ar plăcea să vezi terenul pe care s-ar putea construi Centrul ADL. Vei vedea cu ochii tăi ce ai apărat aseară.

— Mi-ar plăcea, răspunse Margo. O ajut pe Ariel cu pachetele și suntem gata.

Soarele de octombrie mângâia câmpia, iar vântul împrăștia în aer aromă de toamnă. Se aflau destul de aproape de oraș. Când închidea ochii, Margo reușea să audă zgomotul traficului din Laramie. Pe un gard din vecinătate o cioară își croncănea nemulțumirea la adresa intrușilor.

Era o zi perfectă. Vremea. Compania. Libertatea de a fi aici.

Ariel urcă dealul în fața lor, dar Riley preferă să rămână în preajma lui Margo. Când puștoaica dispăru după o culme, Riley apucă mâna lui Margo.

— Dacă nu ne grăbim, o pierdem din vedere pe Ariel.

— Nu se poate. Căldura trecu prin brațul ei spre inimă. Pacea care o cuprinsese nu avea nimic de-a face cu plimbarea. Ar fi vrut să-și retragă mâna, dar n-ar fi reușit să țină pasul fără ajutorul lui.

„Controlează-te", continua să-și spună.

Ariel se suise pe un bolovan și îi aștepta cu brațele deschise.

— Tati, uită-te la mine. Margo, uite! Îmbrăcată la fel cum fusese la școală și cu părul strâns în codițe, îi părea lui Margo cea mai frumoasă priveliște de care avusese parte vreodată.

Spera ca mama adoptivă a fiicei ei să simtă o la fel de imensă bucurie la vederea lui Holly.

— Păcat că e atât de greu să o ții mai mult într-un loc, oftă Riley. Cel puțin aici nu e cazul să ne temem că dispare.

— Ai dreptate, dar nu cred că vreodată m-am simțit atât de bine ca în momentele când am grijă de ea.

— Hai să-ți arăt împrejurimile. O conduse pe culme și făcu un gest larg. Comitetul ADL dorește să ridice pavilionul de dans chiar aici, cu vederea spre oraș.

Din locul unde se aflau, Laramie părea un oraș în miniatură, înconjurat de câmpia largă, de șinele de cale ferată și șoselele care îl legau de lumea largă. Noaptea, luminile păreau asemenea unor diamante așezate pe o catifea întunecată.

— Fantastic!

— În spate se va construi un centru de distracții, pentru seri de dans și petreceri. Va exista și un amfiteatru. Terenurile de joacă și sport vor fi la poalele dealului.

— Îmi place ideea. Margo aproape că reușea să simtă energia unui astfel de loc. Era convinsă că dacă planurile celor care proiectaseră Centrul vor fi supravegheate cu grijă, atunci acest loc va deveni un rai pentru copiii și adolescenții orașului, un spațiu unde creativitatea va fi direcționată spre cele mai bune scopuri.

Riley aruncă o piatră peste coama dealului.

— Păcat că mulți dintre concetățenii noștri sunt îngroziți de grupuri de copii mai numeroase de doi.

Toate argumentele pro și contra de la întrunire trecură cu repeziciune prin mintea lui Margo. Discuțiile comitetului. Cal Davenport. Răspunsul ei impulsiv. Aruncă și ea o piatră.

— Sunt orbi cu toții. Copiii nu sunt chiar atât de răi. Nu vor să intre în conflict cu legea. Dacă ar avea un loc unde să meargă atunci când treburile se încurcă. Dacă...

— Chiar îți pasă!

— Bineînțeles că îmi pasă. Eu... Dar înainte de a-și deschide sufletul, Margo tăcu brusc. Nu ne putem permite să pierdem nici măcar un singur copil.

— Ai perfectă dreptate.

Riley aruncă încă o piatră, iar ea îl privea cu teamă. Spusese prea multe, dar poate el nu observase. Dar dacă citise ceva pe chipul ei?

— Riley... dar nu continuă nici de data asta. El nu arăta în vreun fel că înțelesese ceva, așa că poate ar fi fost mai bine să nu mai spună nimic. Sau poate era momentul pe care îl așteptase și spera ca ea să-i dea mai multe amănunte.

Margo simți nevoia să fugă. Să se ascundă. Se strădui să respire adânc. Dacă Riley bănuia ceva, era liber să întrebe.

Iar dacă el va întreba, ea va ocoli adevărul pentru că nu era dispusă să-și riște noua existență.

Îi căută privirea, așteptând să găsească un semn de dezaprobare, îngrijorare sau neîncredere. Dar ochii lui erau plini de dorință. O privea ca pe o femeie frumoasă și dragă. Ca și când nimic nu s-ar fi schimbat de la sărutul de aseară. Ridică o altă piatră de jos.

Avea nevoie de un punct de echilibru în viață și Riley era cea mai bună alegere.

O, Doamne! Strângea piatra în mână cu disperare. Doamne, ajută-mă să mă controlez!

În urmă cu doisprezece ani întâlnise un bărbat al cărui zâmbet îi lumina inima, ale cărui săruturi îi înfierbântau sângele. Nick Fielding o invitase la dans și din acel moment se îndrăgostise de el. Făcuseră dragoste la a doua întâlnire. După o săptămână renunța la toți prietenii și se muta la el.

Nu avea importanță că toate se întâmplau din cauza durerii cauzate de moartea bunicii. Recunoscând cât de vulnerabilă fusese atunci, își jurase că nu se va mai repeta. Dorința te transforma într-un prost. Prețul pasiunii era prea mare. Emoțiile te purtau doar spre suferință.

— De data asta aruncă piatra, pur și simplu. Riley vorbise ca și când nimic nu se întâmplase. Și chiar așa era. Soarele continua să strălucească. Vântul adia la fel de blând. Inima ei bătea din nou normal.

Margo râse scurt, dorindu-și să poată arunca și grijile la fel de simplu ca pe pietre.

— Nu-i rău...

— Pentru un amator?

— Pentru o fată.

Tonul lui îi spunea că glumește. Ochii lui îi spuneau că e un moment special. Speriată de cât de mult își dorea ca toate astea să fie adevărate, încercă să-și înăbușe emoțiile ca să nu piardă totul.

Ariel stătea pe vine lângă un pârâu, în spatele unei sălcii cu crengile îngălbenite de frunzele moarte. Căuta cu un băț prin apă, iar vârfurile pantofilor se udaseră. Rânji spre ei.

— Am găsit niște țânțari de apă, tati.

Margo răsuflă adânc. Alături de Riley uitase pentru câteva momente de Ariel. Emoțiile își făcuseră iarăși de cap.

— Ai plecat fără să-mi spui, boscorodi Riley. Un suflet mai sensibil ar fi înghețat auzind tonul lui. Ariel izbucni în râs.

— Am venit aici.

— Ai dispărut de lângă noi.

Margo îi înțelese teama. Și ea simțea la fel. Dar simțea-și supărarea.

Însă Ariel părea că nu bagă de seamă. Îi făcu semn cu mânuța.

— Uite.

— Ar trebui să te bat la fund.

— Zău, tati, cum era să mă pierd când ești și tu aici? Margo, nu vrei să vezi?

Pe Margo o liniștise reacția lui Riley. Ariel era la fel de bine ca în ziua în care intrase în curtea lui Margo. Așteptă ca el să se liniștească.

— Data viitoare te pun în lesă, promise Riley luând copila în brațe.

Ariel îl sărută zgomotos, apoi își frecă nasul de al lui râzând.

— Vreau să-ți arăt țânțarii. Te rog!

— Of, Scooter. Ce mă fac cu tine? O puse jos, îi luă mânuța și zâmbi neajutorat peste umăr spre Margo.

La fel de neajutorată ca el, Margo luă cealaltă mână a fetiței.

Într-un loc unde pârâul se strecura printre pietre Ariel găsise un spațiu în care apa se aduna ferită de curent. La suprafață pluteau câteva insecte. Chicotind, Ariel încercă să apuce una dintre ele cu bățul.

— Ăsta e tăticul. E cel mai mare și mai gras. Vezi? Iar asta e fetiță. Când am ajuns aici era fiecare singur. Dar pe urmă aceasta a venit să fie noua lor mămică. Rânji spre Margo. Așa cum ai venit tu să stai cu noi.

Riley încremeni. De la câțiva metri distanță, Margo simți cum tatăl îngrijorat devine un bărbat precaut.

— Ariel, draga mea...

Dar copila zâmbi cu o convingere de neclintit.

— Ți-am spus că dacă o să-mi doresc o mămică nouă o să primesc una. Chiar așa s-a întâmplat.

8

MĂMICĂ. CUVÂNTUL BUBUI în mintea lui Margo asemenea răpăitului unei tobe și îi umplu inima de soare.

Holly abia îl învățase când o dăduse spre adopție și de atunci răsuna în visele ei în fiecare noapte.

Iar acum Ariel îl folosise pentru ea. Mămica lui Ariel. Își dorea nespus să devină realitate.

Dar Ariel n-ar fi intrat singură în viața ei. Pentru a fi mămica lui Ariel trebuia să devină soția lui Riley. Iar asta nu era posibil. Indiferent cât de mult îi iubea pe amândoi, indiferent de sentimentele lui Riley nu se putea mărita cu un șerif. Sau poate cu nimeni.

Nu că el ar fi întrebat. Dar dacă ar fi făcut-o, ea nu putea trăi fără a-i spune și întregul, sordidul adevăr. Iar dacă el ar fi știut adevărul, n-ar mai fi vrut-o. Pentru un bărbat cu poziția lui, o soție cu o condamnare la activ ar fi reprezentat un risc prea mare.

De aceea nu va deveni niciodată mămica lui Ariel.

Trupul îi înțepeni. Cum de își imaginase că se poate muta în casa lor devenind parte din existența lor zilnică, îndrăgostindu-se de amândoi fără a suporta consecințele? Cum de crezuse că nimeni nu va suferi?

Trebuia să plece. Nu avea dreptul să o lase pe Ariel să creadă într-o fantezie ce nu se va îndeplimi vreodată. Nu se simțea în stare să îl pună pe Riley în situația de a fi nevoit să-i explice puștoaicei ceva ce nu putea fi explicat. Nu

putea să se joace în continuare cu inima și cu fericirea. Știa că va fi fericită singură. Își verificase capacitatea de a îndura o existență solitară scriind. Romanele îi aduceau satisfacții emoționale și financiare. Avea libertatea de a-și lărgi orizontul, de a descoperi noi aventuri, de a călători unde îi poftea inima.

Atunci de ce să spere la ceva ce nu putea obține?

Cum de ajunsese într-o situație fără ieșire care îi risca fericirea? Dintre toți oamenii din Laramie, cum de îi întâlnise tocmai pe singurii doi pe care îi putea iubi, dar pe care nu-i va avea niciodată?

Motivele nu mai contau. Cel puțin atât învățase din experiențele trecutului. Viața nu te lasă niciodată să privești prea departe; de cele mai multe ori ești nevoit să închizi ochii și să riști. Dacă nu iese bine, suporți consecințele. Dacă iese bine, te bucuri de recompense.

Din câte știa, în dimineața în care Ariel se suise pe gard, posibilitatea unei prietenii avea toate premisele succesului. Dar, din moment ce se dovedise că nu era posibil, își va împacheta din nou sentimentele rănite și o va lua de la capăt. Măcar de data asta, rănile nu avuseseră timp să devină prea adânci, iar într-o săptămână, două, Ariel își va dărui inima altcuiva.

Margo spera ca reparațiile să se fi terminat, dar nu mai conta. Pentru binele tuturor celor implicați era necesar să taie legăturile cu familia Corbett. Și în comparație cu celula unei închisori, o locuință parțial reparată părea un sanctuar binecuvântat.

După ce o înveli, Riley o sărută pe Ariel și stinse lumina. Avusese nevoie de mai mult timp decât de obicei ca să o bage în pat. Îi citise, vorbiseră despre întâmplările de peste zi, dar toate astea doar din cauză că puștoaica era entuziasmată. Un alt motiv era nevoia lui de timp ca să-și pună în ordine emoțiile care îl copleșiseră.

Lui Ariel îi intrase în cap că Margo era noua ei mamă. Pentru copilă, faptul era deja împlinit. O iubea pe Margo. Margo locuia cu ei. Foarte clar. O nouă mămică. Uite așa.

Și de când Ariel decretase, ideea i se fixase lui Riley în minte. Nici gând, insista o parte a minții lui. De ce nu? replica o altă parte. E prea devreme, venea un contraargument. O iubesc, șoptea inima reducând rațiunea la tăcere.

O iubea.

Nu ştia cum sau de când sau de ce. Ştia doar că sentimentul era profund. Când respira, bucuria de a o iubi i se răspândea în trup asemenea aerului care îi umplea plămânii. Cu fiecare bătaie de inimă pulsa asemenea sângelui din vene. Devenise pentru el la fel de importantă ca soarele şi de indispensabilă ca ploaia.

Singura problemă era că nu ştia dacă şi ea simte la fel.

De mai bine de două săptămâni locuiau împreună într-o perfectă armonie. Ajunsese să creadă că fericirea poate apărea de două ori în viaţa unui om.

Privirea ei părea că se luminează când el intra în cameră şi nu făcea un secret din iubirea pentru fiica lui.

Chiar şi atunci când se închidea în carapacea blestemată a rezervei, ceva din atitudinea ei îl invita. Poate că nu va spune „nu" la nesfârşit.

Eliminase presupunerea unui abuz. Văzuse prea multe cazuri de când lucra în poliţie şi Margo nu se încadra tiparelor unei victime.

Însă continua să suspecteze o rană destul de adâncă, deşi ea era probabil de natură emoţională.

Îşi dorea ca Margo să aibă încredere în el, pentru că dacă reuşea să înţeleagă problema, ar fi avut posibilitatea să îndepărteze efectele. Dacă avea nevoie de un sfat de specialitate o putea ajuta, dar, probabil, ar fi fost destul să stea de vorbă cu o persoană iubitoare şi grijulie.

Nici el nu îi făcuse confidenţe. Margo nu ştia decât de moartea Kendrei şi de durerea pe care acest eveniment o provocase în familia Corbett. În schimb, îi arătase că e atras de ea. Probabil că bănuia că i-ar fi plăcut să facă dragoste cu ea. Dar nu spusese nimic despre ceva profund sau de lungă durată. Nu arătase până atunci că ar fi de acord cu Ariel, că dorea ca Margo să-i fie soţie.

Deci, dacă el nu fusese deschis cu ea, de ce se aştepta ca ea să facă primul pas?

Înţelese brusc: dacă dorea mai mult de la Margo era necesar să dăruiască înainte de a cere.

Îi va povesti despre Kendra şi îşi va deschide sufletul.

Şi îi va spune că o iubeşte. Şi îi va cere să fie soţia lui.

Hotărât să doboare bariera dintre ei, umplu două pahare cu vin şi porni să o caute.

Era la mașina de spălat. Câteva haine de joacă de ale lui Ariel, canadiana cu care fusese la picnic, o pereche de blugi și câteva perechi de uniforme ale lui, o pereche de Levis-Strauss ai ei și câteva tricouri. Hainele tăticului, ale mămicii și ale copilului. Dacă avea nevoie de o confirmare că trebuie să fie împreună, o avea în fața ochilor. Trei oameni care formează o familie.

Margo îl privi și o scânteie îi lumină ochii. Dar se stinse rapid.

Riley se sprijini de tocul ușii.

— Nu-mi amintesc ca pe lista cu îndatoriri să fie și spălatul rufelor.

— E mai simplu să păstrezi rufe curate. Ariel are nevoie de blugi pentru mâine la școală.

— Asta tot nu înseamnă că tu trebuie să-i speli.

— Unde vrei să ajungi?

— Nu știam că nu mai are nici o pereche curată.

— Asta era...

Ar fi putut să-i spună că n-ar fi fost prima oară când Ariel mergea la școală cu pantalonii pătați. În săptămânile care trecuseră de la plecarea doamnei Whittaker până la venirea lui Margo nu reușise să se ocupe prea mult de gospodărie. Dar nu, nu credea că subiectul l-ar apropia de scopul pe care și-l propusese.

— Nu vreau să crezi că profit de tine.

— Nu cred că faci asta. Închise capacul mașinii, apoi potrivi programul.

— Ba asta fac. Riley ar fi dorit ca Margo să treacă pe lângă el, ca să-i simtă parfumul, dar știa că n-o va face. Spera că, povestindu-i mai multe despre el, o va determina să aibă încredere. Ai devenit importantă aici. E ca și cum aș fi trasat deja responsabilități. Nu mă lăsa să profit de tine. Și nici pe Ariel.

— Ea nu profită de mine. Margo se întoarse spre ușă, dar el o blocase. Făcu un pas înapoi așteptând. Când remarcă paharele de vin, el îi oferi unul. Ea clătină capul.

— Riley, trebuie să stăm de vorbă.

— În regulă. Hai în sufragerie. Cu tot cu pahare. Am aprins focul.

Pentru o secundă Margo se gândi să refuze, dar vorbele nu părăseau buzele.

— Bine, șopti într-un sfârșit.

Ajunși în sufragerie, ea se așeză pe marginea canapelei. Riley îi oferi iarăși paharul cu vin, dar ea ezită din nou.

Tensiunea evidentă, îl avertiza că și ea petrecuse seara gândindu-se la spusele lui Ariel. Dar și că nu ajunsese la aceleași concluzii.

Asta nu schimba ce credea el că e bine. Chiar dacă ar fi fost nevoie de întreaga noapte, o va convinge în cele din urmă că locul ei este alături de el și de Ariel.

Privirile se întâlniră.

Ar fi vrut s-o vadă zâmbind. Să îi arate aceeași camaraderie de care dăduse dovadă cu o seară înainte. Să reînvie pasiunea sărutului. Să creadă că dragostea lui pentru ea era profundă și sinceră.

Când Margo luă paharul se simți mai relaxat. Primul pas fusese făcut.

Părul îi cădea în valuri pe umeri, iar pielea părea arămie. Riley nu se putea abține să nu facă o comparație cu prima seară când o vizitase. Atunci o înconjura un aer de singurătate, iar el simțise nevoia de a o proteja. Acum, melancolia nu mai făcea parte din decor, iar el era convins că ei trebuie să fie împreună.

Încălcând regula stabilită tacit, se așeză lângă ea pe canapea. Margo își îndreptă mai mult spatele. Riley privi țintă flăcările din cămin, sorbind vinul.

— Îmi plăcea să stau așa alături de Kendra, spuse el hotărât să rupă tăcerea.

— Soția ta?

— Da. Am avut parte de câțiva ani minunați. Îi aruncă o privire rapidă și descoperi că îl privește cu o intensitate care îi taie răsuflarea. Nu cred că ți-am mulțumit îndeajuns pentru că ai găsit modalitatea ca Ariel să n-o uite.

Margo se înfioră și se întoarse spre șemineu.

— Unele amintiri merită să fie păstrate.

Riley își dori să-i poată citi gândurile pentru că vorbele nu îi ofereau nici un indiciu. Dar măcar o putea privi în voie.

— Mi-am regăsit cu greu echilibrul, continuă. Primele șase luni după moartea ei nu doream decât să mi-o șterg din minte. Nu mai putea fi aici cu noi și fiecare amintire părea că dorește să-mi adâncească rana provocată de acest adevăr. Cred că nu am prețuit amintirile decât după ce m-am eliberat de furia morții ei.

— Cum ai pierdut-o?

Extrem de atent la toate vorbele lui Margo, Riley observă formularea întrebării. Nu „Cum a murit?", ci „Cum ai pierdut-o?" Ca și când pierderea în sine conta mai mult decât modul în care ea se petrecuse. Pe el, pierderea Kendrei îl rănise mai mult decât felul în care ea murise. Abia după ce începuse să recunoască în Ariel o parte din personalitatea fostei soții, începuse să se preocupe de motivele pentru care o pierduseră.

— Ea trăia viața la marginea riscului, forțând limitele fără să-i pese de posibilele consecințe. Acum doi ani a plecat cu mașina în Wheatland, la petrecerea unei verișoare. Vremea era mizerabilă, dar Kendra credea cu tărie că e invulnerabilă. Și eu la fel.

Amintiri vechi îi invadară sufletul. Kendra pe marginea unei stânci, cu părul fluturând în vânt. Coborând nebunește cu bicicleta pe panta unui deal. Așezată lângă foc într-o zi târzie de toamnă, înfofolită cu o mulțime de pături ca să reziste frigului. Își iubise soția din tot sufletul. Ea iubea excesele, viteza, înălțimile și aventura. Iar el o iubea pentru asta. Viața alături de Kendra nu fusese monotonă. Dar în ultimele luni, realizase asemănarea dintre Ariel și mama ei iar exuberanța puștoaicei îl îngrozea.

Clătină paharul, privind spiralele vinului.

— Am fost căsătoriți aproape cinci ani, dar ne cunoscusem cu trei ani înainte. Când aluneca pe marginea riscului, de parcă pericolul nu ar fi existat, știam că pentru ea ăsta era un mod de viață. Neșansa îi lovea pe alții. Când a hotărât să vină acasă de la petrecere, în loc să rămână la mătușa ei, nici măcar nu i-am atras atenția să fie atentă. Pe drum a nimerit o porțiune înghețată și mașina s-a răsturnat. A murit pe loc.

— O, Riley. Margo îl atinse brațul.

El îi acoperi palma cu a lui.

— Doi ani mi-au fost suficienți să trec prin toate nivelurile durerii, iar apoi s-o înfrâng. Am încetat să mă învinovățesc. Am încetat să fiu furios pe ea. Chiar am început să sper că poate, într-o bună zi, mă voi recăsători. Dar mai întâi trebuia să las amintirea Kendrei să se odihnească în pace. Nu avea rost să o păstrez vie în mintea mea și să cred că pot iubi în același timp pe altcineva.

Margo încercă să-și retragă mâna, dar el nu o lăsă. Dorea să asculte cu inima, ce are inima lui de spus.

— Te iubesc, Margo. Ariel mi-a forțat, cumva, mâna în după-amiaza asta, dar a vorbit pentru amândoi. Ea dorește să fii noua ei mămică. Eu doresc să fii soția mea.

— Riley, nu se poate.

Margo așeză paharul cu vin pe masă și își trase mâna. Riley bănuise că va fi nevoie să o convingă. Nu avea de gând să accepte un refuz.

— Nu poți? Asta implică obstacole, iar din experiența mea știu că atunci când ceva îmi stă în cale încerc să ocolesc, dar tot ajung unde vreau.

— De data asta „nu pot" înseamnă imposibil. Nu sunt liberă să mă căsătoresc cu tine. Există...

— Te mărițI cu un alt bărbat?

— Bineînțeles că nu. Doar că...

— Poate ești deja măritată.

Ea își eliberă mâna și sări în picioare.

— Nu începe iar cu ghicitul. Nu transforma totul într-o glumă. Porni să măsoare încăperea cu pași mari.

Riley se ridică la rândul lui și o prinse de umeri.

— Nu glumesc deloc. Crede-mă. Îți cer să fii soția mea pentru că te iubesc. Pentru că Ariel te iubește. Pentru că ai devenit parte din familia noastră și vrem să te păstrăm lângă noi pentru totdeauna.

Margo se răsuci cu fruntea în palme. Când umerii începură să-i tremure, el o strânse la piept.

Suspinele tăcute se domoliră, dar tensiunea din corpul ei rămase. Pentru Riley era evident că Margo încearcă să se controleze.

— Dacă nu mă iubești poate că ar fi mai simplu s-o spui.

Ea clătină capul și un licăr de speranță aprinse inima lui Riley. Continuă să încerce.

— Aș dori să ai încredere în mine, să-mi spui ce se petrece.

— O, Dumnezeule, dacă ar fi doar vorba de încredere totul ar fi simplu! Inspirând adânc, de parcă și-ar fi înghițit lacrimile, se desprinse din îmbrățișare. Trebuie să plec. Îmi pare rău. Tu meriți mai mult decât pot eu să-ți dau. Și...

Ochii i se umplură iarăși de lacrimi, iar expresia de pe chipul ei sfâșie sufletul bărbatului.

— Margo, nu-ți face asta. Îți promit că oricare ar fi problema o putem rezolva. Te iubesc.

— Te rog să-i spui lui Ariel că o voi iubi întotdeauna...

— Ce naiba... Încordarea lui, durerea ei, cuvinte atât de

stupide. O prinse de umeri, zgâlțâind-o încetișor. N-o să-i spun lui Ariel o asemenea prostie. Bineînțeles că o iubești pe ea și mă iubești și pe mine. Iar locul tău e lângă noi. Iar dacă ai impresia că te voi lăsa să fugi fără nici o explicație...

Pe neașteptate, mânioasă, se smulse din mâinile lui.

— Dacă tu crezi că mă poți intimida ca să nu procedez așa cum eu știu că e bine, atunci înseamnă că nu ai nici cea mai vagă idee despre cum sunt eu de fapt. Acționez spre binele amândurora. Îi scăpă un suspin și bătu cu piciorul în podea, furioasă. Nici nu știi cât de rău îmi pare că m-am mutat aici. Îmi doream o fetiță. O doream pe Ariel. Nici nu visam să mă îndrăgostesc de tine sau ca tu să ajungi să mă iubești. Dumnezeu să mă ierte, dar speram că pot împărți copilul cu tine.

Se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre bucătărie înainte ca el să-și dea seama că pleacă. Din casa lui. Din viața lui. O ajunse din urmă, înainte ca ea să deschidă ușa. Stăpânindu-se să nu o atingă, își înfundase mâinile în buzunarele pantalonilor. Dacă ar fi luat-o iarăși în brațe ar fi zgâlțâit-o până își venea în fire sau ar fi sărutat-o până și-ar fi pierdut răsuflarea. Dar simțea instinctiv că nici una dintre variante nu l-ar fi ajutat.

— Nu pleca, Margo. Vreau să-mi împart copilul cu tine. Iar copilul meu te vrea lângă el la fel de mult.

Ea își acoperi fața cu palmele încercând să respire. Într-un sfârșit, strânse pumnii la gură, iar ochii lor se întâlniră. Ai ei erau plini de o spaimă pe care el n-o înțelegea. Realizând că teama se născuse din cauza cererii lui, curajul îl părăsi.

— Te rog, te rog, Riley. Lasă-mă să plec. Nu pot să rămân acum când doare atât de tare.

Înfrânt, el o lăsă să treacă, iar ea ieși pe ușă ca o furtună. Traversă grădina lui în fugă și se pierdu în noapte. Plecase fără haină, fără lucruri, fără explicații. Îl iubea, dar îl părăsise.

Îl părăsise. Blestemată să fie! Blestemată! Cum putea să plece dacă îl iubea? Era evident ca lumina soarelui că îl iubea și atunci, cum putea să plece?

În următoarele câteva zile, Ariel se strădui s-o vadă. Dar, cu toate că i se rupea inima, Margo pretinsese că nu este acasă.

Îi întorsese spatele lui Ariel fără explicații și se ura pe sine pentru asta, dar nu cedă.

Dacă ar fi lăsat-o pe Ariel înapoi în viața ei, Riley ar fi urmat-o. Iar ea n-ar fi avut tăria de a-l refuza a doua oară.

Se străduia iar și iar să se autoconvingă că despărțirea era doar spre binele lui și uneori aproape că reușea. Dar oricât s-ar fi străduit, nu putea crede că e și spre binele lui Ariel.

Puștoaica avea nevoie de o mamă, dar de una care să poată spune adevărul, întreg adevărul și doar adevărul. Și, din moment ce Margo Hynes era o minciună, asta o scotea din cursă pentru totdeauna.

Însă nu reușea să-i alunge din minte pe cei doi. Noaptea, imaginația se transforma în coșmaruri teribile, unele despre Ariel, altele despre Holly. Foarte des copila din visele ei părea o simbioză între cele două. Fata din vis plângea după mama ei, dar nu venea nimeni. Iar Margo auzea vocea dincolo de oceane uriașe, cu neputință de trecut.

Între amintiri și imaginație, Margo încerca să scrie. Când nu se mai putea concentra, se străduia să-și compună schițe ale viitoarelor capitole ale romanului și termina cu motivele pentru care era necesar să nu cedeze în fața emoțiilor. Reciti vechile jurnale din închisoare, retrăind durerea pricinuită de arestare, de condamnare, de încarcerare. Dar mai ales de cea trăită la pierderea lui Holly.

Își impunea amintirile pierderii, pentru a se încredința că mai trecuse pe acele drumuri întunecate și supraviețuise. Cel puțin de data asta se retrăsese destul de repede pentru ca ea să fie singura care să sufere.

Era sigură că Riley și Ariel vor reveni curând la viața lor obișnuită.

După patru zile de somn pe apucate și pagini ce trebuiau refăcute se simțea bolnavă. Mintea refuza să mai lucreze, iar când editorul sunase ca să afle cum merge cartea, nu reușise să lege o frază coerentă. Trebuia să facă ordine în viață, dar nu era în stare să găsească o soluție.

Sperând că aerul proaspăt îi va limpezi gândurile, se hotărî să facă o plimbare. Lungă. Atât de lungă încât trupul ei să nu mai simtă decât durerea fizică și să adoarmă în ciuda agitației rațiunii. Reuși să se încalțe, apoi își aminti că trebuie să se îmbrace.

În fața ușii se împiedică de o cutie de carton din care se auziră câteva sunete.

Îngenunche deschizând capacul și un pui de cățel porni să latre vesel.

Îl luă în brațe lipindu-l de obraz. Un cățel. Ochii i se umplură de lacrimi, dar nu-i păsa. Ținea în brațe o ființă vie care o lingea pe față.

Scrisoarea care însoțea cățelul îi făcu inima să bată nebunește.

Reuși cu greu să bage uriașa cutie în casă. În bucătărie, umplu două farfurii pe care le așeză lângă ușa din spate. Găsi un loc în dulap pentru punga cu mâncare, apoi aduse câteva lemne uitate de constructori pentru a baricada intrarea în bucătărie. Când termină de amenajat locuința noului venit, ridică scrisoarea.

Era scrisă de mâna unui copil. Ariel. Crezuse că e de la Riley. Răsuflă ușurată, dar nesigură că va suporta să afle ce stă scris.

Nu știu cât rămăsese cu plicul în mână fără să se poată mișca.

Într-un sfârșit, încercă să citească.

Lacrimile pătară cuvintele, iar cuvintele îi sfâșiară inima.

Ariel o iubea. Ariel îi ducea dorul. Ariel dorea ca Margo să fie mămica ei și să aibă o familie. Ariel voia să știe dacă vreodată va merge înapoi. Iar dacă nu, o putea saluta pe adevărata ei mămică în cer?

Margo își dorise de nenumărate ori să poată da ceasul înapoi, să refacă evenimentele trecute și să repare greșelile. Însă o singură dată dorința fusese la fel de intensă ca acum. În ziua în care, cu zece ani în urmă, ținuse în mână actele de adopție și știa că după ce le va semna nu-și va mai vedea fiica niciodată.

În tot acest timp, nimic nu se schimbase. Trecutul o pedepsea la fel de necruțător. Maggie Archuletta comisese o crimă. Fusese complice la un omor. Acum era o fostă pușcăriașă.

Ce naivitate să creadă că schimbarea numelui va reprezenta o portiță de scăpare!

Oricare ar fi fost numele pe care l-ar fi purtat, adevărul rămânea același: Margo era o fostă condamnată. Fostele condamnate nu se pot mărita cu șerifi. Cu atât mai mult dacă îi iubesc cu adevărat.

9

IRITAT DIN CAUZA LIPSEI DE SOMN, Riley deschise harta pe capota portbagajului şi trasă un alt cerc la ceva depărtare de primul.

Cu toate că biroul lui fusese sesizat abia în acea dimineaţă, cei doi vânători lipseau de două zile. Cassie McMurrin îi promisese să o ia pe Ariel de la şcoală şi să stea cu ea oricât ar fi fost necesar, iar el părăsise imediat oraşul. Fixase comandamentul de cercetare-salvare în tabăra vânătorilor. Urmele dovedeau că plecaseră de ceva vreme.

Amenajaseră o altă tabără spre munte? Aveau echipament adecvat? Aveau haine groase? Mâncare? Apă?

În caz că nu, o noapte friguroasă i-ar fi putut ucide. Două le-ar fi fost fatale cu siguranţă. După trei nopţi lipsiţi de provizii, şansele de a-i găsi în viaţă erau minime.

Ura acest aspect al meseriei. Wyoming putea deveni ostil oricând. Fiecare iarnă îşi revendica victimele asemenea anticilor zei care pretindeau sacrificii umane.

De când devenise şerif, nu avusese parte de vreo excepţie. În urmă cu doi ani, ofranda fusese soţia lui. Încă de la prânz trăia sentimentul că prima victimă a acestui an fusese deja aleasă, dar nu avea de gând să cedeze fără luptă.

Din nefericire, nu dormise de cinci zile. De când Margo plecase din casa lui. Nu era convins că va mai putea dormi vreodată.

Între pierderea lui Margo şi cea a vânătorilor se simţea neputincios. Cel puţin în cazul vânătorilor avea un punct

de plecare. Şi metode care se dovediseră eficiente în alte cazuri.

Cu Margo nu avea pe ce să se bazeze. Avea doar un ajutor foarte mic. În persoana lui Ariel care insistase să-i dea lui Margo un căţel. În definitiv, merita încercat. Ariel îi spusese ce vrea să-i scrie, iar el o ajutase. Se minunase de argumentele copilului, apoi hotărâse că nu aveau nimic de pierdut. De ce să nu pună în aplicare cele mai dure tehnici pentru o misiune de salvare extrem de dificilă?

O misiune de salvare.

Până acum nu se gândise la relaţia cu Margo în aceşti termeni, dar similitudinile cu cei doi vânători dispăruţi erau evidente. Intenţiona să găsească ce se pierduse, iar pentru asta îşi va mobiliza toate forţele. Nu va precupeţi nici un efort. La fel cum aceşti bărbaţi erau iubiţi de familiile lor, la fel o iubea şi el pe Margo. Iar dacă va fi nevoit să înfrunte răceala, oboseala, hazardul şi pericolele pentru a salva nişte străini va proceda la fel şi pentru el, Ariel şi Margo.

Sunetul radioului îl readuse la realitate. Spera că acasă un căţel şi o scrisoare a unui copil vor rezolva o problemă la fel de urgentă.

Când telefonul sună, Margo luă mâinile de pe tastatura calculatorului cu un sentiment de uşurare. Era încă obosită şi neinspirată.

Aşezase computerul pe masa din bucătărie pentru ca puiul de căţel să nu stea singur. Rezolvase problema lui, dar nu şi pe a ei. De câte ori căţelul scâncea, voia afară sau se freca de picioarele ei se gândea la Ariel. Şi la Riley. Toate resursele emoţionale şi mentale continuau să-i amintească motivele pentru care nu poate fi alături de ei.

Telefonul sună a doua oară, iar ea se grăbi să răspundă.

— Domnişoara Haynes? La telefon doamna Eaton, de la şcoală. Îmi pare rău că vă deranjez, dar am o problemă. Credeam că sunteţi cea care are grijă de Ariel, dar nu aţi răspuns la familia Corbett acasă. De la biroul şerifului mi s-a spus că el se află pe teren şi mi-au dat numărul dumneavoastră. Deci, mai sunteţi persoana cu care trebuie să discut în cazul în care Ariel nu se simte bine?

— Ariel e bolnavă? Brusc orice altă preocupare se spulberă. Starea emotivă îi trecu şi înţelese că Ariel are nevoie de ea. Trebuia să se ducă urgent la şcoală.

— O doare stomacul de azi-dimineață, iar starea ei se înrăutățește.

— Vin imediat.

Puse cățelul înapoi în cutia lui, își luă haina și o zbughi pe ușă. Până să ajungă în fața școlii nu se întrebă pe cine rugase Riley să aibă grijă de Ariel cât era el plecat. Apoi realiză că nu-i pasă. Dacă va fi necesar să ia legătura cu altcineva după ce criza va trece, avea destul timp la dispoziție:

Fugi pe coridorul școlii până la cancelarie și câteva minute mai târziu o ținea pe Ariel în brațe. Puștoaica se agăță de ea și începu să plângă.

— Ai venit. M-am rugat și m-am rugat și ai venit.

Durerea strânse mai tare inima lui Margo. Venise, dar nu avea voie să rămână după ce se rezolva problema. Trebuia să-i explice cumva fetiței diferența dintre o urgență și o eternitate. Dar mai întâi era necesar să aștepte până când drăgălașa Ariel se va simți mai bine.

— O, iubito. Ce s-a întâmplat?

— Mă doare stomăcelul.

— Când a început să te doară? Trecuse atât de mult timp de când nu se mai ocupase de un copil bolnav, că nu știa prea bine de unde să înceapă. Chiar dacă punea bine întrebările nu știa ce să înțeleagă din răspunsuri.

— Nu știu, ridică Ariel umerii.

— Bine. Margo mai avea cartea de asigurare a lui Riley în portofel de când stătea la el. Poate ar trebui să mergem la un doctor.

— Nu se poate să mergem acasă?

— După ce aflăm care e problema.

Petrecură mai bine de o oră în cabinet, dar doctorul ajunse la concluzia că Ariel e în regulă. Cel puțin din punct de vedere fizic. Nu avea febră. Gâtul și urechile erau bine. Nu avea simptome de apendicită.

Dar medicul întrebase de stres și stări emoționale deosebite, iar Margo înțelese că ea era cheia misterului. Plecase din viața acestui copil fără ca măcar să-și ia la revedere. Construise o relație bazată pe încredere, apoi o dezamăgise pe puștoaică. Sentimentul de vinovăție o arse ca un fier înroșit. Dar nu avea voie să lase nimic să se vadă. Nu avea dreptul să înrăutățească lucrurile.

Era nevoită să remedieze unele lucruri. Nu putea decât

să spere că nu e prea târziu pentru a vindeca rănile pe care i le pricinuise copilei și probabil și lui Riley. Era din nou principalul vinovat. Și plătea prețul.

Mașina lui Riley urma ambulanța spre oraș. Era mai mult decât mulțumit.

Vânătorii supraviețuiseră. Învinseseră natura, frigul și vântul. Când, după patru zile lungi de luptă cu muntele, echipa de salvare îi găsise, unul avea un picior rupt și amândoi aveau câteva degerături. Dar supraviețuiseră.

Iarna nu-i transformase în victime.

Riley considera asta ca pe un semn: din moment ce acțiunea de salvare a vânătorilor reușise, era convins că și problemele pe care le avea cu Margo se vor rezolva.

Ambulanța se îndreptă spre spital, iar el spre casă. Avea nevoie de haine curate, un duș și un bărbierit, dar mai ales de cafea proaspătă și fierbinte. Somnul îi trecuse. Teama, frigul și oboseala dispăruseră în momentul în care operațiunea de salvare reușise. Se mai petreceau miracole. Orice era posibil.

Ajunse pe strada lui, văzu mașina lui Margo și inima porni să-i bată nebunește. Se răzgândise! La ora asta Ariel era la școală, deci venise pentru el. Avusese dreptate să creadă în miracole.

Soarta îl răsfăța. Cei doi vânători fuseseră salvați, iar Margo îl aștepta.

Opri grăbit motorul și dădu buzna pe ușa din spate a casei. Margo stătea cu spatele la bufet. Riley o ridică de mijloc și se învârti cu ea în brațe.

— I-am găsit! Au supraviețuit o săptămână și i-am găsit! Doamne, ce-mi place când ajungem la timp.

Margo își puse mâinile pe umerii lui și râse din toată inima. Dar trupul îi era încordat.

În cele din urmă, Riley realiză că ceva nu era chiar în regulă. Euforia începu să se estompeze. Conștient brusc de trupul ei în brațele lui, o coborî încetișor. Când ochii li se întâlniră, entuziasmul i se topi definitiv. Expresia de pe chipul ei era la fel de tristă ca ultima oară când o văzuse.

— Nu s-a schimbat nimic, nu-i așa?

— Pune-mă jos, Riley.

— Te iubesc, Margo. Ariel te iubește. Sper să fii pregătită să ne accepți.

— Te rog, Riley, pune-mă jos. Trebuie să-ți spun ceva.

Făcu un efort și îi dădu drumul. Orice ar fi vrut ea să-i spună, el nu dorea să asculte. Dacă ea umbrea din nou soarele, nici o explicație, nici o motivație și nici o rațiune nu-i va mai lumina lumea. Și al naibii să fie dacă o va lăsa să-i facă una ca asta. Trebuia să fie împreună și nu va renunța până nu va reuși s-o convingă.

Dar avea nevoie de un punct de la care să plece și poate că ea se hotărâse să i-l ofere. Își puse o ceașcă de cafea și trase un scaun. Se așeză, încrucișând picioarele. O privi fix.

— În regulă. Ascult.

Margo se sprijini iarăși de bufet cu mâinile prinse de marginea lui. De când decisese că trebuie să-i spună adevărul, nervii îi erau întinși la maximum. Vorbise deja cu Cassie McMurrin și aranjase ca aceasta să o înlocuiască până la venirea lui Riley, dar timpul petrecut cu Ariel nu reușise decât să-i amplifice neliniștea.

Îi datora adevărul și dacă nu se va gândi la cât o va costa poate că va reuși să-l spună în întregime.

Ar fi fost pentru prima oară când explica trecutul ei cuiva. În Texas, toată lumea cunoștea detaliile, toți aveau teorii și opinii deja formate. Nimeni nu dorise o explicație. Nu știa de unde să înceapă.

Dacă ar fi fost un roman, ar fi pornit de la momentul în care viața normală se transformase într-un conflict, dar ea încă nu reușise să-l descopere pe cel care o condusese spre rolul jucat în crimă.

— Vreau să știi că nu ești singură, spuse Riley. Sunt alături de tine și voi fi mereu.

— Nu fă promisiuni în alb, greu de ținut.

Când el își îndreptă spatele, ca și când ar fi vrut să vină spre ea, Margo ridică mâna.

— Nu, rămâi acolo. Dacă mă atingi, n-o să mai pot face asta.

— Margo...

Incapabilă să-l privească, încercând cu disperare să-și rețină lacrimile, se întoarse spre dulap.

Mâinile lui i se așezară pe umeri. O întoarse cu fața la el și o strânse la piept. Siguranța pe care o simțea alături de Riley o liniști. Își dorea cu disperare ca brațele lui să o poată purta departe de trecut. Știa că odată deschisă Cutia Pandorei, nu va mai fi niciodată capabilă să închidă răul înapoi. Dar,

chiar și închis, el avea puterea de a răni. Se hotărî să-i elibereze pe Ariel și pe Riley din durerea cauzată de necunoașterea adevărului.

— Orice ar fi, eu...

Ea se desprinse din îmbrățișare punând iarăși distanță între ei.

— Te rog. Am spus că nu vreau promisiuni în alb.

Se așeză la masă și își fixă privirea pe degetele încleștate în fața ei. Riley se așeză la rândul lui, iar ochii o implorau să-l privească.

Margo trase aer adânc în piept rugându-se pentru puterea de a găsi cuvinte potrivite. Încet, reuși să se înarmeze cu indiferența care o ajutase în timpul procesului, al anilor de închisoare sau al lungilor ani de eliberare condiționată din orașul natal.

— Părinții mei au divorțat când eu aveam nouă ani și de atunci am locuit cu bunica. Pe tata nu l-am mai văzut niciodată, în schimb mama venea o dată la câteva luni în vizită. Într-un sfârșit n-a mai venit deloc, iar când am întrebat-o pe bunica unde este, mi-a spus că nu știe. Bunica mă iubea și a avut grijă de mine, așa că m-am obișnuit să nu mă mai gândesc la părinții mei. Dar bunica a murit când aveam șaisprezece ani și am rămas singură.

Vorbele erau spuse pe un ton amar, dar Margo se strădui să continue.

— M-am mutat la familia unei prietene, am încercat să termin liceul. Eram orbită de durere, mă simțeam singură și dezorientată. Îmi doream din tot sufletul pe cineva lângă mine încât aprindeam lumânări la biserică și mă rugam ca acea persoană să apară. Când l-am cunoscut pe Nick, a fost de ajuns o săptămână ca să mă convingă că el era răspunsul la rugile mele. M-am mutat la el. Eu voiam să ne căsătorim, dar el amâna mereu susținând că nu era încă momentul potrivit. Pentru că îl iubeam, i-am acceptat amânările chiar și după ce am rămas însărcinată. Credeam că dacă mă voi ruga destul, ne vom căsători înainte de nașterea copilului.

Se înfioră și își strânse coatele pe lângă trup ca să nu tremure. Avusese nevoie de ani pentru a se detașa de furia pe care o simțea ori de câte ori se gândea la relația cu Nick. Când își schimbase numele în Margo Haynes, crezuse că ultima poartă spre trecut fusese zăvorâtă pentru totdeauna. Redeschizând-o, chiar și pentru bărbatul

care îi dăruise dragostea necondiționat, inima începea să-i înghețe.

Știuse că va fi dureros. Ar fi preferat să fugă din fața lui Riley decât să trăiască această agonie.

— Nick își făcuse un obicei din a încălca legea. Îi plăcea să poarte cuțit sau pistol ca să intimideze oamenii. Era și sadic. Durerea altora îl făcea fericit.

— Te-a rănit! O, Margo!

Dar ea evită să-l privească. Compasiunea lui i-ar fi tăiat curajul de a continua.

— Am avut o fetiță. Holly era sufletul meu, singura lumină în mizeria în care îmi transformasem viața. O iubeam atât de mult încât mă prefăceam că nu văd ce se petrece cu mine și cu Nick. Iar el știa. Începuse să amenințe că îi va face rău copilului, ca să mă forțeze să fac ce voia el.

Riley sări furios de pe scaun.

— Nemernicul! O să-l...

La furia lui, Margo tresări.

— E închis, Riley, spuse ea încetișor. Pe viață.

Dar el nu reuși decât cu greu să se liniștească. Când se așeză iarăși în ochi îi mai strălucea furia.

— A omorât pe cineva. Nu era de mirare. Riley știa prea bine ce delicte sunt pedepsite cu atâta asprime.

— Un vânzător... în timp ce jefuia un magazin.

— Care a fost rolul tău?

Margo realiză că nu era nevoie să-i descifreze expresia de pe chip. Ca șerif, el era de partea legii.

Încheieturile i se albiseră din cauza încleștării. Încercă să-și relaxeze degetele, dar păreau lipite între ele.

— Am petrecut acea seară cu niște prieteni, iar Nick a băut foarte mult. Mi-era frică de el când era beat, dar în noaptea aia începuse să o necăjească pe Holly, așa că i-am spus că dacă mă pune să aleg între el și copil, voi alege copilul. Asta a părut să-l mai calmeze și am crezut că mă iubește destul pentru a mă lua în serios.

Când a vrut să mergem acasă, am insistat să conduc eu pentru că aveam cu noi copilul.

Rămăsese fără țigări, așa că am oprit să-și cumpere. Eu am rămas în mașină cu Holly. Din magazin s-au auzit focuri de armă și am știut că se încăierase cu cineva. Era beat și nu-i trebuiau prea multe motive.

A ieșit alergând și mi-a aruncat o mână de bani în poală.

Apoi a îndreptat arma spre Holly și mi-a spus să plec de acolo.

Am accelerat, fără să mă gândesc la altceva decât la copil. După aceea, nu-mi amintesc decât cum urla Nick la mine că o omoară dacă îl las să fie prins. Am fost condamnată pentru complicitate la crimă, iar sentința a fost de zece ani.

Când Margo termină de vorbit, adevărul stăruia între ei asemenea fumului, tăcut și otrăvitor. Chipul lui Riley era palid, dar încordarea îi ținea trupul drept. Se ridică, de data asta mai calm, și porni să măsoare bucătăria cu pași mari.

— Ce s-a întâmplat cu fetița ta?

Cu gura uscată, tremurând, Margo reuși să găsească cuvintele care să încheie povestirea. Iubise, pierduse, plătise. Plătise cu respectul față de sine și cu libertatea, dar cel mai scump plătise cu fiica ei. Ani de zile după aceea se întrebase dacă decizia de atunci fusese cea mai bună. Ani de zile stătuse trează noaptea rugându-se pentru binele lui Holly și imaginându-și că o regăsește. Câteodată, de disperare, se gândea să încerce să o caute, dar durerea pe care o simțea era prea mare pentru a o aduce și în viața unor nevinovați care o iubeau și o îngrijeau pe fiica ei.

— Am dat-o spre adopție. Din câte știam, urma să fiu în închisoare pentru următorii cinci ani și nu voiam ca ea să treacă dintr-un cămin în altul până când eu eram eliberată.

— Dumnezeule, Margo... Riley își revenea. Ea îl privea cu inima gata să explodeze. De ce nu mi-ai spus?

Tonul lui dezaprobator o ridică de pe scaun. De nenumărate ori stătuse tăcută în fața polițiștilor, a judecătorilor, a ofițerilor care o supravegheaseră în timpul eliberării condiționate, a avocaților, a asistenților sociali sau a preoților. Toți o acuzaseră chiar dacă vorbele erau spuse cu intenția de a o ajuta. Chiar și cei care nu o trataseră ca pe Nick erau încredințați că are o oarecare lipsă de morală, din moment ce rămăsese lângă un astfel de nemernic. De data asta, cu toate că motivele erau altele, trebuia să se apere.

— Pentru că aveam dreptul la o viață nouă. La naiba! Am plătit pentru acele greșeli. Și am suferit. Am muncit mai greu decât ți-ai putea imagina ca să ies din mizeria în care mă aflam. Am dreptul să merg pe stradă fără ca oamenii să treacă pe celălalt trotuar doar pentru a-și arăta dezgustul față de mine. Mi-am câștigat dreptul de a merge la o

întrunire publică, unde să-mi susțin punctul de vedere sau să intru într-un supermarket fără ca oamenii să șușotească în urma mea. Nu-mi place să fiu scuipată. Am tras al naibii de greu ca să las trecutul în urmă.

— Da, așa este. Riley o luă în brațe.

Cuvintele lui calme erau o mângâiere. Îmbrățișarea lui o consola. Îi ascultase povestea până la sfârșit și nu o judeca. Încet, se lăsă în voia cuvintelor de iubire pe care el i le murmura. Înțelese într-un sfârșit că acest bărbat o iubea. Indiferent de trecutul ei, indiferent de teama ei, o iubea.

O iubea.

Se sprijini de el, cunoscând pentru prima oară în viață sentimentul de siguranță. Nu va dura prea mult. O știa. Dar pentru câteva clipe prețioase va lăsa această dragoste să-i aline inima.

— Nu trebuie să-mi câștigi iubirea, Margo. Ți-o dăruiesc.

— Dar, Riley, sunt o fostă...

— Ești femeia pe care o iubesc. O privi în ochi. Ai ceva împotrivă?

— Nu... Da!

— Tu ești femeia pe care o iubesc. Și vreau să fii soția mea.

Încă tremurând, încă nedorind să se desprindă din brațele lui ocrotitoare, sperând ca el să o lase încă puțin să se bucure de acest moment de fericire, puse o mână micuță pe fața lui.

— N-o să meargă, Riley. Tu ești șeriful. Nu te poți căsători cu o fostă condamnată. Nu vrei ca viitoarea mămică a lui Ariel să fie o fostă condamnată. Mai mult decât atât, eu nu vreau asta pentru ea. Când oamenii vor afla, va fi insultată, arătată cu degetul. Orice copil care va dori s-o rănească va avea cum s-o facă. Nu pot permite ca ea să suporte consecințele greșelilor mele.

— Am o idee. Hai să nu spunem nimănui.

Margo își sprijini fruntea de pieptul lui Riley. Încercase și așa. Plină de încredere, lăsase trecutul în Texas și se mutase în Laramie. Dar înțelesese că un nume nou nu însemna o altă persoană. Ea rămânea pentru totdeauna Maggie Archuletta, indiferent cât de mult și-ar fi dorit să nu fie așa.

— Adevărul este acum în aer, Riley. Ca microbii. Nu-l putem fereca sperând că nimeni nu-l va descoperi. Viața nu e așa.

El râse cu poftă pentru prima oară de când intrase în casă, ca și când își sărbătorea succesul misiunii de salvare.

— Știi tu câte secrete cunosc eu despre oamenii acestui oraș care au rămas nedescoperite? Zeci. Și sunt doar șerif. Imaginează-ți câte cunosc avocații, psihiatrii sau preoții. Nimeni nu trebuie să afle ce nu vrem să spunem. Căsătorește-te cu mine, Margo. Fii doamna Riley Corbett și pune încă un obstacol între tine și trecut. Îți promit că totul va fi bine.

Dorindu-și ca el să aibă dreptate, știind că greșește, se desprinse din brațele lui.

— Ești gata să riști siguranța lui Ariel ca să-ți dovedești punctul de vedere?

— Ești gata să-i riști fericirea ca să-l dovedești pe al tău?

Argumentul o învinse. Se gândi la Ariel, plângând în brațele ei cu o durere de stomac provocată de nefericire. Pentru a alina această nefericire o veghease toată noaptea, iar după ce o trimisese veselă la școală, îl așteptase pe Riley. Spera că explicându-i, el va reuși să o ajute pe Ariel să înțeleagă. Din grijă pentru Ariel, Margo își riscase noua viață. Dorea s-o protejeze de suferință.

Dacă Riley era de părere că trecutul ei nu reprezenta o posibilă amenințare pentru el sau pentru fiica lui, dacă era încredințat că fericirea lui Ariel depindea de căsătoria cu el, cum ar fi putut să-l contrazică?

Propria ei fericire depindea de asta.

Și poate secretul va rămâne ascuns. În afară de ei doi nimeni nu știa.

— Da, spuse.

Riley o privi temător.

— Da, ești gata să-i riști fericirea? Sau da, accepți să te măriți cu mine?

Margo îi luă mâna între ale ei.

— Da, mă voi căsători cu tine.

10

MARGO REFUZASE SĂ SE MUTE înapoi la familia Corbett. Avea grijă de Ariel acasă la ea, dar nopțile le petrecea în brațele lui Riley. Încerca să nu atragă criticile prietenilor lui sau pe cele ale alegătorilor.

Nimic nu-i umbrea momentele de fericire.

În fiecare dimineață se trezea mulțumind pentru noua zi. Soarele părea mai strălucitor, vântul mai proaspăt, păsările mai guralive, iar vecinii mai primitori. Perfecțiunea părea nu doar posibilă, dar și la îndemâna ei.

Cu toate astea, Margo cunoștea lumea prea bine. O astfel de feerie exista doar în basme și doar după bătălia finală între bine și rău.

Ea supraviețuise înfruntării. Chiar dacă relația cu Nick eșuase lamentabil, făcuse trei ani de închisoare și o pierduse pe Holly, reușise să-și refacă viața. Succesul romanelor pe care le scrisese o dovedeau cu prisosință.

Dacă Riley și Ariel o iubeau, ea avea dreptul să le accepte sentimentele și să fie fericită.

Nu se aștepta ca totul să vină de la sine; înfruntase lumea și fusese nevoită să mențină barierele ridicate prea multă vreme. Dar savura fericirea ce îi umplea fiecare zi și rămânea alături de ea în fiecare noapte.

În mai puțin de două săptămâni cetățenii din ținutul Albany vor merge la vot. Atunci se va hotărî dacă Riley va păstra postul de șerif sau dacă oponentul lui va fi ales. Cal

Davenport, care îl considera pe Riley inamicul său personal, asociase campania electorală bătăliei pentru terenul din Sage Creek. Oameni hotărau pe cine vor alege ca şerif în funcţie de propunerea pe care o susţineau: terenul de golf sau Centrul ADL.

Riley refuzase să creadă că o astfel de legătură este relevantă, însă Margo era de altă părere. De câte ori emoţiile scăpau de sub control, fie că era vorba de un individ sau de un grup, raţiunea nu mai conta. Un discurs electoral bun avea un impact mai mare decât o judecată bună.

Riley era vulnerabil. Închizând ochii, Margo revedea scena care avusese loc pe holul şcolii, privirea furioasă a lui Davenport şi auzea ameninţarea din vocea lui. Consilierul avea multe în joc şi era hotărât să folosească orice mijloc pentru a obţine ceea ce dorea.

Din această cauză, Margo insistase ca schimbarea intervenită în relaţia ei cu Riley să rămână secretă până după alegeri. Dacă s-ar fi aflat de logodnă, nimeni n-ar fi crezut că ei doi, chiar locuind în case separate, nu împart acelaşi pat.

Pentru a doua oară în viaţă, Margo avea ceva important de protejat.

Într-o luni dimineaţă, cu o săptămână înainte de alegeri, Wade dădu buzna în biroul şerifului. Aflat în mijlocul unei convorbiri telefonice, Riley ridică un deget făcându-i semn să aştepte un minut.

Înainte ca mâna lui Riley să lase receptorul, Wade îi trânti pe birou ediţia de dimineaţă a ziarului local.

— Uite aici.

— Ce e?

Titlul unui articol ofensator era încercuit cu negru.

„O fostă condamnată îngrijeşte copilul şerifului"

Cineva descoperise secretul lui Margo.

Riley se strădui să citească articolul fierbând de furie.

Reporterul atribuise ştirea unei surse anonime, dar majoritatea datelor erau exacte. Nume. Detalii. Locuri.

Articolul punea accentul pe iresponsabilitate, vină, decepţie şi lipsă de caracter.

Un asistent din biroul procurorului care o anchetase pe Margo susţinea că Maggie Archuletta încercase să scape de banii furaţi, atunci când poliţia reuşise să oprească maşina fugarilor.

Contracandidatul lui Riley declara că viața personală a unui șerif ar trebui examinată cu atenție pentru ca alegătorii să fie siguri că acesta are un grad înalt de moralitate.

Davenport întreba cum poate cineva cu dosar penal, cineva care își dăduse copilul spre adopție să aibă curajul de a-i sfătui pe alții ce e mai bine de făcut pentru copiii lor.

Riley mototoli ziarul în pumni și se îndreptă spre ușă.

— E un om mort.

Wade sări în fața lui.

— Reporterul?

— Nemernicul de Davenport. Mă duc să-l spulber.

— Ba nu te duci nicăieri.

— Dă-te din drum.

— Dacă ieși acum din cameră, în starea asta, poți să te retragi din cursa electorală.

— Să le ia naiba de alegeri. Riley încercă să-l împingă pe Wade din fața ușii. Sângele îi fierbea. Nimeni nu avea dreptul să o sacrifice pe femeia lui pe altarul opiniei publice și să scape nepedepsit.

Dar Wade nu se urni din loc.

— Trebuie să te lovesc ca să te împiedic să faci o prostie?

— Ai citit mizeria asta. Ai văzut ce i-au făcut lui Margo. Blestematul!

— Blesteamă cât vrei. Mergi la poligon și fă zob capul câtorva ținte. Dar când ieși din camera asta, pune-ți un zâmbet pe față!

Riley își trecu mâinile prin păr și porni să măsoare încăperea cu pași mari.

— Tu ești un șerif bun, Riley. Oamenii te plac. Au încredere în tine. Nu rezolvi nimic dacă nu te calmezi.

— Nu dau doi bani pe alegeri.

— Mai bine ai da. Pentru că ținutul are nevoie de tine, iar articolul e cea mai bună dovadă. Crezi că vrem ca celălalt candidat să-ți ia locul? Davenport l-ar cumpăra într-o săptămână.

— Davenport n-o să se poată ține singur pe picioare într-o săptămână.

Wade îl împinse pe Riley pe scaun.

— Relaxează-te. N-o să-i spargi capul. Ai să fii rezonabil, chiar dacă pentru asta voi fi nevoit să-ți mut fălcile.

Însă Riley sări în picioare și îl apucă pe Wade de cămașă. Îl privi în ochi.

— Bine, domnule Rațiune! Dacă un nemernic ar fi împroșcat-o pe Cindy cu noroi pe prima pagină a ziarului, ai fi rămas calm și l-ai fi lăsat să scape?

— N-am spus să-l lași să scape. Am spus doar că nu-ți permit să te răfuiești cu el în mijlocul drumului ca un pistolar din Vestul Sălbatic.

Furia lui Riley se mai îmblânzi și luă mâinile de pe Wade.

— Atunci ce să fac?

— Ai o săptămână la dispoziție. Trebuie să ripostezi în așa fel încât nimeni să nu mai poată comenta ceva.

— Ai vreo idee?

— Încă nu, dar mă voi gândi. Între timp nu face nici o prostie.

— Ai dreptate, râse Riley aspru. Prostia mă poate vârî în necazuri. Când îl voi aranja pe Davenport o să am grijă să nu las în urmă nici o amprentă.

— Nu e deloc amuzant.

— Nici nu intenționam să fie.

Cum prinse un moment de pauză, Riley se îndreptă spre casa lui Margo. Furia se mai domolise și încerca să fie rațional. Spera ca termenul presant al editurii să nu-i fi permis lui Margo să se ridice de la calculator.

Ușa nu era încuiată, așa că intră fără să sune. O găsi în bucătărie. Împachetând. Iar Ariel o ajuta.

Furia reizbucni ca o flacără. Ariel ar fi trebuit să fie la școală, iar Margo ar fi trebuit să se căsătorească cu el.

Ea îl privi scurt, continuând să strângă lucrurile în cutii mari. Ariel se opri și cu ochii în lacrimi sări spre el.

— Tati, Margo spune că trebuie să plece.

Riley o strânse în brațe, dar rămase cu ochii la femeia pe care o iubea.

— Văd.

— I-am tot spus că noi vrem să rămână.

— Te-a ascultat?

— Nu.

— Poate reușesc eu să o conving.

— Adevărat?

— Poate.

Brusc fericită, Ariel se repezi înapoi lângă Margo. Dar Riley nu credea că e bine ca ea să asculte ce avea de spus.

— De ce nu iei cățelul afară să vă jucați, ca să vorbesc cu Margo?
— Dar vreau să stau cu ea!
— Nu mă contrazice, Scooter. Hai, du-te în curte!
Margo mângâie moțul roșu.
— Du-te iubito! N-o să dureze mult.
— Ai să mai fii aici când vin înapoi?
— Bineînțeles.
Tonul ei calm strânse inima lui Riley și de îndată ce Ariel ieși apucă brațul lui Margo și o trase spre el.
— Bineînțeles că vei fi aici când va veni înapoi. Dar după aceea vei pleca. Nu-i așa?
Ea se trase din mâinile lui făcând câțiva pași înapoi.
— Îmi pare rău. Nici nu știi cât de rău îmi pare.
— Îți pare rău? Ne părăsești și tot ce poți să spui e că îți pare rău?
— Ce vrei mai mult? Nu pot da timpul înapoi indiferent cât de mult mi-aș dori s-o pot face. Indiferent cât de mult aș vrea să fi fost altcineva. Indiferent cât de tare aș vrea ca niciodată să nu fi... Tăcu brusc și se întoarse ca să ia câteva farfurii din dulap.
— Să nu fi ce?
Margo puse farfuriile jos cu atâta furie încât le sparse. Riley ar fi vrut să le facă pulbere. Se așteptase ca ea să fie rănită de articol și își promisese că o va apăra de atacul lui Davenport cu orice preț. Dar cum să lupte cu decizia ei de a pleca?
— Să nu fi ce? întrebă iarăși.
— Nimic.
— Prostii. Din moment ce nu ne vom mai vedea niciodată, poți să-mi spui.
Ea își îndreptă umerii și îl privi în ochi.
— Regret că ai atâtea probleme din cauza mea.
— Nu asta voiai să spui.
— Din cauza mea ai putea pierde alegerile. Din cauza mea Ariel va fi insultată și rănită. Vocea i se frânse. N-ar fi trebuit să cred niciodată că o să meargă.
— Și atunci fugi?
— Fug? Poate.
Riley ar fi dorit ca ea să nege, să se certe cu el. Ar fi vrut ca ea să înțeleagă că o iubea destul de mult ca să o apere de oricine.

— Credeam că sentimentele dintre noi vor rezista. Credeam că ai acceptat să te căsătorești cu mine pentru că mă iubești.

— O Doamne! Te iubesc atât de mult încât mă doare!

Îl iubea. Ce altceva mai conta? Mânia i se transformă în dorință. Simțeau amândoi la fel. Cu ajutorul iubirii puteau învinge toate obstacolele.

O luă în brațe și cu toate că ea se opuse, îi sprijini fruntea de pieptul lui și o sărută pe creștet.

— Ai avut o viață grea, iubito, și ai înfruntat multe singură. Nu mai ești doar tu. Știu că articolul te-a rănit și că va trebui să treacă ceva timp ca urmele să se vindece. Dar te rog, lasă-ne pe mine, pe Ariel și pe toți oamenii buni din Wyoming să-ți dovedim că nu suntem asemenea reporterului care a scris sau asemenea lui Cal Davenport. Suntem mulți cei care judecăm oamenii după ceea ce sunt ei acum, nu după ce au fost în trecut. Aici nu trebuie să te temi de nimic.

Cu un oftat și ochii plini de lacrimi, Margo se depărtă de el. Brusc, dragostea nu mai era o punte destul de lungă pentru a-i uni.

— Acum nu mai este vorba despre mine, ci despre tine și Ariel. Trebuie să plec tocmai pentru că te iubesc, insistă ea.

— Nu fi ridicolă. Un alt val de furie, diferită de cel cauzat de articolul din ziar se iscă în sufletul lui Riley. Chiar credea Margo ceea ce spunea? Chiar era convinsă că îi făcea o favoare plecând? Dacă m-ai iubi ai rămâne și te-ai căsători cu mine.

Ea se întoarse și privi pe geam. Peste umărul ei, Riley își văzu fiica necăjind cățelul cu o bucată de cârpă. Margo vorbi din nou pe un ton scăzut.

— Ai idee ce ar însemna pentru Ariel dacă te-aș asculta? Acum că toată lumea știe că sunt o fostă condamnată, voi deveni subiectul discuțiilor de la masa de seară sau al predicilor de la biserică. Oamenii mă vor judeca, concluzionând că în împrejurări asemănătoare ei ar fi avut tăria de caracter de a face alegeri mai bune. Nu vor ezita să adauge cât de rău le pare pentru Ariel, care este nevoită să crească în aceeași casă cu mine.

Dacă rămân, copiii lor vor începe să șușotească despre ea. Cei care n-o vor place o vor necăji crezând că nimeni nu va sări în ajutorul ei din moment ce va fi diferită de ei, pe o treaptă mai joasă a unei scări a societății. Copiii din

familii „bune" n-o vor invita la petreceri. Va fi înghiontită pe coridoare sau poate chiar va primi telefoane jignitoare anonime.

Asta vrei pentru ea? Eu nu. Crede-mă. Dacă plec acum, poți recunoaște că ai greșit când m-ai luat la tine. Apoi poți afirma că ți-ai reparat greșeala, iar cel târziu într-o săptămână prietenii tăi vor uita că am locuit în Laramie.

— Las-o baltă. Nu am de gând să pretind că ai fost o greșeală. Și puțin îmi pasă de ce cred oamenii!

Ochii lui Margo se umplură de lacrimi și aproape că bătu din picior de furie.

— N-ai ascultat nimic din ce ți-am spus? Azi am adus-o pe Ariel acasă înainte ca toate astea să o poată atinge. Dar ce va fi mâine? Dar săptămâna următoare? Crezi că va fi mai simplu în timpul alegerilor? Nu, atâta vreme cât voi mai fi aici.

Cu inima frântă, Riley se îndreptă spre ea. Îi luă mâinile într-ale lui și o trase aproape.

— Crede-mă, curând vei fi fericit că am plecat.

— Niciodată. Și cu atât mai mult știind cât mă iubești. La naiba, Margo, chiar crezi că te pot lăsa să pleci?

Ea își trase mâinile.

— Trebuie să poți. De dragul lui Ariel. Așa cum și eu pot pleca tot de dragul ei.

Ariel. Brusc, Riley înțelese că Margo avea dreptate.

Dacă doar o parte din tot ce spusese devenea adevărat, va face orice pentru a-și proteja fiica de un astfel de iad.

Pentru Ariel ar fi renunțat la slujbă, la casă, ba chiar și la dragostea lui.

Dar Margo se înșela într-o privință. Nu va putea uita niciodată că pentru un scurt moment văzuse ce înseamnă Paradisul.

Margo nu reuși să doarmă. Încercase de câteva ori, dar se simțea înfrigurată și străină în casa goală. Trecu prin camere cu pași mari privind ferestrele goale. Deschise computerul încercând să lucreze, dar nu reuși să scrie mai mult de câteva propoziții.

Greșise încercând să devină o altă persoană. Dar avea altă soluție? Nu fusese destul de puternică să vină în acest oraș cu capul sus și cu trecutul la dispoziția oricui ar fi dorit să-l afle.

Nu învățase din lecțiile pe care viața i le dăduse. Inocenții sunt cei care plătesc întotdeauna. Cum plătise Holly. Iar acum plătea Ariel.

Nu fusese destul de puternică să vină fără o nouă identitate, dar acum iubirea o întărise destul pentru a putea pleca. Plecând, închidea la loc trecutul în Cutia Pandorei și ducea răul departe de Ariel. Iar într-o bună zi, Riley îi va mulțumi.

Nu mai avea nimic de împachetat și nici nu reușea să scrie așa că făcu focul, se înfofoli în pătură și se așeză în fața șemineului cu puiul de cățel în poală. Puiul de la Ariel.

Câteva ore mai târziu o trezi un puternic ciocănit în ușa de la intrare. Focul murise, iar singurul loc cald de pe trupul ei era cel unde se ghemuise cățelul.

Înveli animalul adormit în pătură și se ridică amețită. Soneria răsună în ecouri prelungi în casa pustie. Oricine ar fi fost la ușă era mai mult decât nerăbdător.

Prin perdeaua ușii recunoscu uniforma.

Riley.

Inima o luă la goană. Venise înapoi.

Venise înapoi. Nu mai reuși să respire. Venise înapoi. Cum va mai găsi puterea de a-l alunga din nou?

El apăsă iarăși butonul soneriei, apoi ciocăni. Margo realiză că persoana de la intrare este șatenă. Apoi văzu mustața. Nu era Riley. Lacrimile dezamăgirii îi umplură ochii și deschise cu mâini tremurânde.

Wade Ferguson. Începu să vorbească înainte ca ea să apuce să-l salute.

— Margo, ce bine! Mi-era teamă că ai plecat deja. Dar am văzut mașina în garaj, așa că am insistat.

— S-a întâmplat ceva cu Riley? Ariel e bine? Nu se putea gândi la un alt motiv de urgență.

— Din punct de vedere fizic? Da, amândoi sunt bine. Dar el a convocat o conferință de presă la stația de poliție peste o jumătate de oră și cred că ar fi bine să fii și tu acolo.

— Nu văd de ce.

— Este principiul cel mai bun al apărării. Uite ce e, poți să te grăbești? Reporterilor nu le place să aștepte.

Luptând cu dorința de a-l vedea pe Riley și teama că prezența ei îi va face rău, Margo ezită.

— Zău, Margo, nimic nu se mai poate înrăutăți. Povestea

trecutului tău a ieşit la iveală şi toată lumea ştie despre legătura ta cu Riley. Aşa că dacă îl poţi ajuta venind la conferinţa de presă, de ce să n-o faci?

Da. Dacă îl putea ajuta va merge.

— Am nevoie de zece minute şi sunt gata.

— Aştept. O spusese de parcă n-ar fi vrut să-şi asume nici un risc. Grăbeşte-te.

Margo făcu un duş la repezeală, apoi îşi aranjă puţin chipul răvăşit după o noapte în care nu dormise mai deloc. Se îmbrăcă. Singurele haine disponibile erau cele pregătite pentru drum. Păcat că nu erau negre.

Dimineaţa era strălucitoare, dar rece. Vântul bătea dinspre nord şi n-ar fi fost de mirare să se pornească iar furtuna. Ar fi fost exact genul ei de noroc: să o prindă zăpada undeva în munţi.

Wade acţionă sirena maşinii şi în câteva minute erau la destinaţie.

Strada era blocată de autovehiculele presei, radioului şi televiziunii. Lui Margo i se făcu din ce în ce mai frig. Îşi dori să fi fost cât mai departe.

Cu mâna pe cotul ei, Wade îi făcu loc prin mulţime.

Reporterii şi cameramanii îşi aranjau microfoanele şi genunchii ei se înmuiară. De prea multe ori fusese nevoită să înfrunte întrebările celor care abia aşteptau să se năpustească asemenea vulturilor la vederea prăzii.

Wade îşi privi ceasul.

— Începe imediat.

Ca la un semnal, uşile se deschiseră şi Riley ieşi afară. Cu Ariel de mână.

Îi salută pe unii, altora le făcu doar un semn înclinând capul. La întrunirea pentru Sage Creek vorbise prieteneşte cu toată lumea. Dar dacă simţea ceva împotriva presei o ascundea foarte bine.

Le ură bun venit celor de faţă, apoi despături o foaie uriaşă de hârtie.

Declaraţia începea cu frazele politice adecvate, construite în aşa fel încât ele să releve faptul că era un om care îşi susţinea convingerile.

Trecu la controversatul teren al Primăriei, subliniind părerea lui conform căreia lupta împotriva delicvenţei juvenile avea şanse mai mari de reuşită dacă se baza pe prevenire.

Când o ridică pe Ariel în brațe, Margo intui că se pregătea să dea replica acuzațiilor din ziar. Wade o luă de braț, iar ea îi mulțumi în gând pentru sprijin. Orice ar fi intenționat Riley să spună, era imposibil să evite menționarea numelui ei.

— După cum știți cu toții, s-a pus de curând problema dacă sunt sau nu potrivit pentru postul de șerif. Nu pentru că nu mi-aș face bine meseria, ci din cauza femeii pe care am angajat-o să-mi îngrijească fetița.

Îi zâmbi lui Ariel și dragostea îi lumină chipul.

— După cum vedeți, Ariel e un copil deosebit. Asemenea altor mii de părinți, vreau să fiu sigur că e iubită și protejată. Fiind un părinte singur, de multe ori mi-a fost greu să găsesc persoana potrivită pentru asta.

Deci, când eu și Ariel am găsit-o, am fost teribil de încântați, nu-i așa Scooter?

— Adică pe Margo, tati?

— Da, pe Margo.

— Păi, îmi plăcea ca baby-sitter, dar de fapt vreau să fie mămica mea.

O undă de roșeață trecu peste obrajii lui Riley, trădându-și intențiile lui și mulțimea izbucni în râs. Margo era încântată de drăgălașa declarație de dragoste pe care Ariel tocmai i-o făcuse. Prezența copilei era necesară. Cu ajutorul ei, Riley va avea curând sprijinul tuturor celor prezenți.

Lăsând-o jos, Riley se întoarse spre reporteri.

— Știți cu toții că în urmă cu două săptămâni a avut loc întrunirea publică unde s-a discutat despre terenul de la Sage Creek. Domnișoara Haynes m-a însoțit și a vorbit în favoarea Centrului ADL. Cuvintele ei au iscat ropote de aplauze. La acea vreme, nici unul dintre noi nu știa nimic despre trecutul ei, dar era evident că îi păsa de copii. De copiii noștri. Și de comunitatea noastră.

Apoi Riley prezentă presei câteva dovezi despre interesul personal pe care Cal Davenport îl avea pentru terenul din Sage Creek, iar Margo îl ascultă uimită. Contraataca plin de încredere. Avea dreptate și o știa. Nu îi era deloc teamă.

Brusc, Margo realiză că majoritatea necazurilor din trecut se datorau fricii. Atâta timp cât va fi înspăimântată de singurătate, de a fi respinsă de societate, de ce credeau oamenii, va continua să piardă lucruri pe care le prețuia. Îi fusese

teamă de singurătate și se agățase de primul bărbat care o dorise. Se temuse la fel de tare să nu-l piardă pe Nick, pe cât se temuse de el. Din cauza fricii își pierduse libertatea, copilul și respectul față de sine. Din cauza fricii era pe cale să-i piardă pe Riley și pe Ariel, dar și noua ei viață din Laramie.

Înviorată de această înțelegere, nu mai avu nevoie de sprijinul lui Wade. Nu-și mai dorea anonimatul din mijlocul mulțimii. Brusc încrezătoare în viitor, își mută atenția la ce spunea Riley și își croi drum spre el printre oameni.

— După întrunire, consilierul Davenport ne-a oprit pe mine și pe domnișoara Haynes, precizând că va căuta motive pentru ca eu să nu mai fiu reales.

Evident că negăsind nimic în ce mă privește a continuat cu cei apropiați mie. Cu cineva pe care îl putea distruge, pentru a mă denigra în ochii alegătorilor. Poate a reușit. Margo Haynes se pregătește să părăsească orașul.

Consilierul Davenport nu mă sperie. Mă aflu astăzi aici pentru a le spune alegătorilor din ținutul Albany să aleagă pe cel care va fi viitorul șerif, bazându-se pe fapte. Am făcut tot ce am putut pentru acest ținut, dar, dacă nu a fost destul, accept ca oamenii să-și dea votul contracandidatului meu. Dar nu voi accepta să cedez în fața unui adevăr parțial.

Deci să auzim adevărul. Când avea optsprezece ani, domnișoara Haynes s-a întâmplat să fie în locul nepotrivit la momentul nepotrivit și a fost implicată într-un delict. A fost condamnată și a făcut trei ani de închisoare. De atunci, a trăit fără nici o pată la dosar. S-a străduit să devină un cetățean corect și harnic. Este atât de grijulie și iubitoare, încât fetița mea și-o dorește ca mamă. A muncit din greu ca să devină o autoare recunoscută.

Riley ridică spre mulțime câteva exemplare din ultima ei carte și cineva recunoscu coperta.

— Dumnezeule, exclamă o voce feminină. Margarita Cordoba. E grozavă.

— Chiar așa, aprobă Riley. Este. Ca scriitoare și ca femeie. Dorim să fim acel gen de comunitate care va alunga pe cineva cu faima ei? Nu cred. Orașul are nevoie de ea. Eu am nevoie de ea. A umplut goluri ale sufletului meu pe care le credeam pentru totdeauna pustii. Datorită ei, pentru mine soarele e mai strălucitor și briza mai blândă.

În vântul rece al toamnei, din mulțime se auziră hohote de râs. Riley zâmbi larg.

— Nu glumesc. Vreţi să-mi scot haina?

— Dacă nu continui, mai bine las-o pe tine, replică aceeaşi voce feminină spre hazul mulţimii.

— Atunci să-mi dezvelesc sufletul. Am avut parte de multe bucurii în viaţă, dar de când a apărut Margo Haynes ele s-au triplat. Eram mulţumit şi fericit, dar ea mi-a adus şi linişte sufletească. O iubesc. Vreau să fie soţia mea. Făcu o pauză şi privi spre locul în care se afla ajutorul de şerif. Wade?

Margo trecu de primul rând de oameni şi urcă treptele.

— Sunt aici, Riley.

Dinspre grupul de reporteri se auzi un murmur, dar nu era deloc dezaprobator.

— Margo! Ariel se repezi îmbrăţişându-i genunchii, aproape dezechilibrând-o.

Riley o prinse şi o trase lângă el.

— Mă bucur că ai ajuns.

— Te-ai hotărât să rămâi? întrebă Ariel. O să fii mămica mea?

Murmurul mulţimii se intensifică punctat de strigăte de încurajare.

— Spune da.

— Ce mai aştepţi?

— Riley şerif.

— Margo doamna şerif.

— Deci care e răspunsul tău? insistă Riley. Candidezi pentru doamna şerif?

— Nu cred că am destul curaj ca să-ţi dezamăgesc publicul.

— Spune da.

— Spune da, o rugă şi Ariel.

— Da, răspunse Margo.

— Sărut-o, ţipă cineva.

Iar el asta şi făcu.

SFÂRŞIT